

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Janca_Vaclav-Asimilace.pdb

PDB Name: Janča-Asimilace

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 6.2.2004

Modification Date: 6.2.2004

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

Václav Janča

ASIMILACE

www.sweb.cz/clava/index.htm

Váš názor je vítán: vjanca@tiscali.cz

*konverze .pdb arnz2004

Kapitola 1.

Saola a Hudra v roce 3068

Hudra Horn oslavil své stopadesátiny na jaře. Sedí za mohutným stolem a tře si namoženou nohu. Včera, když se honil za jelenem, spadl do výmolu a natáhl si stehenní sval.

Očekává důležitou návštěvu. Ohlásila se jeho přítelkyně Saola Marna. Při včerejší soutěži, na kterou přijela z tábora vzdáleného od osady skoro třicet kilometrů, se mu svěřila, že učinila zajímavý nález a ráda by mu jej ukázala. Nechtěla říci o co se jedná, jenom naznačila, že je to velice stará a dosud

neznámá věc. Taký naznačila, že má možná spojitost s jejich legendou.

"Opravdu si myslíš, že nemám připravit slavnostní oběd?" zeptala se Erna, jeho žena. "Mám obavy, že by se mohla urazit, kdybychom ji pořádně nepřijali." "Prosím tě, nech těch řečí. Je to pracovní návštěva..., a mimo to nejde za tebou, ale za mnou. A já ji hostit nepotřebuji." Saola přišla jak slíbila: Až po obědě. Marně Hudra své ženě vysvětloval, že se klidně mohou najíst, že Saola s nimi obědovat nebude. Teď přivítal návštěvu s kručením v žaludku. Jestli to potrvá dlouho, tak Ernu přerazím. Kdo to má tak dlouho bez jídla vydržet. Nesluší se nabízet jídlo mimo obvyklou dobu.

Po přivítání zavedl Saolu do své pracovny. Usadili se do křesel. Saola si přinesla vlastní projektor a ten položila na stolek před sebou. "Jsem velice netrpělivá, abych ti mohla ukázat svůj nález, ale napřed musím vysvětlit okolnosti, za jakých jsme jej našli. "Na tom místě kopeme už třetí měsíc. Zatím se nám podařilo vymezit celou plochu na které kdysi stávala ta továrna. Je v neuvěřitelné hloubce. Sotva si dokáží představit, že kdysi byla v úrovni terénu. Zatím jsme nenašli nic zajímavého. Jenom ložiska železa z rozpadlých strojů, stopy plastů, ale nic zachovaného vcelku, co by stálo za zvláštní pozornost. Ale před týdnem jsem si na procházce všimla, že je tam jiná půda než všude kolem. Tak jsem začala hrabat a narazila jsem na vrstvu čediče. Původně jsem předpokládala, že je to stará láva, jenomže povrch byl hladký a rovný. Tak láva nikdy netuhne. Druhý den jsem přinesla sondu a zjistila jsem, že ta čedičová vrstva je jenom deseticentimetrová deska." "Pod deskou jsme našli vrstvu umělého kamene, kdysi se to jmenovalo beton, a pak plášť z nerez oceli. Pak jsme tam vsunuli sondu, ale zatím jsme se nedostali dál než na půl metru. No a co jsme našli vidíš tady." Zapnula projektor a před nimi se objevil holografický obraz nálezu. Pohybovala obrazem tak, aby bylo vidět dovnitř. "Podívej, tady..., vidíš... ty papíry. Jsou to nějaké plány. Nebo tady to..., " ukázala na hromádku něčeho, co vypadalo jako směs popela a drátů, "to je zbytek nějakého přístroje, původně v krabici. A tady mám věc, kvůli které jsem přišla." Obraz před nimi ukazuje drobné chomáčky drátků. "Povšimni si, že drátky jsou ze zlata a také jak jsou mezi sebou propojeny. Tady na tomhle detailu to uvidíš líp." Stonásobně zvětšený detail, jak hlásá nápis v rohu obrázku, ukazuje jemné předivo zlatých drátků, které se sbíhají k malému čtverečku uprostřed obrazu. Na čtverečku je vidět drobnou hustou kresbu dalších spojů.

"To mi připomíná starodávňý integrovaný obvod."

"To si myslím i já. Možná někde v těch papírech se najdou informace co to je. Já jsem tě ale hlavně přišla upozornit na jednu nepoškozenou věc. Byla v té hromadě smetí, co jsem ti právě ukázala. Všechno kolem je rozpadlé, ale tahle věčička je jako nová." Zalovila v brašně a vytáhla několik hologramů.

"Co na to řekneš?"

"To je neuvěřitelné!" Před ním se vznášel obraz zcela nedotčeného, krásného integrovaného obvodu. Matně černé tělo, nožičky se zlatým leskem. Připomíná vzácného brouka.

"Něco takového hned tak neuvidíš."

"To máš pravdu. Naposledy jsem o takovém brouku četl, že jich našli několik kdesi v Austrálii. " "Jenomže já vím něco, co nikdo neví. Když jsem se loni připravovala na vykopávky, tak jsem potkala jednoho člověka, který tvrdil, že místo našich vykopávek zná z deníku, který zdědil po své pradávnejší příbuzné. Ten deník je v jeho rodině velká vzácnost. Prý jej psala někdy v prvním století jeho příbuzná, která prý pocházela z nějaké vzdálené planety. V tom deníku prý stojí, že v továrně, kterou vykopáváme, se ve staré éře vyráběly polovodiče a také tajně jedna součástka, která nemá pozemský původ. Prý ji tam vyráběli mimozemšťané. Tak jsem si řekla, že tě to bude zajímat, protože ve vaší legendě se taky hovoří o mimozemském původu. Co když tady ten brouk je tou součástkou o které se píše v tom deníku?" Hudra už drahnou chvíli vnímal povídání Saoly jen napůl. Ve chvíli, kdy spatřil onu

součástí, se mu v mysli vybavil její obraz, jak jej zná z Tajné knihy předků. Její obrázek a popis jejích schopností, způsob použití, to vše Tajná kniha předků uvádí. Bohužel Tajná kniha předků je především technický dokument, který popisuje spoustu přístrojů. Je v ní mnoho vyobrazení, mnoho všelijakých schémat, ale nic, čemu by Hudra rozuměl. Z popisu v knize ví, že "brouk" na kterého se dívá, se jmenuje komunikátor. Takových komunikátorů kdysi existovaly miliony po celém světě, ale jen sto jich bylo upraveno tak, aby sloužilo předkům. Kniha však neříká, kde jsou uloženy. Jen uvádí, jak lze komunikátor najít za pomoci jiného komunikátoru. Kdysi dávno patřila ke knize kazeta. Byla z materiálu, který nikdo na Zemi neznal. V kazetě prý byly předměty a přístroje o kterých se v knize hovoří. Kazeta se během věků ale ztratila. Poslední zmínka o ní se datuje do první poloviny čtvrtého století. Tehdy její strážce náhle zemřel. Našli jenom část jeho závěti. Část, v níž bylo uvedeno místo úschovy kazety, byla zničena. Kazeta prý stále leží ve skrýši, kam ji uložil její strážce. Nový strážce už převzal jen knihu, která se dochovala dodnes.

Saola si povšimla, že ji Hudra neposlouchá. Strčila do něho loktem. "Ty mě neposloucháš. Říkám, že ten člověk..." Hudra ji přerušil: "...ale ano, poslouchám tě. Jenom to poslední mi uniklo. Cos to říkala o tom deníku?" "Že ho psala nějaká žena z cizí planety." "Z jaké planety?" "Počkej, já ti to zopakuji." A zopakovala mu slova toho muže. "Saolo, s tím člověkem musím mluvit. Kde žije? Jak se k němu dostanu?" "To nebude tak jednoduché. Vím jen, že se jmenuje Oro Raceny. Kde bydlí nevím, ale pokud je mi známo, tak právě teď by mohl být někde poblíž."

Nevím ani co dělá. Potkali jsme se náhodou a když projevil znalosti z mého oboru, tak jsem se s ním dala do řeči."

"Tak mi o něm řekni něco víc, musím ho sehnat a hovořit s ním."

"Je mladý, asi tak pětapadesát, blondák, černé oči, vysoký, štíhlý. Chodí oblečený většinou ve sportovním, pořád sebou tahá takovou černou tašku, takovou tu hranatou, co je teď v módě."

"Víc nevíš?"

"Nevím, ale pokusím se ho najít. Možná bude bydlet někde blízko mého tábora a třeba ho tam někdo viděl. Když něco zjistím, tak se ti ozvu."

"Kdy budeš sarkofág otvírat? A co uděláš s jeho obsahem?"

"Víš dobře, že každý takový nález musím oznámit v Centru. Přijedou celé štáby odborníků a budou studovat obsah. Ještě jsem oznámení o nálezu neposlala, chci si nejdříve sama prohlédnout co nejvíc. Nepotřebuji, aby tam byl nával dychtivých učenců."

"Mohl bych jet s tebou? A vezmu sebou svou dceru Pyrnu, je taky archeoložka."

"Ale? To jsi mi zatajil... no dobrá, není to zrovna podle předpisů, ale souhlasím. Přijďte za mnou zítra do tábora. Věnuji vám celý den, ale pozítří už musím nález ohlásit. Naštěstí můj tým má stejné názory jako já."

Saola se rozloučila a odešla. Hudra se vydal do osady hledat Pyrnu...

Šero kosmické lodi QQ4Q6, patřící do třídy nákladních lodí dalekého dosahu je náhle přerušeno tichým bzučením pohonných agregátů servisního robota. Ten velmi pomalu začíná projíždět vnitřkem kontrolního tunelu. Zastavuje se v pravi-delných intervalech u rozvodných panelů. S tichým vměním zasune do konektorů svá čidla a chvíli poblikává kontrolkami v několika barevných variacích. Po ně-kolika minutách se barva ustálí na světle růžové, oznamující, že vše je v pořád-ku. Robot se odpojuje a pokračuje ve své inspekční cestě od přídě k zádi. Neza-svěcený pozorovatel by usoudil, že robot má asi poruchu, protože občas udělal pohyb, jako by byl obtěžován mouchou. Ve skutečnosti pouze trhnutím "paží" popo-tahuje tlustý svazek kabelů, táhnoucích se za ním. V ěře dálkového mimoprostoro-vého spojení, superrychlostních radiových spojů a gravitačních komunikátorů by se mohlo na první pohled zdát, že tahat za sebou kabely je nesmyslné počínání. Konstrukteři dálkových kosmických lodí, které se pohybují mimoprostorem však ví, že pouze dobře izolovaný svazek optických vláken, odolný proti jakémukoliv ruše-ní, je spolehlivým přenosovým mediem v takovém prostředí. Loď je na cestě už dvoustý osmý den. Posádka lodi - uložená v hibernátorech - spí. K spánku se všichni účastníci výpravy začali ukládat, jakmile jejich loď opustila vnější hranice impéria Qearran. Cesta na kterou se vydali má trvat dvě stě devadesát pozemských dní. Sto deset dní trvala cesta k oblasti černé díry K14 - vstupní bráně do mezigalaktického prostoru vzdáleného 5600 parseků. Ve zdejší části ves-míru vystoupila loď poblíž černé díry, pojmenované v katalogu šestimístním čís-lem. Od bodu výstupu z mimoprostoru zbývá k cíli ještě sto osmdesát dní cesty. Cesta mimoprostorem nemá pro posádku žádné trvání, ani žádné fyzické efekty. Jednak všichni v době cesty spí a i kdyby byli při vědomí, nic by nepoznali. Při pohledu z okna by viděli pouze kratičké zatmění a vzápětí nato obraz cíle. Jako když se ve filmu změni jedna scéna v jinou. Délku cesty určuje doba potřebná k dosažení oblasti černé díry a v konečném úseku cesty pak doba potřebná pro při-blížení k cílové sluneční soustavě. Uplynulo pět dní. Loď kypí životem. Po hi-bernaci se všichni potřebovali vzpamatovat a uvést své tělesné schránky do plné-ho života. Probouzení musí být velmi pozvolné, takže teprve koncem pátého dne je posádka zcela v pořádku. Nastupuje na svá stanoviště a teprve nyní zahajuje kon-trolu systémů lodi. Kapitán Qearra svolal do své kajuty rozšířenou poradu všech vedoucích. Sešlo se celkem dvanáct osob.

"Vítám vás na této poradě a přejdu hned k věci," kapitán Qearra se pohodl-ně opřel ve svém křesle. Patří k rase Qheů, kteří jsou skvělými diplomaty. Byli to vlastně Qheové, kteří před dvaatřiceti lety iniciovali zahájení průzkumu pla-nety Země.

"Vidím, že jste všichni nedočkaví a chcete vědět, kam vlastně letíme a co tam budeme dělat." V prostoru mezi ním a posluchači se objevila holografická mapa mezihvězdného prostoru: "Zde," ukázal elektronickým ukazovátkem na malou skvrnku galaxie, "leží naše galaktické impérium." Pak ukázal na opačný konec na jinou galaxii. "A toto je galaxie kam směřujeme. Byla v roce 1911 vybrána zcela náhodně jako pokusný prostor k testování některých našich navigačních a sondáž-ních technologií, které jsou zatím ve vývoji." "Co je míněno rokem 1911?" "Pro-miňte. Abychom se při našem pobytu dobře orientovali, budeme používat letopočet podle planety, k níž směřujeme." Kývnutím ruky zarazil další otázky. "Když dovo-líte, budu pokračovat." "V souvislosti s těmito pokusy byla objevena lidská ci-vilizace v periferní oblasti této galaxie. Zde. Existuje na planetě třídy M a tudíž je pro nás obyvatelná. Je třetí planetou z devíti. Doba jejího oběhu kolem slunce je 1,03 oběžné doby Qhea. Prakticky tedy jeden rok. Stejně jako Qhea, má i Země, jak se tato planeta v řeči obyvatel jmenuje, šikmou osu otáčení. Den je na ní o něco kratší. Na Zemi je den rozdělen na 24 hodin. Další dělení času na-leznete v tabulkách. Nyní je na Zemi rok 1943. Je obydlena více rasami obyvatel. Je dosud zmítána válkami a společenské uspořádání je chaotické. Systém planety Země je pro nás, vědce, velmi přitažlivý. Předchozí průzkumy prokázaly, že zde dochází k prudkému rozvoji techniky, zatím jen na mechanickém principu. Mají astronomii a jsou schopni nás na obloze objevit, pokud se nebudeme skrývat. Ge-neticky jsou téměř shodní s rasou Qheů." "Co tam máme dělat?" Vedoucí letky prů-zkumných letounů obrátil svou velkou hlavu ke kapitánovi: "Vůbec neznáme obsah průzkumných programů." "Vydržte ještě chvílku, brzy vám odevzdám klíče k progra-mům. Ted' ještě malou přednášku." "Galaktická rada rozhodla vyslat

naši expedici s úkolem usadit se na čtvrté planetě, která je od Země vzdálená asi jednu a půl hodiny letu a vybudovat zde předsunutou základnu. Základna musí být podzemní, aby nebyla ze Země pozorovatelná jejich dalekohledy. Drobnou stavební činnost přehlednou, ale větší celky jsou schopni zaznamenat. V nejbližším roce budeme stavět základnu a létat nad planetou. To je vše. Klíče k vašim programům jsou tady," vytáhl z trezoru kazetu s klíči, odemykajícími počítačové databanky. Pro-sím hlavního analytika aby zde zůstal. Ostatní mohou odejít.

Když osaměli, vážným tónem, ze kterého zazněly skryté tóny obav, oslovil analytika: "Podívej, ty budeš mít nejtěžší úkol. Vybereš pro začátek dvě trojice osádek pro průzkumné lety. Musí to být osoby s co nejpevnějšími nervy a nesmí se nechat za žádnou cenu vyprovokovat ke kontaktu s lidmi.

Musí se umět ovládat, ať se děle cokoliv."

"Proč? Co je na létání nad Zemí tak nebezpečného?"

"Protože na Zemi právě teď zuří obrovská válka. Podle poslední průzkumné zprávy válčí mezi sebou několik desítek milionů lidí. Budete svědky masakrů. Nesmíte se nechat spatřit a nesmíte do ničeho zasahovat. Při nízkém průletu vám bude hrozit zasažení a zničení. Víš přece, že při letu se zapnutým maskováním nefunguje obranný štít. Mohli by vás snadno sestřelit. Zbraně na to už mají."

"To nemyslíš vážně? O nějakém nebezpečí nám před odletem nikdo nic neříkal. Mám jenom lidi s vědeckým vzděláním, netrénované na nebezpečné situace. Mysleli jsme že budeme jen klidně létat a sondovat standardním způsobem život dole."

"Já vím. Proto ti to říkám. Snaž se ohodnotit svoje lidi z hlediska odolnosti proti stresu a pokus se vybrat dvě posádky. Ostatním přiděl

práci na Marsu."

"Na Marsu?"

"Tak se jmenuje v řeči Země čtvrtá planeta, na které budeme bydlet."

"Nebyl by lepší jen monitorovací systém? Nasadím kolem planety satelity a budeme je pozorovat z dálky dokud nepřestanou válčit."

"To nejde. Ze satelitů nezjistíš podstatu věci."

"Uvidím co se dá dělat. Jdu na to." Aerq Oaria se zvedl, vzal si svůj klíč a opustil kabinu velitele.

Kapitola 3.

Pyrna

Pyrna vystudovala archeologii dálkově. Její studijní výsledky nebyly nikterak světoborné, ale přesto zkoušky složila a získala tak oprávnění k účasti na archeologických výzkumech. Nemá bohužel oprávnění sama výzkumy organizovat a řídit. To se uděluje jen jedincům, kteří v praxi prokázali dostatek schopností, potřebných pro takovou práci. Ted' už více jak půl roku nemá příležitost pracovat ve svém oboru. Zatím pomáhá svému otci starat se o středisko dálkové dopravy. Její práce spočívá v postupných návštěvách připojených středisek, v nichž pak sestavuje cestovní plány podle přání zákazníků. Takto se dostává postupně na dvanáct různých míst Země. Nejvíce se jí líbí v oblasti Tibetu. Tamní hory a

průzračný vysokohorský vzduch vnímá jako malý zázrak. V Zeleném údolí ráda navštěvuje místní chrám zasvěcený bohu Oorovi. V příkrém svahu, vysoko nad údolím, svítí stěny chrámu svou bělobou. Cesta k chrámu je dvojitá. Pro zdatné jedince představuje čtyřhodinový výstup po klikaté, strmě stoupající stezce, místy nahrazené schodištěm. Pro pohodlné je k dispozici kabina transpondéru, která přepraví rychlostí světla každého až ke dveřím chrámu.

Pyrna, přestože je velmi zdatná, používá výhradně transpondér, protože šetří její čas. Při své práci mívá volno jen několik hodin. Tento čas by rozhodně na pěší výstup nestačil.

V chrámu za silnou průhlednou stěnou je uložena rakev s tělem boha Oora. Její víko bylo původně průhledné, avšak za staletí, která uběhla od pohřbu, se zakalilo do modravě šedé barvy. Pro návštěvníky chrámu je k dispozici hodinový záznam z pohřbu zakladatele víry, Qheana Oora Aercara, jak zní plné jméno boha Oora.

Pyrna viděla tento záznam mnohokrát. Dojímal ji, když se dívala na zástup lidí, který se přišel rozloučit se svým duchovním vůdcem. Ze záznamu ví, že lidé vyznávající víru boha Oora byli v dávných dobách nevzdělání a umírali všichni v mladém věku. Jen pravověrní vyznavači víry se stali dlouhověkými. Nikde však nenalezla vysvětlení podstaty náboženství boha Oora. Jak z historických pramenů vysvítá, přišel Oor se svými druhy do zapomenutého horského údolí, které pro svou bohatou vegetaci dostalo svůj název. Dno údolí v oněch dávných dobách leželo v nadmořské výšce téměř čtyři tisíce metrů. Jak však ukázala pozdější měření mapování Země bylo provedeno až v roce 850 po Wheeleru dno údolí leží jen 2500 metrů nad úrovní hladiny moře. Neexistují věrohodné důkazy, ale někteří vědci tvrdí, že původní údaj je správný, že tehdejší hory byly opravdu o 1500 metrů výše než dnes.

Pyrna je především archeolog. Otázky víry ji neznepokojují. Posuzuje víru v boha Oora jako historickou záležitost, kterou je potřebné objasnit. Navštívila všechna muzea, v nichž jsou uloženy nálezy z dob před Wheelerem a krátce po něm. Hledala všechny zmínky o bohu Oorovi. Díky možnosti cestovat po světě transpondérem tato technologie je nová a zatím se rozvíjí pozvolna měla přístup do muzeí na různých místech Země vcelku snadný.

Namísto toho, aby jako ostatní kolegové, seděla u MAI a hledala informace v databankách, raději osobně navštěvovala depozitáře muzeí a vyhledávala útržky vědomostí, které se pak pokoušela spojit a nalézt tak řešení. Bůh Oor jí nedává spát od okamžiku, kdy se před osmi lety o jeho existenci dozvěděla. Postupně se jí podařilo sestavit jeho životopis. Je to legenda o muži, který s několika přáteli přišel ze severu do Zeleného údolí, kde se usadili. Původní obyvatelé údolí byli hnědí. Oor i členové jeho družiny byli všichni světloucí, s bílou pletí. Legenda uvádí, že ženy bohů nerodily své děti jako jiné ženy. Jeden ze záznamů uvádí:

Řeč bohů přichází do úst dětí v den zrození. Bohové přišli z nebes a nebesa jim dávají řeč a moudrost. Modleme se za naše ženy, které bůh oplodnil. I jejich děti budou dětmi bohů. Jim dají nebesa řeč i moudrost v den zrození.

Záznamy vznikly až mnoho let po smrti Oora. Obrazový záznam jeho pohřbu byl uložen ve schránce umístěné vedle rakve. Během staletí se technologie ztratila a tak nikdo nevěděl, co znamenají lesklé kotouče, uložené ve schránce. Teprve, když se našlo mnoho podobných kotoučků na různých místech světa, podařilo se dvěma vědcům objevit, že jde o techniku kódovaného zaznamenávání obrazů, zvuků, hudby a dokonce vědeckých dat. Tak se podařilo za pomoci MAI znovu oživit staré záznamy. Pyrna na obrazech z pohřbu Oora zaujal pohled dovnitř rakve. Je to jediný dochovaný obraz obsahu rakve. Pozdější pohledy do rakve neexistují. Před stopadesáti lety byl skalní výklenek s rakví uzavřen průhledným poklopem, který od té doby nikdo neotevřel. Pyrna před týdnem požádala o kopii pohřebního záznamu. Doma pak záznam velmi podrobně prostudovala. Zejména si opakovaně

přehrávala pasáž, zobrazující uzavírání rakve s tělem Oora. Musela uznat, že Oor byl člověk, který i ve smrti vypadal vznešeně. Jeho bílé vlasy a dlouhé vousy lemovaly vyhublou tvář, která vyzařovala klid a mír, a současně i jakousi vznešenost. Při opakovaných přehrávkách studovala detaily. Povšimla si, že Oor zřejmě má v rakvi nějaké pouzdro.

Požádala MAI: "Zvětšit střed obrazu!... ještě... ještě trochu... stop!"

Střed rakve, kde jsou ruce, zakrývá postava člověka, upevňujícího průhledné víko rakve. V okamžiku, kdy se muž sehnul, odkryl se pohled na ruce mrtvého. Jen dva nepříliš ostré snímky ukazují zkřížené ruce, držící nějakou květinu. Nad okraj rakve, blíže ke kameře, vyčnívá nějaký oblý předmět, kovového vzhledu. Pyma na obraze vyznačila obdélník kolem tohoto předmětu a vydala MAI příkaz: "Zaostři a uprav tuto plochu. Pokus se o identifikaci."

"Hledám, čekej," odpověděla MAI.

"Uved' časový odhad!"

"Hledání potrvá odhadem dva dny."

Tato neutěšená zpráva Pymu zastihla ve chvíli, kdy ji navštívil její otec.

"Pymo, mám pro tebe dobrou zprávu," spustil hned ve dveřích. "Saola, víš, ta moje přítelkyně, co vede výzkum v Abisku, nás zítra vezme sebou na naleziště. Co na to říkáš?" "Skvělé! Konečně se zase budu moci podívat do výkopu. Co tam našli?" Hudra jí podrobně vypověděl o svém setkání s Marnou a o jejím nález. Během vyprávění si povšiml displeje MAI.

"Co to máš?" Ukázal na obrazovku.

"Myslím si, že s Oorem pohřbili nějaké pouzdro a domnívám se, že v něm mohou být důležité informace. MAI teď pátrá v databázích, jestli někde něco podobného už někdo našel." Hudra se v duchu často trápil myšlenkami na přísahu, kterou musel dát svému otci, když přebíral Tajnou knihu předků. Pyma je jeho jediným potomkem a má v budoucnosti převzít toto tajemství. Zajímal se o pátrání Pymy kolem Oora, takže věděl všechno, co věděla ona. Při pohledu na displej MAI si uvědomil, že Pyma se nemýlí. Celkem bez problémů rozpoznal ve vyčnívajícím předmětu ochranné pouzdro na dokumenty. Stejně pouzdro má sám doma ve skrýši. Je v něm ukrytá Tajná kniha předků. Ted' bojoval sám se sebou, zda má Pymě říci o tajemství už nyní. Po chvíli se rozhodl, že počká na výsledek hledání MAI. Třeba najde co hledá. Pak nebude nutné, aby tajemství předčasně vyjevil.

"Kdy budeš znát výsledek?"

"MAI mi právě oznámila, že to potrvá přibližně dva dny. Můžu tedy klidně jet s tebou na ty vykopávky. Už se nemůžu dočkat."

Kapitola 4. Mars 1946

Základna na Marsu už existuje dva roky. Kapitán Qearra stačil za tu dobu zřídit trvalé sledování Země pomocí satelitní sítě. Postupně zavedl k Zemi pravidelné lety s cílem pozorovat válečné události zblízka. Rrgeové, jak získávali zkušenosti, stávali se při těchto průzkumných letech stále odvážnějšími. Jejich letouny jsou, ve srovnání s pozemskými, zázračné stroje. Antigravitační zařízení v nich dokáže nejen

odstínit gravitační síly, ale hlavně eliminovat vliv setrvačných sil na posádku. Takový letoun dokáže z rychlosti několika set kilometrů za vteřinu náhle zastavit a rozletět se zpět stejnou rychlostí, aniž by to posádku nějak zatížilo. Uvnitř strojů je stálá gravitace, stejná jako na zemi a setrvačnost se neuplatňuje.

Ve víru válečných událostí se dívají po obloze jen z jediného důvodu:

Vyhlížet nepřátelská letadla. Proto si málokdy povšimli nehluchých světelek, poletujících klikatě po obloze. Tak žádné pozemské letadlo nelétá. Pokud někdo z pozemšťanů vydržel sledovat taková světla poněkud déle, mohl začít o nich uvažovat, ale při pochybnostech každý raději mlčel, než aby byl považován za blázna co vidí bludičky. Jak ale v pozdějších letech vyšlo najevo, mnoho z těchto pozemských pozorování bylo zaznamenáno. Lidé světlům na obloze začali říkat UFO. Mnohokrát se pokoušeli pozemští piloti průzkumný letoun pronásledovat, ale byly to pokusy "dohonit paprsek světla jízdou na koni." Dokonce i stříleli. O tom by mohl vyprávět hlavní analytik základny Oaria Aerq. Při jednom z prvních letů, když se přiblížili příliš blízko k jednomu z letišť, vylétla proti nim z mraků stíhačka. Než si jí stačili všimnout, stíhač zahájil palbu ze všech zbraní a zblízka zasáhl kopuli letounu. Explodující střely silně letoun poškodily a taktak, že nezabily posádku. Protože měli porušenou hermetizaci kabiny, nemohli odletět a museli počkat až z Marsu přiletí záchrana.

K této události došlo hned v prvních dnech po zahájení pozorování, ještě v době, kdy spojovací technologie pozemšťanů nebyla prozkoumaná. Cílem tohoto nepodařeného letu bylo polní letiště. Úkolem posádky bylo zmocnit se nějakého rádiového zařízení. Rádiový přístroj se jim podařilo získat až při další akci o dva dny později a to za velmi dramatických okolností. V galaktickém impériu není možné používat rádiových vln k spojovacím účelům. Brání tomu hvězdné vzdálenosti mezi jednotlivými planetami impéria. Při použití rádiových vln by nemohlo impérium vůbec vzniknout, protože tyto vlny, šířící se stejnou rychlostí jako světlo, proletí vzdálenost mezi nejbližšími dvěma planetami impéria Qearran za šest pozemských let. Qearranské impérium vzniklo díky komunikaci v "reálném čase" pomocí gravitonových vln, protože změna pole gravitonů kdekoliv ve vesmíru se okamžitě projeví ve všech jeho částech. Gravitonová spojovací zařízení si proto s pozemskými rádiovými spoji neví rady. Při prvním přiblížení k Zemi zjistili, že největší hodnoty jsou v pásmu rádiových vln. Všechny přístroje však vykazovaly jen šum, bez schopnosti rozlišit jednotlivé signály. Když neznali princip pozemského vysílání nedokázali ničemu porozumět.

Centrální počítač si však s tímto problémem poradil velmi rychle, jakmile vědci prozkoumali ukořistěnou vysílačku. Pak bylo všechno jasné. Všechna sledovací zařízení byla okamžitě doplněna o programy schopné rádiová vysílání rozdělit na samostatné vysílací kanály. Pak už nebyl problém sledovat pozemská vysílání.

S dorozumívacím jazykem nebyly naproti tomu žádné potíže. Všechny významné pozemské jazyky byly rozluštěny už v průběhu předběžných průzkumů na počátku tohoto století, krátce po objevení pozemské civilizace. Kapitán Qearra svolal jednu z dalších porad: "Analytická skupina potvrdila, že válka na Zemi definitivně skončila. Ještě někde trvají boje, ale hlavní nebezpečí už je zažehnáno. Jak ukazují poslední události, lidé už znají atomovou energii. Stávají se nebezpečnými pro naši existenci.

Galaktická Rada rozhodla, že je třeba zvýšit dohled nad pozemšťany a sledovat jak používají jadernou energii. Nesmíme však v žádném případě aktivně zasahovat. Nařizují proto zvýšit počet průzkumných letů a současně posílit analytickou skupinu dálkového sledování Země.

Kapitola 5.
Kelly

Na stanovišti je zima. Kelly Armstrong s námahou udržuje otevřené oči. Slouží u letecké základny 14/34 od počátku války jako příslušník ochrany letiště. Dnešní noc jsou posíleny hlídky, protože minulou noc zaznamenala ochrana letiště podezřelý ruch na obloze. Přestože letiště je vybaveno radarem, obsluha nehlásila žádný objekt na obloze, ač pozemní pozorovatelé zahlédli nějaké rychle letící letouny. Šuškalose, že to nebyla letadla, ale jakési letící talíře. Prý tajná zbraň hitlerovců. Pozorovatelé ale nic takového do oficiálního hlášení neuvedli. Kellyho určil velitel do dnešní služby mimořádně. Spal sotva tři hodiny, takže únava a zima dělají své. Pro nedostatek lidí rozdělil velitel vojáky na stanoviště po jednom, přestože mají sloužit ve dvojicích. Letiště bylo ještě nedávno klidnou pastvinou pro dobytek z blízké vesnice. Vojáci pozemní obsluhy bydlí na okraji letiště ve stodole a teprve se začínají zařizovat. Piloti jsou ubytováni v soukromí ve vsi. Jen ti, co mají pohotovost se zdržují v dřevěné boudě na začátku startovací dráhy. V boudě je taky velitelské stanoviště a radiostanice. V rozích startovací dráhy je po jednom stanovišti protiletadlové obrany. Každé z nich má ve výbavě čtyřhlavňový protiletadlový kulomet a navíc v blízkosti letounů jsou ještě dvě rychlopalná děla.

Kelly se s trnutím probudil. Opanoval ho záchráv strachu. Uvědomil si, že na hlídce usnul. Nejasný pocit nebezpečí ho přinutil zbystřit pozornost. Nízké mraky z nichž drobně mrholí ještě zvyšují tmu. Může se spoléhat jen na sluch, zrak je mu v téhle tmě na nic. Nízko letící nepřátelské stíhačky se obvykle dají rozeznat jen podle záblesků plamenů z výfuků motoru. Obvyčejně přiletí tak rychle, že se je podaří zaslechnout až na poslední chvíli. Protiletadlovou palbu zahajují kulomety vždy tím směrem, odkud se ozývá rachot motorů. Jakmile se stíhačky přiblíží, dá se mířit na záblesky jejich zbraní. V pekle takovéto palby útok obvykle trvá jenom dvě nebo tři minuty se každá vteřina zdá věčností. Tentokrát ale neslyšel žádný motor. V nočním tichu se ozýval jenom podivný temný hukot, připomínající včelí úl. Současně cítil, jak mu jeho zbraň v rukou začíná vibrovat a všechny kovové součástky v okolí začínají drnčet. Za chvíli však hukot ustal a bylo ticho.

Vtom ticho přerušilo několik výstřelů od velitelského stanoviště a křik:

"Tamhle je!... střílej přece!... kam to utíká?..."

Kelly napjal zrak a v záblescích výstřelů spatřil utíkající dvě malé postavy, vlekoucí nějaké skříňky. Otočil tím směrem samopal a vypálil několik krátkých dávek. Pak musel palbu přerušit, protože záblesky jeho vlastní zbraně ho oslepily a nic neviděl. Za několik vteřin však spatřil něco, o čem později mnohokrát uvažoval, co to vlastně bylo. Ve tmě se objevil obdélník slabého bleděmodrého světla, které ozářilo okolí do vzdálenosti několika metrů. V tomto přízračném světle uviděl, jak dvě postavy vlekoucí skříňky vklouzly do světla a světlo vzápětí zmizelo. Začal tím směrem zběsile pálit a i přes rachot střelby zřetelně slyšel, jak střely narážejí do kovu. Znělo to podobně, jako kdyby střílel na tank. Kde by se tu ale vzal tank, prolétlo mu hlavou. V téže chvíli ucítil, jak mu jeho zbraň v rukou vibruje a slyšel zase to temné dunění. Rozsvítily se světlomety a začaly prohledávat plochu letiště. V okamžiku, kdy jeden ze světlomětů zamířil směrem, kam Kelly střílel, uviděl lesklý kovový záblesk a spatřil něco, co vypadalo jako velká kovová čočka. Světlomet předmět přelétl a než se paprsek světla stačil vrátit, z tohoto místa se zablesklo a jasné oranžové světlo velkým obloukem stoupalo k obloze. Ale to už pálily všechny zbraně na letišti a dlouhé čáry svítících střel pronásledovaly odlétající předmět. Jedna střela z děla zřejmě zasáhla cíl, protože na obloze se objevil velký záblesk smíchaný s oslnivě bílými jiskrami a následovaný silnou explozí. Střelba ještě chvíli pokračovala, ale po chvíli vše zase utichlo. Ráno přišlo střídání a Kellyho spolu s ostatními z noční stráže odvedl velitel stráže do shromažďovací místnosti, ve které se scházivali piloti k předletové přípravě.

"Vojáci," začal velitel, "v noci jste byli svědky přepadu našeho letiště, který provedla nepřátelská jednotka vybavená novým, dosud neznámým typem letadla. V zájmu bezpečnosti je tato událost prohlášena za přísně tajnou. Pokud se komukoliv zmíníte o tom, co jste dnes v noci viděli, budete potrestáni za vyzrazení státního tajemství. Abych vás uklidnil, řeknu vám, že nedošlo k žádným škodám,

jenom z velitelského stanoviště ukradli vysílačku. Pravděpodobně se nám podařilo to cizí letadlo zasáhnout a doufejme, že je brzy najdou někde sestřelené." Před vojáky předstoupil zpravodajský důstojník: "Prosím, usad'te se a vyčkajte, dokud vás všechny nepodrobíme výslechu." Následovaly nekonečné hodiny čekání a Kelly, stejně jako statní byl podroben důkladnému zpravodajskému výslechu a jeho výpověď byla protokolována. Na závěr musel podepsal prohlášení o mlčenlivosti. Než se dostal na svůj kavalec, bylo poledne.

Kapitola 6.

Oro Raceny

Oro Raceny se potlouká po severní Evropě a hledá stopy civilizací, které zde sídlily před Wheelerem. Patří k tomu druhu lidí, kteří nemají nikde klid. Podstatou jeho existence je dobrodružství. Pro Ora začalo jeho dobrodružství dědictvím deníku, který, jak vyplývá z přiložených záznamů, začala psát před tisíci lety jeho přímá příbuzná. V psaní pak pokračovali další příbuzní. Deník patří do Orovy rodiny celá staletí, po která se z pokolení na pokolení dědí. Každý z jeho předků připojil krátkou historii svého rodu, než deník odevzdal svému potomku. Deník byl kdysi psán na papíře a nebýt toho, že v osmém století jej nechal Orův předek Oran Raceny konzervovat a text převedl na fólii, už by dnes asi neexistoval. Bohužel, už v té době byl deník značně poškozený a spousta listů chyběla. Z deníku se Oro dozvěděl, že jeho pra,pra pra... příbuzná přišla na Zem z hvězd a založila zde nový rod nazvaný Petrergové. Tak se to praví v průvodním textu, který sepsal kterýsi jeho předek, aby alespoň zachoval informaci, do té doby ústně předávanou, a nahradil tak chybějící listy deníku. Později se všichni přestěhovali do Austrálie kde založili kolonii, která však po příchodu Wheeleru zanikla. Pak putovali až do Abiska, kde se usadili. V deníku jsou zmínky i o dalších příbuzných. Jedním z nich měla být jistá Ioorá, která se v Abisku provdala za nějakého Sandora Racenyho a měli spolu jedenáct dětí. Jedno z dětí, Josef, se pak odstěhoval s otcem na jih do Maďarska, kde se později oženil a měl za svůj život čtrnáct dětí se čtyřmi ženami. Další rodokmen Orova rodu je natolik složitý, že by zabral celou knihu.

Ora však v deníku zaujal popis života v Abisku. Erga, jak se autorka deníku jmenovala, v něm píše, že její rodiče vyráběli polovodičové součástky a pro Qearrany vyráběli komunikaátory. Kdo jsou Qearrané se Oro nedozvěděl, ani co jsou to komunikaátory. Ze školy si však pamatuje, že před Wheelerem a ještě asi sto padesát let po něm, se používaly přístroje poháněné elektřinou a řízené počítači. Co jsou to počítače, to už Oro zapomněl a tak se musel jít do muzea poučit. Tam se dozvěděl co to byly komunikaátory a polovodiče a počítače a také elektřina. V historických dobách se v obrovských továrnách vyráběla elektřina, kterou se pak poháněly stroje v jiných továrnách, sloužila také ke svícení, topení a pro dálková spojení. Jak průvodce v muzeu vysvětlil, to všechno nám dnes zajišťuje gravitonová plazma. Mezi řečí se Ora zeptal, proč ho to všechno tak zajímá. Dali se spolu do řeči a tak se Oro dozvěděl, že v Abisku právě probíhá rozsáhlý archeologický průzkum, který by prý mohl odhalit jak to s výrobou polovodičů v minulosti bylo.

Oro se proto rozhodl připojit se k archeologické expedici. Jakmile se naskytla příležitost, dal se do řeči s vedoucí archeoložkou a zmínil se jí o deníku. Při zmínce o Abisku se Saola Marna, jak se archeoložka představila, celá rozzářila zájmem. Oro se zatím nezmínil, že má zájem připojit se k expedici a s ženou se rozloučil. Umínil si samozřejmě, že ji bude sledovat a jakmile se naskytne vhodná příležitost, požádá ji, aby ho přijala do své výpravy.

Archeologie patří už asi dvacet let k nejatraktivnějším povoláním a je o ni obrovský zájem. Když se totiž rozneslo, že se dá nalézt hodně zachovalých věcí z doby před Wheelerem, zájem o archeologii nebývale stoupl. Dostat se do některé z expedic se stalo pro mnoho zájemců téměř nemožným. Oro proto volí cestu pozvolného přibližování. Doufá, že deník, který má, mu pomůže se do expedice dostat. Zatím bydlí v soukromí a čeká na příležitost.

Kapitola 7. Mars 1947

V podzemním hangáru schází Oqua zvolna po rampě svého letounu. Právě se vrátil z pozorovacího letu nad Zemí. Jeho dva kolegové z posádky jsou už na druhém konci haly a právě vcházejí do výťahu. Oqua přemýšlí o skončeném průzkumu. Je na Marsu druhým rokem a má za sebou už pěknou řádku letů. Všechny jsou plánovány centrálním počítačem, který posílá letouny do těch oblastí, odkud má málo informací sesbíraných komunikátory. Jedná se hlavně o velké oblasti, ve kterých je sice málo obyvatel, zato se v nich ukrývají armádní objekty. Průzkum planety po válce, ukončené téměř přede dvěma roky, ukazuje, že dochází k intenzivnímu rozvoji nového zbrojení a vznikají tajné vojenské základny. Je tomu tak zejména v nekonečných prostorách Sibíře a Ameriky. Pozorovací lety jsou také směřovány do hustě osídlených oblastí. Zde se mají především sledovat změny, vznikající při obnově škod způsobených válkou.

Protože dálkové pozorovací metody nepřinášejí potřebné poznatky, přes výslovný zákaz galaktické rady vznikaly přímé kontakty mezi našinci a lidmi na Zemi. Vědci dali průzkumníkům k dispozici přístroj, jenž dokáže v paměti lidí vymazat vzpomínky na setkání. Na lety, při kterých se plánovitě navazovaly přímé kontakty a o nichž vědělo jen několik osob na základně, byli posíláni vědci, kteří na pozemšťanech prováděli lékařské pokusy. Ty měly dát podklady pro asimilaci lidské rasy. Jak čas běžel a výsledků přibývalo, bylo stále jasnější, že nejvhodnějšími kandidáty na křížení s lidmi jsou Qheové a pak Orarqové. Čím víc měli vědci nových poznatků, tím víc se vynořovalo nových otázek. Budou organismy kompatibilní? Co bakterie? Srážlivost a složení krve?... a spousta podobných otázek. Vědci naléhali, že potřebují množství vzorků lidských tkání, nejlépe přímo živé lidi. Plán asimilace však s takovými pokusy počítá nejdříve za sto padesát a víc let. Zatím existuje přísný zákaz jejich provádění.

Oqua patří k několika málo zasvěceným, kteří o těchto tajných operacích ví. Většinou při letu v málo osídlené oblasti, nejčastěji v Americe (v Rusku je příliš mnoho radarů a protivzdušné obrany) si posádka letounu vyhlédne nějaké osamělé vozidlo a se zapnutým maskováním přiletí až k němu. Maskování generuje v okolí letounu silné magnetické pole, vyvolávající podivné úkazy, ale hlavně způsobující zastavení motorů vozidel s elektrickým zapalováním. Než se lidé v zastaveném autě dokáží zorientovat, letoun přistane. To už je v činnosti URH emitor, který lidi zbaví strachu a oslabí jejich vůli. Emitor má dosah jen několik desítek metrů. Tyto lidi pak pozvou do letounu. Zde je vědci podrobují nejrozsáhlejším pokusům a testům. Odebírají jim vzorky tělesných tkání, a protože lidské organismy jsou téměř shodné s našimi, používají i běžné přístroje z naší lékařské praxe. Nejčastěji to je přístroj ke zcelování ran a jejich urychlenému hojení. Například po otevření břišní dutiny a vyoperování vzorků ledvin a jater, dokáže přístroj svými hojivými vlnami zacetit rány a zcela je zhojit za necelé dvě hodiny. Po skončení vyšetření, někdy spojeného s náročným chirurgickým zákrokem, byli lidé propuštěni na stejném místě, kde k setkání došlo. Při odchodu z lodi jim byl ozářen mozek vlnami z URH emitoru, tentokrát zapnutým na plný výkon. Výsledkem je vymazání jejich krátkodobé paměti. Obvykle si pak pamatovali jenom světlo reflektorů lodi předtím, než přistála. Nepříjemné na celé záležitosti je, že při pobytu lidí v lodi delším než čtrnáct hodin, nedaří se paměť vymazat zcela. Tito lidé, jak se později objevovalo v místním tisku, trpí duševními poruchami. Mezi vědci kvůli tomuto vedlejšímu efektu docházelo k častým sporům. Jedni tvrdili, že v zájmu vědy je třeba něco obětovat a neohlížet se na takové drobnosti. Druzí naopak trvali na dodržování úcty k životu ve všech podobách a tvrdě protestovali proti pokusům, které byly riskantní a tím ohrožovaly zdraví použitých lidí.

Při dnešním letu Oqua letoun neřídil, nechal jej letět podle plánu. Prolétali nad pouštními oblastmi střední Ameriky a pátrali po ukrytých podzemních objektech. Používali k tomu osvědčené metody gravitonového skenování, které je v základní výbavě letounů již několik staletí. Skenery dokáží zobrazit

do nejmenších detailů podzemní prostory, včetně jejich případných obyvatel, až do hloubky téměř dvě stě metrů. Je to něco podobného, jako když lékaři skenují tělo člověka. Takovéto řezy terénem se pak podle potřeby mohou počítačem prostorově zobrazit. I nejlépe utajené armádní objekty, kterých už několik objevili, neskrývají žádná tajemství. Skener se dá nastavit na různé stupně rozlišení. Běžně používají jenom hrubé zobrazení, aby získali obraz o celkové podobě podzemí. Skener ale dokáže podrobně zobrazit i jednotlivé listy knihy, ležící na stole v hloubce padesáti metrů. Takové jemné rozlišení vědci používají, pokud potřebují zjistit jaká zařízení jsou v podzemí instalovaná a k čemu slouží. Dokáží bez velkých potíží zobrazit kompletní strukturu radarových stanic, pochopit jejich zapojení a princip. Radary pozemských typů se v galaktickém impériu nepoužívají již deset tisíc let. Zpočátku proto vědci nechápali, jaká zařízení to lidé mají. Ovšem v okamžiku, kdy vyšlo najevo, že všechna pozemská pátrací i komunikační zařízení pracují na principu rádiových vln, stačilo otevřít příslušnou databanku v galaktické knihovně, a informací bylo ihned dostatek.

Všechny udivuje, jak jsou si události, které právě probíhají na Zemi, podobné s událostmi, které se odehrávaly v dávné minulosti na většině planet impéria Qearran. Znovu a znovu se všem zasvěceným potvrzuje, že vývoj lidské rasy s drobnými odchylkami probíhá a probíhal v celém vesmíru stejně. Opět se tak dostaly ke slovu dávno zapomenuté báje a vyprávění. Jak se k jejich uším dostávaly pozemské rozhlasové pořady, vynořovala se z jejich paměti dávná historie jejich vlastních domovů. Oqua, stejně jako všichni ostatní měl ještě před narozením implantováno do mozku nepatrné zrnko komunikátoru. To mu umožňuje dorozumívat se s ostatními jen pomocí myšlenek. Jejich hlasové orgány za několik staletí, po která je nepoužívají, zakrněly. To platí jen pro příslušníky jeho rasy. Oqua je Rrqa (šedivák). Ostatní rasy sice používají komunikátor také, ale udržely si i mluvené slovo. Kdysi existovaly tisíce jazyků. Nyní existuje už jen několik stovek místních jazyků a jediná galaktická řeč. U jedinců, kteří používají svou mateřštinu, funguje implantát také jako tlumočnický. Nikdo jiný, mimo uzavřený jazykový okruh, tak vlastně neví, jakým jazykem kdo myslí a hovoří, protože informace dostává už přeložené do Réta, jak se galaktický jazyk jmenuje.

Oqua je specialistou na analýzu chování velkých skupin obyvatel. Jeho hlavním zaměstnáním je práce v centrále analýzy, přímo na základně Marsu. Protože se zabývá masami, jako protiklad ho nesmírně přitahuje práce s detaily v terénu. Z toho důvodu krátce po svém příletu na Mars se začal zajímat o lety k Zemi. Jelikož však nemá oprávnění sám provádět detailní akce, stával se na takových letech pilotem. Protože letouny jsou plně automatizované a řízené centrálou, měl vždy dostatek času pozorovat kolegy při práci. Jako neutrální člen posádky vyhovuje mnoha ambiciózním vědcům, a tak stále častěji létá k Zemi a analytickou práci v centrále přenechává jiným.

Dnes se vrátil z letu, při kterém skener objevil dosud neznámé podzemní prostory v mírně zvlněné travnaté krajině poblíž malého městečka. V této oblasti se táhne napříč krajinou velký tektonický zlom, vypadající jako několik desítek až stovek metrů vysoká svislá stěna. Přilétali k tomuto srázu nad dolní planinou a začínali zvolna nabírat výšku, aby překonali sráz. Protože v dohledu nebyl nikdo z pozemšťanů, Oqua vypnul maskování se kterým se dalo v atmosféře létat jen velmi pomalu. Už měl pomalého letu dost a chtěl se přes sráz přehoupnout a vychutnat si přitom pocit, který dříve neznal. Stávalo se téměř pravidlem, že posádky letounů vypínaly ochranu před účinky setrvačnosti. Získali tím neocenitelné zážitky vyvolané přetížením v zatáčkách, nebo stavy beztlíže. Tyto střídající se stavy přetížení a odlehčení vyvolávají pocity euforie, a tak je všichni občas rádi zakoušeli.

Oqua vypnul navíc i automatické řízení letounu a řídil letoun sám. Používal k tomu myšlenky, které jeho komunikátor předával přímo do palubního počítače. Letoun plynule letěl nad planinou a Oqua se připravoval k obloukovitému skoku přes sráz. Byli již velmi blízko strmé stěny, když se na vrcholku srázu objevily dvě stíhačky, které se začaly řídit přímo dolů do jeho dráhy. Oqua instinktivně uhnul hlavou. Výsledkem tohoto pohybu byla mohutná akcelerace letounu, který téměř svisle vylétl nahoru vysokou rychlostí. Oqua i jeho dva kolegové sebou praštili o podlahu. Protože řízení bylo stále napojeno na

Oqua, letoun dělal zběsilé přemety. Automatika letounu však byla ve střehu. Po několika vteřinách rozpoznal palubní počítač, že posádka nad letounem ztratila kontrolu a ujal se vlády nad strojem.

V nastalém zmatku nedokázal Oqua postřehnout reakci obou stíhaček. Ted' přemítal, jestli má událost oznámit hlavnímu analytikovi, nebo si ji nechat pro sebe. Protože dva kolegové už zmizeli ve výtahu a ještě před přistáním prohlásili, že rozhodování nechají na něm, rozhodl se pustit celou příhodu z hlavy.

Kapitola 8.

Karel

Autobus se pomalu courá tmavým lesem. Je to poslední linka do okresního města, kterou se vracejí domů lidé z odpolední směny. Trochu paradoxně zaměstnávají zdejší továrny většinu lidí z dvacet kilometrů vzdáleného okresního města, které nemá prakticky žádný vlastní průmysl. Tato linka je poslední možností, jak se dostat domů. Proto řidič dodržuje jízdní řád, dokonce jel o jednu či dvě minuty později, než měl. Dává tím šanci všem, kteří chtějí spát ve vlastní posteli, aby stihli tento spoj. Horské podmínky okresu jsou příčinou couravé jízdy autobusu. Jízdní řád je totiž sestaven na zimní období, kdy pomalá jízda je nezbytností. V létě běžné denní spoje příjíždějí do okresního města s předstihem oproti jízdnímu řádu až o dvacet minut. Všichni na tento způsob dopravy už jsou zvyklí. Občas přijde nějaká stížnost, že někomu autobus ujel, ale stěžuje si obvykle někdo cizí, neznalý místních poměrů. V druhé polovině trati musí totiž člověk přijít na zastávku s notným předstihem, aby měl šanci spoj chytit. Přes den to ale není žádná tragédie, protože spoje jezdí každou hodinu, zato v noci ztráta spoje znamená noc strávenou na zastávce. Karel sedí na svém oblíbeném místě vzadu a podřimuje. Je unavený víc než obvykle, a protože jede až na konečnou, nemusí si dělat starost, jestli usne tvrdě nebo ne. Rychleji než jindy byl ukolébán pomalou jízdou a dostával se právě do stavu, kdy mu realita začínala splývat se snem... "Proboha!... ." Karel se nárazem probudil. Autobus stojí na okraji srázu, jedním kolem ve vzduchu a u volantu prázdno. Co se stalo?... kam se všichni poděli?... Vyběhl z autobusu. Nikde nikdo.

Motor stále běží, reflektory svítí, ale nikde nevidět žádného člověka. Všichni cestující včetně řidiče zmizeli. "Haló, kde jste?," Karel křičí z plných plic a běží na obě strany ve snaze někoho dosáhnout. Vrací se k autobusu aby se podíval na hodinky. Strnul. Červené číslice displeje ukazují 02:12. To není možné!

Karel nastoupil do autobusu přesně ve 23:10 a než usnul, mohlo uplynout nanejvýš patnáct minut.

Jak to, že je tolik hodin a kde jsou všichni? Proč jsem tu zůstal sám?

Sedl si. Pak ho napadlo: Třeba mi jdou špatně hodinky. Podíval se na palubní desku autobusu. Hodiny s velkými svítícími ručičkami ukazují 23:40 a stojí. Přistoupil k rádiu a pokouší se naladit stanici. Ozývá se jen chrčení. Přesto, že přeladil celou stupnici, nezachytil žádnou stanici. Ví ale, že rádio funguje, protože řidič je poslouchal když vyjížděli.

Vzal si svou aktovku, vystoupil z autobusu a vydal se po silnici směrem do kopce. Ušel asi dvacet metrů když si uvědomil, že něco není v pořádku. Silnice po které jde není totiž asfaltka která zde má být, ale obyčejná polní cesta s výmoly zasypanými listím. Na konec října je neobvykle teplo. Karel se zastavil a snaží se rozkoukat po krajině. Je však příliš velká tma. Okolní stromy však brání většímu rozhledu, a proto se vydává do kopce v naději, že z vrcholku bude mít lepší rozhled. Asi po půl hodině se dostává na vrchol stoupání. Bohužel okolní les je příliš hustý a vrcholky stromů příliš vysoko, než aby viděl do dálky. Dokáže rozeznat jen to, že je v nějakém sedle a že "silnice" pokračuje dál lesem někam dolů. Rozhodl se, že nemá cenu šlapat neznámou krajinou a vrátil se k autobusu. Zavřel dveře, vypnul světla a nechal běžet motor, aby udržel teplo. Zachumlal se do pláště a pokouší se usnout.

Když se probudil, zjistil, že slunce mu svítí do tváře. Pohled na hodinky mu prozrazuje, že je téměř devět hodin. Vystoupil z autobusu a pozorně se začal rozhlížet. Nejdříve si všiml stromů. Není to smíšený les, kterým původně projížděli, ale listnatý, samé buky. Vydal se do kopce. Na vrcholku stoupání se silnice rozšiřuje v něco podobného parkovišti. Nikde žádná značka, žádná stopa po civilizaci. Během chůze si Karel uvědomuje, že cesta je nepoužívaná, protože na ní roste mech a tráva, spadané listy tvoří silnou vrstvu bez jakékoliv stopy po dopravních prostředcích. Stále se pohyboval v liduprázdném lese, přestože už sestoupil alespoň o sto padesát metrů níž. Les začíná pomalu řídnout, ale pořád se neobjevují žádné stopy po lidské činnosti. Za další půlhodinu klesání přešlo do roviny. Jde teď otevřenou krajinou a před sebou vidí jen pás mlhy, který se zvolna přibližuje. V nízko stojícím slunci se mlha silně třpytí a je naprosto neprůhledná. Jak se k ní přibližuje, slyší postupně silící zvuk, podobající se mořskému příboji. Najednou se závanem větru mlha trhá a Karel vidí, že stojí na vysokém srázu a třicet metrů pod ním bije do břehu moře.

Už není pochyb. V době kdy spal, nějaká síla přenesla autobus bůhví kam a odnesla všechny lidi. Proč však zůstal sám? Pokouší se najít vysvětlení, ale žádné nenachází. Už si uvědomil, že nejpravděpodobněji jde o únos mimozemšťany, ale nedokáže pochopit svou roli v této záležitosti. Kam až dohlédne je vidět moře a srázný břeh. Nikde žádné stavení, žádná loď. Cesta se dál vine podél pobřeží a asi po kilometru uhýbá jeho pohledu spolu s pobřežím. Když se obrátil, spatřil hradbu hor, jejíž obrysy tvoří kužel se seříznutou špičkou.

"Že by to byl ostrov?"

Začíná pociťovat hlad a žízeň. Po kratším rozvažování, kterou cestou se má vydat, dospěl k názoru, že bude nejlepší vrátit se k autobusu a zkusit to na druhou stranu. Rozhodl se tak hlavně proto, že doufal v autobuse najít něco k snědku a pití. Třeba tam zbylo i něco z večere řidiče. Bylo už po poledni, když se dostal zpátky k autobusu. Prohledal všechna sedadla a na dvou našel aktovky. V jedné objevil dva krajíce chleba s máslem a se salámem, v druhé kousek rohlíku, sýr a dvě lahve piva. Snědl sýr a rohlík a vypil jedno pivo.

"Zbytek si musím nechat pro strýčka příhodu, kdoví co se ještě semele." Pak se pohodlně natáhl.

"Trochu spánku, než půjdu dál, mi nezaškodí."

...stojí na mýtině v lese a hezká dívka ho objímá a líbá na tváře. Kolem se rozlévá jasné světlo a ozývá se hluk motoru. Přijelo nějaké auto. Dívka Karla ještě jednou políbila, nasedla do auta a to se rozjelo... Drkotavý pohyb ho probudil. Vytřeštil oči. Autobus je plný cestujících a pomalu se kodrcá do kopce. Dívá se na hodinky. Ukazují 23:42. To byl ale blbý sen, ulevuje si.

"Kdo mi čajznuł pivo," ozývá se vpředu, "chlapi přiznejte se kdo to byl?!" Karlův kolega z práce se rozčiluje nad otevřenou aktovkou. V ruce mává lahví piva a ukazuje na prázdnou tašku.

To nebyl sen! Karel se rozhlíží kolem sebe. Vidí prázdnou láhev od piva a zmuchlaný staniol od sýra. Rychle láhev zastrkuje pod sedadlo. Co se to stalo!???

Tato otázka víří Karlovi hlavou celou cestu domů. Až do rána se v posteli převrací a nepodařilo se mu usnout. Ráno zvedl telefon a zavolał šéfovi, že potřebuje nutně dovolenou a vzal si tři dny. Do pátku. Pak je víkend, bude mít pět dní aby se vzpamatoval.

Dal si pořádnou sprchu, vydatně posnídal a vydal se do parku na procházku. Tam se pomalu procházel kolem jezírka a přemýšleł. Probíral v duchu každý krok, který v noci udělal. Největší problém měl s těmi

sny. Bylo mu jasné, že část snu byla projekcí skutečnosti, ale nedokázal rozpoznat co byl sen a co skutečnost. Jak tak kráčel se skloněnou hlavou a hleděl na své nohy uslyšel za sebou: "Dobrý den. Co vy tady?" Otočil se za hlasem a uviděl Marii Procházkovou, která včera byla také v tom autobuse.

"Necítíl jsem se nějak dobře, tak jsem si vzal dovolenou." "Já taky. Od chvíle co jsem ulehla mám z něčeho strach a nevím z čeho. Vůbec jsem nespala a teď se procházím, snad aby mně to přešlo." "Můžu se k vám přidat?" Karel se přitočil a kráčel vedle ní.

"Jistě, budu ráda. Potřebuji vedle sebe někoho známého." Marie je pětadvacetiletá dívka sportovně založená. Znají se z práce z příležitostných setkání v kantýně a na obědě. Na podnikovém večírku spolu několikrát tancovali a více méně pociťují vzájemnou náklonnost. Pracuje jako účetní.

"Jak to, že jste včera byla na odpolední? Účetní snad na směny nepracují?"

"To ne, ale máme hlášenou mimořádnou kontrolu a já jsem si potřebovala

něco připravit, tak jsem zůstala přesčas. V práci jsem ale tak dlouho

nebyla. Byla jsem u kamarádky na návštěvě, proto jsem jela až poslední

linkou."

"Říkala jste, že máte z něčeho strach?"

"Nevím. V noci se mi zdály samé nesmysly a nemohla jsem spát. Když jsem na chvíli usnula, hned jsem se zase probudila, měla jsem přitom hrozný strach. Byla jsem úplně propocená a nevím z čeho." "Co se vám zdálo?" "Ále... napřed jsem utíkala jakýmsi lesem, to mně honily nějaké příšery, potom jsem najednou byla v nemocnici, kde mě uspávali k operaci, pak mně posadili do jakéhosi letadla a letěli jsme nad mořem, zase mně operovali... a tak pořád dokola." Když to říkala, Karel postřehl, že má nejisté oči a všiml si, že se jí chvějí konečky prstů.

"Víte, takové divoké sny jsem měla už mnohokrát, ale nikdy jsem ráno neměla strach. Teď se tady někde," ukázala si na hrud', "chvějí strachem, jako kdyby mně někdo chtěl zabít. A není k tomu žádný důvod." Karel ji uklidňoval: "To se prý někdy stává, že jsou sny příliš živé a pak ovlivňují člověka i po probuzení. Četl jsem to v nějakém časopise." V duchu si ale říkal, že se tím potvrzuje jeho domněnka o přepadení autobusu mimozemšťany a únosu. Proč ale zůstal jediným, který si všechno pamatuje a kterého vlastně neunesli?

V marné snaze pochopit události této noci strávil Karel následující dny dovolené a víkend. V pondělí, při cestě autobusem do práce, sledoval tváře těch, kteří jeli v noci s ním. Schválně si nasedl, ale zůstal stát, aby na všechny dobře viděl. Jakmile vjel autobus do zalesněného úseku, v němž došlo k únosu, objevil se v jejich očích podivný výraz. Bavili se mezi sebou jako vždycky, ale podivný výraz jim z tváří nezmizel. Karel v jejich tvářích zcela jasně četl, že se čehosi bojí. Nikdo z nich se však ani slůvkem nezmínil o úterní události. Zřejmě si nic, stejně jako Marie, nepamatovali a jejich strach je podvědomý. To ještě víc roznítilo v Karlovi touhu pochopit událost a svou roli v ní. Protože zná z novin a časopisů, v nichž se psalo o únosech a o UFO, že není radno se někomu svěřovat, aby nebyl považován za blázna. Raději proto mlčel a nezmínil se o ničem ani doma.

Jak čas běžel, v návalu pracovních povinností postupně na celou věc zapomínal. I když mu občas bleskla hlavou vzpomínka, snažil se ji raději zapudit, protože nevěděl, jak si odpovědět.

Kapitola 9.

Oqua má výročí

Oqua je na Marsu už padesát pět let. Právě dovršil sedmdesátku. Tento věk je považován za optimální dobu, kdy má muž zanechat dobrodružství a věnovat se usedlým činnostem. Při obvyklé délce života sto padesát až sto osmdesát let je právě v nejlepším věku. S pobytem na Marsu a průzkumem Země má bohaté zkušenosti. Patří k veteránům. Kromě něj je takových jako on na Marsu jen sedm. Všichni ostatní se pravidelně střídali po dvou až šesti letech, podle důležitosti zastávané funkce. Oqua zůstal tak dlouho, protože se osvědčil při akcích únosů pozemšťanů, používaných k lékařským pokusům.

Veškeré morální zábrany v tomto směru padly v polovině padesátých let. V těch dobách se ke slovu dostala silná skupina vědců, kteří prosadili provádění únosů téměř denně. Nijak se přitom neohlíželi na zdraví unesených osob. Z té doby je známa řada případů, které skončily tragicky. Vyskytly se i případy, že skupinka vědců pracovala zcela tajně a ponechávala si lidi k nehumánním pokusům. Když koncem padesátých let byli odhaleni, došlo k zákazu letů k Zemi na dvacet let. Inspektoři Galaktické Rady přísně dohlíželi, aby k zemi létaly jen stroje obsazované pouze pilotem. Vědci, přesněji lékaři a patologové nedostávali povolení na let k Zemi. Fyzikové, lingvisti, filozofové a jim podobní létat směli. Počet letů ale až do roku 1973 nedosahoval ani desetiny předchozího počtu. Přitom s vědeckou posádkou letěl k Zemi jen každý dvacátý letoun. Oqua v letech 1950 až 1971 moc nelétal. Věnoval se své původní profesi analýze chování velkých mas obyvatel. Teprve po roce 1973, když byli inspektoři Galaktické Rady odvoláni, začaly se opět, ve velké tajnosti uskutečňovat lety jejichž cílem byly únosy lidí. Vědci, kteří to prováděli však již dodržovali zásadu, že lidem nesmí být při těchto akcích ublíženo a únosy mají trvat jen bezpečnou dobu. Bezpečnou dobou byl míněn čas, po který mohli být lidé vystaveni účinkům URH emitoru, aniž by u nich zůstaly v paměti stopy únosu.

"Pilot Oqua, dostavte se k předletové instruktáži", pronikla do vědomí pilota zpráva centrálního počítače.

"Dnes budeš mít zajímavý let," přivítal hlavní koordinátor vcházejícího Oqua, "poletíš s QR18 a budou tě doprovázet tři QR14. Zůstaneš ve stratosféře a oni ti přivezou více lidí najednou. Na palubě budeš mít tentokrát celý operační tým. Vědátori prosadili, že musí provést sondy u většího počtu lidí ze stejného prostředí. Chtějí si ověřit své teorie o lokálních bakteriích. Má to prý obrovský význam při výzkumu genetického přizpůsobení. Vybrali si malou lokální továrnu a chtějí vyšetřit část jejich zaměstnanců. Je to riskantní podnik. Zatím máme zkušenosti jen s jednotlivci a malými skupinkami. Mám obavy, jestli URH emitor zvládne tolik lidí. Víš přece, že i teď u malých skupin mívá výpadky. Vyvolává to zbytečné neurózy a ztěžuje nám to další akce. Příliš se to na Zemi rozmazává v tisku a to, co se dřív dařilo utajit je teď často veřejnou záležitostí. Dřív jsme dokázali nepozorovaně přiletět a lidi zaskočit. Tam byl URH účinný, ale když se k nim nepřiblížíme dost rychle, ledaco si zapamatují a pak se o tom mluví. To nám neprospívá." Pro Oquu nic nového. Takové názory se šíří i mezi ostatními. Bohužel vědecký tým, který řídí tyto akce, trvá na tom, že bez lidského materiálu jejich výzkumy nepřinášejí výsledky. Utajení už vlastně je jen přetvářkou. Tajné mezi základnou a galaktickou radou, ale na Marsu je to už veřejnou záležitostí. Nikdo zatím nahlas nic neříká, ale všichni vědí co se děje. "Já vím, dám si pozor, abych nevletěl do radarové zóny kolem nějaké základny, ale jinak s tím nic nenadělám. Jdu na to." Oqua usedl do pilotní kabiny výsadkové lodi. Na rozdíl od QR čtrnáctky má tato loď tři paluby a je desetkrát větší. Nehodí se pro přistání na planetě. Slouží jako orbitální základna pro výsadky. Dokáže pojmout pět letounů a zásobit je na cestu. Střední paluba je upravena jako výzkumné centrum, horní paluba je obytná a je v ní umístěna i technická část letounu.

Za hodinu a dvacet minut dosáhla loď oběžnou dráhu kolem Země. Aby znemožnil optické sledování, zapojil Oqua maskování a loď se stala neviditelnou. V ultrafialové oblasti však zůstala viditelná. Jelikož

však pohon lodi vytváří velmi proměnlivá pole, mohou pozemští vědci vidět na svých přístrojích jen mihotavé skvrny, nepravidelně měnící tvar. Lámou si těmito úkazy hlavy už skoro padesát let, a stále na nic nepřišli. Oqua navedl loď na stacionární oběžnou dráhu. Vybraná oblast Země leží pod ním, třicet pět tisíc kilometrů daleko. Otevřely se bezpečnostní záklopy, ze dna lodi se odpojily dva letouny a záměřily strmě k Zemi. Jejich přibližovací rychlost je, až do výšky kolem dvaceti kilometrů, asi dvanáct kilometrů za vteřinu. Pak náhle poklesla na rychlost běžného pozemského dopravního letounu a vodorovným letem se oba přiblížily k určenému místu. Protože se jedná o zalesněný terén v hustě obydlené oblasti, měl být autobus, převážející zaměstnance továrny, přenesen na opuštěný ostrov a tam uložen, dokud jeho pasažéři nebudou vráceni zpátky. Je to nutné, protože přenášet celý autobus na orbitu nelze. Ponechat jej prázdný mnoho hodin na místě únosu by bylo riskantní. I přes pozdní noční hodinu mohl být náhodně objeven a to by vyvolalo velký rozruch. První letoun se snesl těsně nad vrcholky stromů nad silnici, po které se blížil autobus. Senzory ukázaly, že je v něm osmnáct osob. Všechny osoby byly v zadní části autobusu. Technik zapojil URH emitor a nasměroval jeho paprsek na autobus. Pak paprskem sledoval přijíždějící vozidlo až do okamžiku, kdy autobus dojel přímo pod letoun. Zapojil reflektory. Mezitím druhý letoun připravil zvedací zařízení. Plochá deska gravitačního jeřábu zajela pod autobus. Ten se začal lehce zvedat. Lidé uvnitř se jen zvědavě dívali co se děje. Díky působení URH emitoru neprojevovali vzrušení ani strach, jen mírnou zvědavost. Jakmile se autobus ocitl nad stromy, uvedl jeřábník do činnosti silové pole, které autobus neprodyšně uzavřelo. Vzápětí oba letouny s autobusem mezi sebou skokem nabraly rychlost a stratosférickým letem přeletěly celou západní Evropu a snesly se poblíž britského pobřeží na kdysi obývaný, ale nyní pustý ostrov. Celý let trval asi dvacet minut. Vědecký tým, připravující akci, potřeboval vyřešit otázku eliminace vzpomínek u tak velkého počtu osob. Došli k závěru, že když vyzvednutí osob z autobusu provedou v prostředí podobném místu, kudy autobus jezdí, že se snadněji podaří jejich paměť vymazat. Proto nařídili, aby na pustém ostrově byl autobus spuštěn na silnici v lese.

Při odstraňování silového pole byl URH emitor na chvíli vyřazen z činnosti, protože pole emitoru a silové pole jeřábu se navzájem nepříznivě ovlivňují. V té chvíli se stalo několik věcí najednou. Řidič autobusu, jehož motor byl stále v chodu a kola se točila (nikdo z vědců, kteří akci plánovali, tuto maličkost nedomyslel) se vymanil z působení URH emitoru jako první. Vyděšenýma očima sledoval, jak autobus je metr nad zemí a zvolna klesá. Ve chvíli, kdy se kola dotkla země autobus vyrazil kupředu. "Proboha!..." Vyděšený řidič dupnul na brzdu. Právě včas, aby zabránil pádu autobusu ze srázu. Technik obsluhující URH emitor sledoval manévry vysazení autobusu a na chvíli se přestal zabývat přístroji. Nevšiml si, že při obnovení pole URH emitoru, "poskočení" autobusu mělo nežádoucí výsledek. URH emitor si "pamatoval" polohu jednotlivých osob v okamžiku přerušení svého pole. Prudkým vyjetím autobusu se skutečnost oproti paměti emitoru změnila. Tak se stalo, že jedna osoba se dostala mimo záběr. Tou osobou byl Karel Hlaváč, který právě usínal. Proto nevnímal hlas, který cestující vyzval, aby vystoupili. Všichni poslušně opustili autobus a nastoupili na jeřábovou plošinu, nesoucí předtím autobus.

Silové pole jeřábu vytvořilo "bublinu" kolem skupinky osob a rychlostí dvacet kilometrů za vteřinu "vystřelil" jeřáb na orbitu, směrem k lodi řízené Oquou. Lidé byli uvedeni do kabin, a tam je lékaři uspali. Po jednom je pak přenášeli na operační sál a odebírali jim vzorky tkání ze všech částí těla. Vyšetření se protahovalo. Trvalo o dvacet hodin déle, než byla bezpečná hranice pro eliminaci vzpomínek. Budou mít noční můry, pomyslel si Oqua.

Posledních pět osob se nepodařilo vyšetřit vůbec, protože už byl kritický čas pro jejich návrat. Urychleně je proto všechny naložili na jeřáb a dopravili k autobusu. Všichni pod vlivem URH emitoru spořádaně nastoupili zpět na svá místa. Transport autobusu na původní místo proběhl bez problémů. Posun v čase provedli za letu. Výsledkem byl návrat autobusu na totéž místo a téměř ve stejném čase, ze kterého byl unesen. Nikdo ze zúčastněných si nepovšiml, že Karel Hlaváč, povoláním mistr strojařské dílny, zůstal nezasažen URH emitorem a klidně spal.

Kapitola 10.

První otřesy

Erg vstoupil do pokoje, topícího se ve večerní tmě. Nahmatal opatrně vypínač a rozsvítil.

"Všechno nejlepší..." ozvalo se ze všech stran. V ohlušujícím křiku a já-sotu zůstal udiveně stát. Jeho žena Helena mu s rozzářeným úsměvem říká:

"Vidím, že jsi stejně jako každý rok zase zapomněl, že máš dnes narození-ny," vrazila mu kytici do náruče a objala ho. Erg, stále rozpačitý a překvapený se trochu zmateně usmívá a rozhlíží se po místnosti. Sešli se zde všichni jeho známí a přátelé, ale oproti předchozímu roku zde je i několik jeho žáků z minulé ročníků a celá jeho letošní třída. Ještě před chvílí byl ponořen do chmurných myšlenek a řešil pracovní problémy, ale přítomnost přátel mu pozvedla náladu. "Přátelé, tentokrát se vám překvapení opravdu povedlo," pozvedl sklenku.

"Děkuji vám, že jste mi přišli popřát a zbavili mě tak na chvíli starostí. Na vaše zdraví!... A ještě jednou děkuji." Usedl do připraveného křesla vedle Heleny... .. svět se začal bortit ve tři hodiny ráno, čtvrtého září roku 2008. Erg Horn v tu chvíli tvrdě spal po těžkém dni. Už několik měsíců sleduje narůstající seismickou aktivitu v oblasti hory Mount Wheeler na hranici mezi Nevadou a Utahem. Patří mezi světově uznávané seismology. Díky technologii, kterou mu zanechala Qearranská civilizace, může předpovídat vznik zemětřesení v kterékoliv oblasti světa s přesností několika hodin. Jeho měření však v tomto případě ne-vycházejí. Stále dostává nesmyslně vysoké hodnoty naměřených údajů v oblasti, kde nikdy žádná významná seismická činnost nebyla registrovaná. Přestože se radí se svou kolegyní Santiniovou ze seismického střediska v Los Angeles, nedošli spolu k žádnému rozumnému vysvětlení. Santiniová má k dispozici standardní výbavu a tak nedokáže Ergova měření ani potvrdit, ani vyvrátit. Erg si s tímto problémem láme hlavu stále víc. Nemůže světu přiznat, že používá mimozemskou technologii. Pro vyhlášení stavu pohotovosti potřebuje mít svá měření podepřená uznávaným seismickým střediskem. Měření získává pomocí sítě satelitů, zanechaných na oběžných drahách Qearrany. Ty provádějí v zadané oblasti výškovou a pozemní měření vybraných pozemních bodů a soustavně je porovnávají s původním stavem. Díky tomu včas zjistil, že hora vysoká 3981 metrů se za poslední měsíc zvětšila o čtyři centimetry a posunula se směrem na západ o dva metry. Současně v oblasti Los Angeles začala vznikat velmi častá zemětřesení o síle větší jak tři stupně. Je jich i několik během jednoho dne, ačkoliv za celý uplynulý rok jich naměřili jen šest.

Erg se domnívá, že hrozí vznik nové sopky někde v této oblasti, ale nemůže svůj názor veřejně prezentovat, aniž by prozradil původ svých měření. Navíc hodnoty jsou tak vysoké, že by vzbuzovaly nedůvěru u jakéhokoliv seismologa. Každý z nich by prohlásil Ergova zjištění za selhání přístrojů nebo špatnou měřicí metodu. Proto vyčkává a je denně ve styku se Santiniovou, která však na jeho otázky má pořád stejnou odpověď: "...nevím, nemám dostatek podkladů." ...První otřes vyhodil Erga do výšky. Při dopadu zpět na lůžko otevřel vyděšeně oči a nechápal co se děje. Druhý otřes, daleko silnější následoval pět vteřin po prvním. Upadl na podlahu, která mu ujížděla pod nohama. Kolem se všechno třásl, nábytek se pohyboval po podlaze, řinčelo rozbíjené sklo.

"Ergu!... probouha co se to děje?..." Helenin vyděšený křik pronikl k Ergovi z manželčina pokoje.

"Schovej se pod stůl," vykřikl a snažil se doplazil po tancující podlaze ke dveřím Helenina pokoje. S rachotem vedle něho dopadl lustr a střeby mu poře-zaly obličej. S námahou se doplazil ke dveřím a ve chvíli, kdy se snažil dosáhnout na kliku, otřesy ustaly. V nastalém tichu slyšel jak venku nějaká žena hystericky křičí a přehlušuje spoustu dalších křičících lidí. Otevřel dveře a vběhl do pokoje k Heleně. "Už je klid, už to bude dobré..." utěšoval ji. Byla schoulená pod stolem na kterém měla svou kosmetiku. Několik lahviček se rozbilo a teď jí po tváři a vlasech teče růžová pěna a pronikavě voní místností. Přes vážnost situace se Erg musel v duchu zasmát, protože Helena vypadá opravdu komicky.

Zvedl ji z podlahy, objal a když se uklidnila, zavedl ji před zrcadlo, které zázrakem zůstalo celé.

"Podívej se na sebe, už je všechno v pořádku." Helena se na sebe dívala napřed udiveně a nechápavě, ale pak její tvář začala ožívat a nakonec se i ona začala hlasitě smát.

Erg se rozběhl do své pracovny v sousedním bloku. Po cestě ho zastavovali vyděšení spolupracovníci, ale odháněl je máváním rukama: "...dejte pokoj, ...nic nevím, ...počkejte!..." V pracovně vypadá všechno normálně, jen po zemi se vále-jí rozházené papíry a kousky opadané omítky ze stropu a stěn. Přístroje se zda-jí být v pořádku. Přepnul přívod proudu na nouzový zdroj a zapjal všechny při-stroje. Jakmile se na monitoru ustálil obraz, rozsvítil se uprostřed obrazovky rudý blikající nápis ALARM. Přepojil na graf. Všechny křivky jsou slity do roz-mazané šmouhy, vybíhající mimo obrazovku. Vpravo pak pokračují rovnou vodorov-nou čarou, znamenající, že měřicí sondy jsou odpojeny. Buď jsou zničené, nebo je s nimi přerušeno spojení. Přepojil na satelitní systém. Na monitor naskočil pohled na oblast epicentra zemětřesení. Překrývá se zde infračervený snímek po-vrchu a jednoduchá čárová mapa. Infračervený snímek ukazuje jen změt barevných skvm, z nichž nejvíce září jasně červená, která pokrývá asi čtvrtinu obrazu. Teplotní stupnice v rohu prezentuje pro tuto barvu hodnotu 900° C. Erg přepojil na obraz ve viditelném světle. Chvilí trvalo, než se zorientoval. Pak pochopil. Celá oblast Nevady a Utahu je zavalena kouřem, kterým probleskují světla plame-nů. Nechal satelit, aby terén prozkoumal ve všech vlnových délkách, včetně rada-ru a vytvořil schematický obraz. Po několika vteřinách se objevil počítačem vy-tvořený model krajiny, zasažené zemětřesením. V místech, kde ještě včera byla hora vysoká více jak tři tisíce metrů zeje propast, jejíž dno počítač vyznačil v hloubce 400 metrů pod úroveň hladiny moře. Propast je široká asi sto kilometrů a dlouhá téměř osm set kilometrů. Táhne se až k Renu na západě. Stejná propast zeje i v Kalifornii, kde zmizelo Los Angeles a přilehlá velká města a oceán se spojil s Kalifornským zálivem.

Rozsah katastrofy je nepředstavitelný. Přístroje vedle monitoru po zapoje-ní na satelitní síť začaly ze sebe chrlit údaje o dalších silných zemětřeseních po celém světě. Zrovna když Erg chtěl zavolat své spolupracovníky, rozezněl se varovný signál, oznamující, že do půl minuty přijde další vlna zemětřesení. Přestože od příchodu do pracovny uplynulo teprve necelých patnáct minut, má Erg pocit, že je v pracovně už alespoň dvě hodiny. Nikdo z jeho spolupracovníků ješ-tě nepřišel. Pohledem na přístroje zjistil, že přicházející vlna bude přibližně stejně silná jako předchozí. Zůstal proto v pracovně a schoval se pod masivní stůl v rohu. Nastalé otřesy jím znovu mocně cloumaly a i když se pevně držel nohy stolu, několikrát se bolestivě uhodil. Ze stropu spadlo několik kusů omít-ky, ale jinak se v místnosti nic nepoškodilo. Tentokrát trvaly otřesy krátce a nebyly až tak silné, jak čekal.

"Už jsme tady...", ozval se od dveří hlas Arna, "máme to daleko..., rych-leji to nešlo." Spolu s ním přiběhla Orea, buclatá pihovatá dívka. Arne je Pet-rerg, Orea je Gruzínka. Poznali se spolu v době, kdy Arne byl v gruzínských ho-rách instalovat měřicí přístroje. Teď je Orea na zkušené. Chtějí se s Arnem vzít a tak se seznamuje s životem ve středisku.

"Už něco víte?... co se stalo?... jak to, že zemětřesení postihlo i nás?... tady přece nikdy nebylo!"

Erg odstoupil od monitoru: "Podívejte se sami... celá Země se obrací naru-by."

"...To je hrozné!..."

Následující den se ukázalo, že zemětřesení ve středisku nezpůsobilo až tak mnoho škod. Erg ve vedení společnosti přednesl svá zjištění. Některé televizní společnosti, které jsou ještě schopné vysílat, celý den vysílají zprávy o hrů-zách odehrávajících se na mnoha místech světa. Pomalu se začíná vynořovat celko-vý obraz toho, co se odehrálo a stále ještě odehrává.

Během dalších tří měsíců se obraz zkázy upřesňoval. Ztráty lidských životů jdou do stovek milionů. Přestože tady na východním pobřeží Austrálie nikdy žádná zemětřesení nebyla, se země otřásá téměř neustále. Moře se několikrát prudce zvedlo v mohutné přílivové vlně a zatopilo značnou část pobřeží. V oblasti Ja-ponska se začalo zvedat mořské dno. Soptící hory zahalily celou oblast dusivým dýmem. Ustupující moře obnažilo část pobřeží, které zbaveno tlaku vody se bortí a vznikající velké sesuvy půdy pohlcují pobřežní osady a města. V Americe se naopak začínají západní pohory propadat a na jejich místa se tlačí oceán. Ve středisku, umístěném v horách západně od Sydney probíhá horečná činnost. Samotné Sydney je zničené zemětřesením, přílivovými vlnami i požáry a prakticky neexistuje. Hlavní krizový štáb sídlí v centrální budově, která jediná je postavena jako bezpečná stavba. Ostatní budovy střediska jsou značně poškozené. Naštěstí na základě Ergova upozornění zorganizovalo vedení střediska evakuaci a prakticky veškeré zařízení se podařilo včas zachránit. Zatím všichni bydlí ve stanech a horečně se připravují na celkovou evakuaci.

Hlavní štáb zhodnotil situaci a hned první týden vydal definitivní rozhodnutí. Na poradě hovořil ředitel Quin: "Musíme především zachránit Petrergy a Qearrany, abychom zachránili jejich rasu. Jak ukazují záznamy, ve středisku žije 800 Petrergů, 450 těhotných Qearranek a 900 těhotných pozemšťanek. Pracuje zde 80 Qearranů a dalších 18 000 Qearranů je roztroušeno po světě. Jak ukazují záznamy satelitů, z tohoto počtu jich už zahynulo více jak jedenáct tisíc. Všem přeživším jsme pomocí jejich implantátů dali zprávu, aby se co nejrychleji přemístili do bezpečných oblastí.

Skupina, jejímž vedením jsem pověřil Erga Horna, připraví mapy geologicky klidných oblastí. Musíme vybrat takové, kde je největší pravděpodobnost, že naše skladiště nebudou zničena. Veškerý materiál střediska rozřídíme podle důležitosti a rozdělíme na tři části. Dvě z nich pak ukryjeme pro budoucnost. Třetí část převezeme do nové lokality, kde budou těhotné ženy v bezpečí do doby, než porodí. Veškerá počítání musí být s okamžitou platností zastavena, dokud nebudeme mít jasno, jak dál. Protože v dalších letech nastane celosvětový nedostatek potravin a dojde k hladomoru, musí naše nové středisko být v podzemí a musí být opevněné, abychom se ubránili případným útokům. Proto také k zajištění jeho bezpečnosti použijeme Qearranskou techniku a zprovozníme replikátory k výrobě potravin. Nastalá situace nás opravňuje k otevření železné zásoby, kterou nám zanechali naši přátelé, než odletěli domů. Petrergové musí za každou cenu přežít, aby mohli založit novou kulturu.

Zvlášť nyní, kdy nás čekají těžké časy, se musíme stát strážci vědomostí. V nastávajícím boji o život nebude čas na vzdělání. Pozemšťané zřejmě ztratí značnou část své vědy a kultury a dá se očekávat návrat až o sto, možná i více let zpět. Musíme vytvořit bezpečná skladiště vědomostí, která v budoucnosti umožní nový rozkvět pozemské civilizace, tentokrát pod vedením Petrergů. My, Qearrané, kteří v tuto chvíli ještě žijeme, se musíme postarat, aby se než zemřeme, narodilo co nejvíce Petrergů. Proto musíme dobu zákazu počítání co nejvíce zkrátit. Pouze naše nové, chráněné středisko dostane kompletní výbavu. Až v katastrofách přestanou našinci umírat a podaří se nám je soustředit, vytvoříme tři skupiny. Největší zůstane v novém středisku, zbývající dvě se přestěhují. Jedna do Evropy a druhá do Asie, nejlépe někam na Sibiř. Tam se pokusí založit nové civilizace. Snad v dalších staletích alespoň jedna skupina přežije." Proslov Quina byl dlouhý. Když skončil, zahájil štáb horečnou činnost. Poprvé se otevřel velký trezor ve sklepení hlavní budovy a na světlo byly vyneseny zázraky kosmické techniky. Energetické zdroje, komunikátory, replikátory, zbraně, obranné systémy. Ve skladu se našly i stroje na hloubení podzemních obydlí, pancéřové desky na stavbu kosmických lodí a mnoho dalších. Podrobné plány určovaly jak nejrychleji a nejlépe vybudovat kdekoli na Zemi podzemní zabezpečené sídlo pro dva tisíce osob. Velitel krizového štábu zavřel dveře. V místnosti zůstal jenom Oor Aerar a Ioor. "Jste první osídlenci na Zemi a tak jsem se rozhodl předat vám přísně tajnou informaci, kterou jsem až dosud znal jen já. V hloubi australské pevniny v naprosto pusté oblasti existuje podzemní hangár, kde jsou čtyři letouny. Tři QR14 a jeden QR18. Jsou naprogramovány k automatickému letu. V případě hrozícího zániku Petrergů poslouží tyto letouny jako "Noemova archa" - znáte tento pojem? - a dovolí tak zachránit až pět set osob najednou. Když se podaří let opakovat, dá se zachránit značná část populace

Petrergů. Navrhuji, aby jste se vy dva rozdělili a každý šel s jednou skupinou. Dostanete každý jednu knihu informací a kazetu se startovacími klíči a klíči k hangáru. Měli byste je střežit po celý život. Na sklonku života je pak odevzdáte dalším potomkům. Když všechno dobře dopadne, letouny nikdy nikdo nepoužije. Jsou zakonzervovány na dva tisíce let. Nám zbývá jen doufat, že se rod Petrergů udrží v rozkvětu." Oor ani Iooru nezaváhali a ihned souhlasili. Sjeli výtahem do nejnižšího podzemního pat-ra, do velkého, teď už poloprázdného skladiště. Pak přešli až k zadní stěně. "Tuto sochu jistě znáte," velitel ukázal na podstavec sochy, znázorňující krás-nou mladou ženu, držící v náruči nahé dítě. Nápis na podstavci byl napsán znaky Réta, jazyka Qearranského impéria. "Nemusím ani číst, abych věděla, že je to Erga s Ergem v náruči," řekla Iooru. "Byla to přece moje nejlepší kamarádka a navždycky bude, i když už nežije." Iooru na vteřinku posmutněla. Erga zahynula společně se svým mužem při leteckém neštěstí, když Ergovi bylo jedenáct let. Velitel vztáhl ruku a položil dlaň na čelo sochy. Ozval se mírný sykot, když socha začala odjíždět stranou a odkryla v podlaze temný otvor, který se vzápětí rozsvítil. Sestoupili po deseti schodech k malým dveřím, otevřely se hned, jak-mile Quin položil dlaň na kruhový terč uprostřed. "Zámek je kódován na můj im-plantát, nikdo jiný by se dovnitř nedostal." Za dveřmi se ukázala malá místnost s jednoduchou polici a na ní tři válcové kazety.

"Tady je zbytek komunikátorů z té tajné stovky, kterou jste používali, když jste ještě konspirovali," ukázal velitel na první z kazet. "Tady je infor-mační kniha," ukázal na druhou, "která jak vidíte je z ferlenové fólie, tudíž nemůže shořet a nedá se roztrhat. Je to originál, takže pro vás musíme vyrobit duplikáty. V téhle kazetě jsou startovací klíče. I ty musím duplikovat. Já si nechám originální sadu a vy si vezmete kopie."

Po návratu do kanceláře jim velitel odevzdal duplikáty informační knihy a startovacích klíčů. "Tyto předměty by pro vás měly být od této chvíle cennější než život. Je v nich poslední spása rodu Petrergů."

Kapitola 11.

Abisko

Talíř výsadkového letounu přistál za rozbřesku na planině uprostřed lesa.

Je konec srpna. V této zeměpisné šířce už je touto dobou velmi chladno. Místo přistání leží na severu Švédska, v liduprázdné končině poblíž města Abisko, ležícího na břehu velkého jezera Torneträsk. V této končině světa je malá pravděpodobnost, že by někdo výsadek spatřil. Před půl rokem, kdy bylo učiněno rozhodnutí vysadit Erga a Hioru v těchto místech, zařídila správní agentura koupi rodinného domku za městem. Je to v okrajové části, kde jsou domky v krajině roztroušené daleko od sebe. Domek je zapsán jako majetek manželů Erga a Hiory Lindnerových. Oba manžele uvedl zástupce realitní kanceláře, která koupi domku zprostředkovala, jako bohaté podnikatele, kteří se chtějí usadit v chladnějších končinách. Celý půlrok před jejich přistáním pracovala v domku skupina dělníků. Pro okolní obyvatele to bylo poněkud nezvyklé. Nebývá zvykem, aby si někdo koupený domek nechával upravovat. Práce se zdánlivě nehýbaly. Dělníci se s lidmi z okolí vůbec nestýkali, přijížděli ráno a před setměním odjížděli. V domku zanechali hlídače, který hned zpočátku těch několik zvědavců zahnal. Snad někoho z obyvatel mohlo zarazit, že ač byli dělníci jen čtyři, vždy přijeli velkým, zakrytým nákladním autem. Pozornější si mohli také všimnout, že skoro tři měsíce přijíždělo auto prázdné, a když odjíždělo, bylo silně zatížené nákladem. Jaký to byl náklad a jak se na korbu auta dostal by však pro ně zůstalo záhadou.

Tato stavební skupina nebyla ledajaká. V automobilu měli speciální hloubící zařízení s výkonem hodným zápisu do knihy rekordů. Přimo z auta, které pravidelně stálo na dvoře domku, skryté před pohledy ze silnice za dřevěnou kůlnou, vyvrtala osádka hned v prvních dnech svislou šachtu. Vydolovanou zeminu odváželi a vysypávali na druhém konci města na haldu, kam se sypala zemina z nedaleké stavby továrny. Vedoucí analytik vybral Abisko k usídlení Lindnerových jednak proto, že je to odlehlé místo, kde se mohou snadněji adaptovat na pozemský život, a jednak proto, že se zde buduje továrna na výrobu

polovodičů. Je nutné, aby v ní od samého počátku pracoval zástupce Qearranu. Dá se tak skrytě připravit montáž a distribuce komunikátorů přímo z továrny, předurčené k zásobování součástkami pro velké světové výrobce. Dělníci se činili a tak v den přiletu výsadkového letounu bylo pod domkem připraveno rozsáhlé podzemní sídlo. Zbývalo jen namontovat několik posledních dílů technologické výbavy: Klimatizační jednotku na jadernou baterii, schopnou udržovat v obydlí po deset let stálou teplotu, nebo kompletní elektronickou výbavu, jako počítač, komunikátor, vyučovací stroj a další.

Celou výbavu přivezl výsadkový letoun společně s Lindnerovými. Na mýtinu vysadili i terénní automobil a hromadu zavazadel. Erg a Hiora se rozloučili s posádkou létajícího talíře a ten bleskurychle zmizel v nízké letících oblacích. Pak nasedli do vozu a podle plánu se vydali k nejbližší silnici. Z talíře, který nad nimi zůstal viset ve stratosféře, hlásili, že mohou bez nebezpečí prozrazení vyjet, že silnice je pustá. Jejich terénní automobil vypadá postarší, trochu oprýskaný, takový jakých po zdejších silnicích jezdí mnoho. Jeho zjev napovídá, že je už dlouho používán. Ve skutečnosti jde o repliku, vyrobenou na Marsu. Vůz se od běžných pozemských liší tím, že v rámu má zalisovanou baterii, zajišťující provoz vozu v případě poruchy pozemské techniky. V nábojích kol jsou skryty účinné elektromotory, ve stěnách, maskovány jako čalounění, jsou infrazářiče, schopné vyhrát vůz na příjemnou teplotu i v kruté severské zimě. S takto vybaveným vozem, s pěti litry benzínu v nádrži dojeli na okraj města k benzínovému čerpadlu. Čerpadlář se podívil, že tak brzy po ránu někdo přijíždí do města: "Lidičky, odkud jedete? Snad jste necestovali celou noc?" "Už to tak bude, snad je to na mně i vidět," řekl Erg. Jeho slova potvrzovalo dvoudenní stmíání na tváři a kruhy pod očima, kterými ospale mžoural.

"Dal bych si kafe. Máte?"

Čerpadlář zakřičel: "Inge, dones konvici s kávou!"

Podsaditá, ospalá žena vynesla táč s konvicí a několika prázdnými šálky.

Položila je na židli a beze slova se vrátila do místnosti.

"Poslužte si, je to na účet firmy."

Byl potěšen, že po dlouhé době zase někdo po něm chce plnou nádrž. Zná tyto vozy a ví, že se do nádrže vejde 60 litrů. Takových zákazníků by potřeboval víc. Jeho stanice leží na vedlejší silnici a tak prodej benzínu je malý. Většina řidičů zajíždí na hlavní silnici. Erg se tvářil, že kávu pije lačně a s rozkoší. Na takovou drobnost nepomyslel. Kávu nemá v lásce, a tak se teď musí dost přemáhat, aby to vypadalo, že mu chutná.

"Víte, trochu jsme sjeli z cesty. Naštěstí nás jakási lesní cesta zavedla zase na silnici." "Nevíte, kde je tahle adresa?," podal muži papírek s adresou jejich domku. "Koupili jsme tam domek a tak se stěhujeme. Vyřizovala to agentura a tak nevíme kde to je." Čerpadlář se rozhlédl kolem. Když nikoho neviděl, řekl: "Moment, já vám seženu doprovod. Je to na druhém konci města, to byste hledali celý den." Vešel do místnosti a slyšeli jak huláká do telefonu. Za chvíli se vrátil:

"Když pár minut vydržíte, přijede kamarád a ten vás tam zavede." Po dvaceti minutách kličkování městem plným jednosměrek, dojeli k jejich domku. Samozřejmě, že polohu domku zná Erg velmi dobře. Celá scéna byla jen součástí maskovací legendy, aby jejich přistěhování do města bylo přirozené.

Nejbližší sousedé bydlí více jak tři sta metrů od jejich domku. Kolem navíc roste les, takže mají zaručenou samotu a potřebnou izolaci. Domek je dřevěný, sroubený, s kamennou podezdívkou. O čem kromě Erga a Hiory v tuto chvíli nikdo neví, je existence podzemí domku. Vchod do něj je ukryt v komoře na úschovu potravin, malými dveřmi na jejím vzdáleném konci. Za nimi je malá místnost. Sud v

rohu páchne nakládanými okurkami a páchne to zde také zatuchlinou. Erg stiskl na svých hodinkách malé tlačítko a podlaha místnosti s nimi začala klesat. Kolem se rozsvítilo jasné světlo. Ocitli se v malé místnůstce podobné modernímu výtahu, jen podlaha je "sklepní", dlážděná cihlami. Otevřely se dveře do vedlejší místnosti. Ocitli se v prostorném pokoji, vybaveném nábytkem podle poslední Qheanské módy. Chybí jen elektronické prvky. Ty Erg spolu se ženou za chvíli začali vytahovat ze zavazadel. Postupně je rozmístili do připravených dutin a panelů. Pak Erg stiskl hlavní vypínač. Ozval se sotva slyšitelný melodický tón, oznamující, že všechna zařízení jsou v pořádku. Oba, spokojeni s obhlídkou podzemí, se vrátili nahoru do domku. Erg i Hiora se zabydleli v novém působišti velmi brzy. Třetí den po nastěhování se Erg v budované továrně na výrobu polovodičů ucházel o zaměstnání. Továrna měla zahájit provoz již za dva měsíce. Zatímco skladiště se ještě stavěla, ve výrobních halách už naplno pracovaly čtyři dělníci na technologických zařízeních. Vznikal zde mimo jiné i ultračistý provoz na výrobu křemíkových krystalů, které tvoří základ pro výrobu tranzistorů. Jejich výroba měla být hlavní výrobní náplní továrny. Měly se zde vyrábět i větší montované díly pro přenosné rádiové přijímače. Erg zná technologii výroby nejlíp ze všech lidí, kteří se v továrně ucházeli o práci. Díky skenovací technice Qearranští průzkumníci ve všech koutech světa, zejména v Japonsku polovodičové velmoci, získali podrobné údaje o technologii výroby. Protože Erg byl ve své domovině poradcem ve výrobě obvodů vysoké integrace, byla pro něj hračka naučit se pozemskou technologii. Výroba polovodičů, přesněji řečeno tranzistorů, je na Zemi teprve v počátcích. Ve výzkumných laboratořích armády a začínajícího kosmického výzkumu se integrované obvody teprve začínají nesměle dostávat na výsluní pozornosti. Počítače, jaké používá NASA v kosmickém programu a které jsou špičkovými výrobky současnosti, kdyby byly vyrobeny technologií Qearranů, měly by velikost zrnka ne většího než desetina milimetru. Ve skutečnosti zabírají prostor srovnatelný se šatníkem. Výrobu tranzistorů v továrně zahájili na podzim. Erg, který svými znalostmi ohromuje své kolegy, se záhy stal vedoucím vývojového oddělení. Za tři měsíce po nástupu do funkce předložil do vedení ke schválení nový typ tranzistoru. Má vynikající parametry. Erg navrhl použít k jeho výrobě polotovar, vyráběný v Japonsku, čímž by se výroba výrazně zlevnila. Při zdůvodnění dovozu japonských dílů použil Erg argument, který vedení přesvědčil o jeho výhodnosti. Japonská firma nabízí slevu až třicet procent při odběru velkého množství a úhradu nákladů na dopravu. Samozřejmě nikomu neřekl, že dodavatel z Japonska je jen fikcí. Veškeré doklady o dovozu z Japonska jsou totiž vyrobeny na Marsu, stejně jako dovážený polotovar. Zboží přivezl do Stockholmu parník plující z Evropy. Na jeho palubu v kodaňském přístavu naložili bednu, nesoucí označení, jako by byla odeslána z Japonska. Ve skutečnosti byla naložena na nákladní auto na nedalekém pobřeží přímo z letounu, který ji přivezl z Marsu. Obsahovala totiž půl milionu komunikátorů.

Komunikátory používají Qearrané k dálkovému průzkumu již stovky let. Existují v různých variantách, jejichž složitost a vzhled se přizpůsobují momentální úrovni technologie planety na které jsou použity. Na Zemi se zatím nedal použít vysoce výkonný typ, který by dovedl měnit parametry zařízení v němž je namontován. Erg při návrhu tranzistoru použil nejjednodušší model. Ten dokáže sledovat děj v okruhu asi deseti metrů. Jeli aktivován vnějším signálem z centrály, začne vysílat obraz svého okolí včetně všech zvuků. Dosah vysílače je neomezený, protože používá gravitonový přenos informací. Přijímače na satelitech signál komunikátoru zachytí a přenesou jej na Mars ke zpracování v centrálním počítači. Výprava usazená na Marsu začala na Zemi zřizovat celosvětovou komunikační síť, určenou k pozorování obyvatel. Získané informace má vyhodnocovat štáb analytiků. Centrální počítač sice shromažďuje data samostatně, ale štáb analytiků je potřebný k jejich interpretaci. Počítač dokáže sledovat dvě stě miliard informací každou vteřinu a může na něj být současně napojeno pět milionů komunikátorů rozmístěných po celé Zemi. K zajištění tohoto úkolu bylo potřebné dopravit komunikátory na planetu a rozmístit je do domácností, kanceláří a jiných objektů. V poválečném období se komunikátory bez problémů dopravovaly na Zemi v podobě běžných radiových součástek a byly montovány do radiopřijímačů. Nejprve v opravárnách, později i ve výrobních závodech. Počátkem šedesátých let však začal velký rozmach výroby tranzistorů. Přístroje měly menší poruchovost a tak přísun komunikátorů cestou opraven se snížil. Proto vedení základny rozhodlo změnit taktiku a tak byl zahájen velký program integrace Qearranů do výroby. Mají se během několika let zmocnit řízení velkých firem na výrobu polovodičů a

zajistit výrobu a distribuci komunikátorů přímo na Zemi. Erg a Hiora jsou součástí tohoto plánu. Ergův tranzistor je první z "pozemských" výrobků, obsahujících komunikátor. Hiora krátce po jejich příjezdu do Abiska otěhotněla. Vedlejším cílem jejich pobytu na Zemi je založení nové generace. Vědci očekávají, že děti narozené Qearranům na Zemi budou odolnější a lépe vybavené k zdejšímu životu. Hlavně se nebudou muset podrobovat složitým lékařským procedurám, které u jejich rodičů byly nezbytné, pokud měli na Zemi přežít. Největší problém vyvolává spíše etická stránka věci. Vědci navrhli, aby děti narozené na Zemi byly vychovávány jako virtuální osobnosti. Zdůvodňovali to tím, že kdyby chodily s ostatními do běžné pozemské školy, nastávala by u nich degradace osobnosti spojená se ztrátou jejich inteligence. Smysl jejich života na Zemi by se tak ztrácel. Naproti tomu, budouli vychovávány jako v Qearranu, budou mít veškeré vědomosti, které je odlišují od primitivních pozemšťanů. Budou se moci vrátit na území Qearranu bez jakýchkoliv problémů s adaptací. Virtuální osobnost jim zaručí, že v pozemských podmínkách budou vypadat jako pozemšťané, nikdo na nich nepozná, že jsou cizinci.

Galaktická Rada nechala vypracovat projekt takové osobnosti a předložila jej k posouzení osídlencům. Projekt vyvolal nesmírný odpor budoucích rodičů. Po dlouhých tahanicích, množství úprav a spoustě dalších jednání dospěl projekt do stadia schválení. Budoucí rodiče dětí, které se měly narodit na Zemi, prosadili aby virtuální osobnost byla vytvářena ryze individuálně, a že do ní budou zahrnuty prvky reálné rodičovské výchovy. Skutečně virtuálními prvky v osobnosti dítěte měly být pouze simulované pozemské zážitky. Děti až do dospělosti budou vychovávány výhradně rodiči v rodinném prostředí. Mezi lidmi se mají tyto osobnosti dostat až po implantování umělých vzpomínek na pozemský život, od dětství až po dospělost. Při návratu na Qearran jim bude tato "pozemská minulost" odstraněna. Teprve pak se tyto děti stanou plnohodnotnými občany Qearranu. Hiora už je v desátém měsíci těhotenství. Za tři týdny by měla porodit. Samotný fakt, že těhotenství Qheů trvá deset a půl pozemských měsíců nedovoluje, aby Hiora své těhotenství vystavovala na odiv. Celou dobu, co je těhotná, tráví ve svém domku a jeho okolí. Díky tomu že Erg chodí do zaměstnání na dvě směny, má vždy dobrou výmluvu před sousedy, pokud ji někde zvou. "Musím počkat na muže až se vrátí z práce," říkává. Od samého začátku se Erg i Hiora snaží žít samotářským způsobem života. Jejich sousedé si brzy si na jejich samotářství zvykli a nechávali je na pokoji. "Pojeď rodit do Stockholmu, mám tam přítelkyni. Pracuje jako primář porodnice. Slíbila mi, že se o mně při porodu postará. Zůstanu u ní aspoň měsíc, než se vrátím." Takové řeči Erga roztrousila mezi sousedy. Nikdo se proto nedivil, když u jejich domku zastavila sanitka a odvážela ji k porodu. Nikdo z nich však už neviděl, jak sanitka zabočila hned za městem do lesa, kde se k sanitce snesl létající talíř, který Ergu odvezl do porodní ambulance na Marsu. Lékaři provedli čtrnáct dnů před porodem malý chirurgický zákrok, při němž implantovali do mozku jejího nenarozeného dítěte maličké zrunko komunikátoru. Je to standardní procedura, kterou podstupují matky v celém Qearranu. Neexistuje jediný Qearran, který by takový implantát neměl.

Zákrok se provádí na nenarozených dětech ze dvou důvodů. První z nich je čistě medicínský. Věda prokázala, že implantát se sloučí s organismem daleko lépe v tomto období. Při implantaci po narození vznikaly často problémy s přijetím implantátu. Druhým důvodem je skutečnost, že tři dny po implantaci, kdy je komunikátor dítěte zapojen, začne dítě vnímat pocity matky, a matka pocity dítěte. Jejich komunikátory se totiž propojí a sdílejí společné pocity. Technika zaručuje, že spojení proběhne jen na úrovni biologické, nikoliv myšlenkové. Výsledkem tohoto propojení pak je velmi snadný porod. Organismus dítěte reaguje na stahy dělohy při porodu, matka naopak reaguje odezvy dítěte. Takto při vzájemné "spolupráci" obou organismů proběhne každý porod téměř bezbolestně. "Máte dceru," oznámil lékař Hioře. "Vypadá skvěle! Hned vám ji dáme." Pomocí přístrojů překontroloval stav dítěte. Shledal vše v naprostém pořádku. Asistentka dítě zabalila a přinesla do náruče šťastné Hiory: "Jak jí budete říkat?" "Erga. Po tatínkovi." Malá Erga svou svařetelou tvářičku roztahovala do úsměvu. Její tmavé oči zářily a silně kontrastovaly s barvou její růžové tváře.

"Budeš krasavice jako maminka," pronesla asistentka.

"Prosím vás, copak já jsem krasavice?"

"No, teď právě ne, ale jinak..." Erga měla kruhy pod očima a propadlé tváře. Náhlý přechod ze Země na Mars jí nesvědčil. Špatně spala a protože rodila poprvé, měla samozřejmě obavy. To vše jí na kráse nepřidalo. Ovšem za čtrnáct dní, když ji sanitka i s dítětem přivážely k domovu, zářila Hiora krásou, stejně tak jako malá Erga, která vrněla, zabalená do deky, v náručí své matky.

Když Erga měla půl roku, začala Hiora chodit do zaměstnání a Erg zůstal doma. Protože mají oba stejnou kvalifikaci, nebyl problém přesvědčit vedení závodu, že jejich vystřídání nepřinese továrně žádnou újmu. Spíše naopak. Zatímco Erg byl v zaměstnání přísný a odměřený, Hiora byla veselá a vstřícná. Spolupracovníci si změnu pochvalovali. Změna byla nutná kvůli výchově malé Ergy. Nastal čas ji denně připojovat na jednu až dvě hodiny (v dílčích intervalech po deseti minutách) k vyučovacímu stroji. Specialistou na základní výuku kojenců je právě Erg. Hiora má nastoupit až po jednom roce.

Erg každou hodinu uložil Ergu do měkké kolébky ozařované příjemnými teplými paprsky umělého slunce. Dítě bylo nahé a teplé paprsky je uklidňovaly. Erg opatrně připevnil na čelo a spánky drobné elektrody v podobě malých lesklých kotoučků. Ty snímají z mozkových laloků reakce dítěte a předávají je do počítače vyučovacího stroje. Počítač své informace posílal přímo do implantátu v mozku malé Ergy, odkud se šířily a ukládaly do mozkových paměťových buněk jako trvalé změny. V raném věku dítěte bylo třeba tok informací silně brzdít a kontrolovat, aby nedošlo k újmě na jeho zdraví. Po deseti minutách Erg přístroj vypnul a začal si s Ergou hrát. Pak ji nakrmil, nechal vyspat a po spánku učení pokračovalo dalšími deseti minutami. Každý den, celý půlrok byl takto Erg zaměstnán celých dvanáct hodin. Vyučovací seance se postupně prodlužovaly. Z počáteční hodiny denně se doba vyučování na konci tohoto půlroku prodloužila na tři hodiny.

Erga, když dovršila jeden pozemský rok věku, hovořila už jako tříleté dítě. Její řeč byla plynulá a správně vyslovovala všechna slova. Kdyby přišla do styku s lidmi, všichni by se podívovali, jak má velkou slovní zásobu a co všechno už zná. Mluvila sice jako tříletá, ale znalosti měla jen na úrovni dvouletého dítěte. I to bylo na pozemské poměry hodně. V následujících letech se tato propast ve vědomostech znásobovala. To je hlavní důvod, proč Galaktická Rada trvá na izolaci dětí od pozemského prostředí během růstu. Není by totiž možné zajistit, aby si nikdo nepovšiml těchto rozdílů. Během vývoje dítěte se nesmí používat blokáda paměti, mohlo by to vyvolat nedozírné škody v mozku. Erga nebyla vychovávána osamoceně, jak by se někdo mohl domnívat. V rozlehlém podzemí jejich domku je pamatováno i na holografický simulátor. Podzemí je vybudováno ve třech podlažích, každé o rozloze sto padesát metrů čtverečních. Nejnižší patro slouží k holografickým projekcím. Sem si chodívala Erga hrát s ostatními marsovským dětmi. Domovní počítač navázal spojení s hlavním dispečinkem na Marsu a ten přenesl dolů obraz herny v jedné ze škol na základně. Erga byla žákyní této školy. Výchova na Marsu totiž probíhá tak, že děti jsou několikrát denně napojeny na vyučovací stroje. Pak přejdou do herny, kde se věnují zábavám, tělocviku a různým organizovaným hrám. Aby se "pozemské" děti mohly vyvíjet stejně, jsou připojeny holografickými projektory, které přenášejí prostředí těchto heren do jejich domovů.

Když se Erga přiblížila věku dvaceti let a měla získat samostatnost, rozhodovalo se o jejím dalším působení na Zemi. Po poradě s Ergem a Hiorou hlavní analytik Oaria Aerq rozhodl zaměstnat Ergu v první "Qearranské" firmě na Zemi. Firmu Mulinas založili jako malou továrnu na výrobu integrovaných obvodů v roce 1984 v Sydney v Austrálii. Firma se do roku 1990 stala mamutím koncernem a začala po světě zakládat své filiálky. Erga byla vybrána jako kurýr.

Erg ji jednoho dne přivedl k vyučovacímu stroji. Trochu slavnostně jí oznámil, že je to naposled, kdy usedá do jeho křesla. Čeká ji samostatný život. Pak jí vysvětlil, že celá výuka se zakončuje speciálním programem. Usadil Ergu do křesla, pomohl jí nasadit přilbu s kontakty a zasedl k řídicímu panelu. Pak vyťukal dlouhé kódové číslo, spouštějící závěrečný program. Sledoval, jak Erga zavřela oči a

znehyněla. Jakmile ztratila vědomí, vytáhl Erg zvláštní nástroj, který připevnil na paži dívky. Přístroj zavedl do žíly jehlu, kterou okamžitě začala její krev téci do přístroje. Závěrečná implantace umělé osobnosti vyžaduje čas. Není možné ji přerušit. Proto je krevní oběh Ergy napojen na přístroj, který se stará o dodávky živin a vody do jejího organismu po celou dobu implantace. Ta trvala celých šest dní a nocí bez přerušení. Erg spolu s Hiorou přemístili Ergu z křesla na gravitační lehátko. Tady její tělo, zbavené tří čtvrtin váhy, leželo na vodním polštáři. Celých šest dní se Hiora starala o ležící Ergu. Omývala ji, měnila její polohu.

Šestý den oznámil přístroj konec implantace. Erga se nyní stala někým zcela jiným, než byla před týdnem. Vzpomínky na její dosavadní skutečný život byly potlačeny. Nahradily je informace její nové osobnosti. Podle těchto nových informací vystudovala vysokou školu a stala se inženýrkou telekomunikačních zařízení. Po probuzení si "pamatovala", že se právě vrátila po skončení studia domů, nabalila si věci a odjíždí od rodičů do svého prvního zaměstnání.

Erg i Hiora mají smutnou náladu. Ví, že jsou především průzkumníci. Proto také od nich Erga musí odejít plnit své úkoly. Nemohou chtít, aby se jejich život podobal životu ostatních lidí u nich doma, nebo životu lidí tady na Zemi. Vědí, že jejich rodinný život se tím rozpadá na dvě části. Ta lepší část skončila a nastupuje období naplněné již jen prací. Úkol zní: Dokončit výchovu dítěte a vrátit se na základnu. Svůj úkol na Zemi už splnili. Domek "prodali" mladým manželům s dítětem, kteří se sem přistěhovali. Byla to další posádka. Tentokrát to nejsou Qheové, ale Orarqové. Když přijeli k jejich domku s pracovníkem realitní kanceláře, že jsou novými majiteli domku, domnívali se Erg a Hiora, že došlo k nějakému omylu. Věděli, že domek nesmí převzít nikdo z pozemšťanů a tak je překvapilo, že noví majitelé jsou typičtí domorodci odněkud z blízkého okolí. Erg se však ihned uklidnil, když "zaslechl" v hlavě pozdrav mladého muže v galaktickém jazyce. Provedl mladý pár domkem za asistence úředníka realitní kanceláře. Ten byl nesmírně zvědavý. Jejich kancelář obvykle prodávala domy, které dobře znala. Tady se prodával dům, který on viděl vůbec poprvé. Proto taky všude strkal nos a kladl spousty otázek. Nejvíce se zajímal, kde si opatřili takový krásný nábytek. Teprve po jeho odchodu se mladý pár představil pořádně.

Jsou z rasy Orarq, z planety vzdálené od Qhea dva tisíce světelných let. Není divu, že Erg a Hiora o jejich rase nikdy neslyšeli. Jsou tak podobní lidem, že Erg ani Hiora nedokázali najít nějaké rozdíly. Dozvěděli se, že rozdíly zde jsou ve fyziognomii hlavy. Oba noví obyvatelé jim pak podrobně popisovali jakým operacím se museli podrobit, aby jejich tváře získaly stávající podobu. Byly jim upraveny nosy i uši a odstraněny drobné kožní laloky po stranách krku. Tím získali vzhled pozemšťanů. Oba jsou drsně opálení, vypadají, jako by prožili alespoň rok někde v přírodě. Také jim to vzápětí potvrdili. Strávili adaptační rok v Himalájích, kde žili v nadmořské výšce pěti tisíc metrů v klášteře mezi mnichy. Tam studovali staré zápisy v jejich historické knihovně. Také se tam starali o udržování místní školy a restaurování zchátralé budovy kláštera. Získali tam značné vědomosti o místní kultuře. Nyní se stali nástupci Erga a Hiory v Abisku a měli zde založit stejnou rodinu, jako jejich předchůdci. Na rozdíl od nich však měli úkol žít zde celý život a vychovat tolik dětí, kolik zvládnou.

Kapitola 12. Archeologové

Saola Marna vyšla Pymně a Hudrovi vstříc, jakmile je spatřila. S údivem hleděla na Pymu, která svou postavou budila pozornost nejen mezi muži. Její podoba s otcem je nepopíratelná. Jen poněkud povyroستla. Pyma je o půl hlavy vyšší než její otec.

"Já jsem Saola Marna, vedoucí tady toho," ukázala rukou dokola, dívajíc se přitom do tváře Pymy, "ale můžete mi říkat Saolo." "Já jsem Pyma Hornová, říkejte mi taky jenom křestním jménem." "Vítej Hudro," obrátila se Saola, "pojd'te, zavedu vás na místo." Vedla je středem tábora, postaveného ze skládacích domků. V tuto dobu ještě většina lidí v táboře vyspává. Saola se rozhodla, že přátelům

vykopávku ukáže v klidu časného rána. Proto také přijeli už za úsvitu. Garolet, ze kterého vystoupili, vezl v tuto hodinu jen tři cestující.

Třetí cestující spal, když nastupovali, takže se nedozvěděli, kdo to je. Kdyby však zůstali ještě jednu zastávku, viděli by, že onen třetí cestující je mladý muž s černou taškou přes rameno, který hned na následující zastávce, vzdálené dva kilometry, vystoupil a spěchal zpět. Za táborem se objevila řada vyšlapaných pěšinek, které v trávě vyznačují cesty k jednotlivým lokalitám vykopávek. "Tady děláme jen hloubkové vrty nebo ozvěnové sondáže. Pomáhá nám to mapovat území továrny. Pak vám ukážu jak jsme daleko. My teď ale půjdeme tudy." Za-bočila mezi keře a ocitli v uvnitř řídkého lesa. Asi po sto metrech se objevila velká jáma, na jejíž okrajích se válely velké kusy čedičové desky.

"Vidíte, to byla ta deska, která mi pomohla najít sarkofág. A tady máme ten objev." Stáli na okraji asi dva metry hluboké jámy. Jámu vyplňuje šedivá hmota, kterou Hudra ani Pyrma neznají.

"To je ten beton?" Zeptal se Hudra.

"Uhádl jsi, je to ono. Podívala jsem se do knihovny. Kdysi to byl hlavní stavební materiál. Dělal se z vody a páleného vápence. Do toho přimíchali říční štěrk a bylo to. Směs pak nalili do forem, kde zatuhla. No a skoro tisíc let starý beton vypadá takhle. Jak vidíte, je zachovalý jenom zčásti, většinou se rozpadl a zůstal jenom štěrk a písek." Během povídání Saola sestoupila po žebříku do jámy a Hudra s Pymou ji následovali. Před nimi byly zbytky betonu odhrabány a plocha očištěná v průměru asi jednoho metru, jim svítí do tváří odleskem ranní oblohy. "Trochu jsme ten plech očistili a jak vidíte, pěkně se leskne... tady je ta sonda, pojďte se podívat." Saola odstranila krabici, ležící uprostřed očištěné plochy. Pod ní v ochranném obalu se ukázala sondážní trubice s okulárem na konci a kabelem pro připojení monitoru. Ten Saola vytáhla z batohu na zádech. Připojila kabel a zapojila přístroj. Podala manipulátor Pymě: "Umíte s tím zacházet?... tak se podívejte." Pyrma se zatajeným dechem pohnula páčkou. Někde v hloubi se pohnul konec trubice. V ní umístěný světlomet ozářil vnitřek a optika přenesla na monitor obraz. Uviděli podivnou zmrštinu. Nejdříve vypadalo jako skládka smetí. Pak Pyrma změnila zvětšení a uklidnila obraz. Před očima mají nějaké krabice, pouzdra různých tvarů, jakési přístroje. To všechno je smícháno na některých místech s černým prachem, tvořícím místy podivné chumáče. Na jeden takový chumáč Pyrma nasměrovala objektiv. Pak pomalu zvětšovala obraz. Při sto-násobném zvětšení si konečně uvědomila co vidí.

Pro jistotu se ale zeptala: "Co je to?"

"Zkuste uhádnout".

"Domnívám se, že to byl asi integrovaný obvod."

"Správně. Už jsme si ověřili, že valná část plastů se rozpadla na tento černý prášek. Zůstaly jenom kovy, papíry a další odolné předměty." "Jak daleko je sonda uvnitř? Zeptala se Pyrma. "Momentálně je konec sondy asi čtyři metry tímhle směrem," ukázala Saola někam doprava, "a dnes se pokusíme dostat až k druhému okraji sarkofágu."

Naštěstí nebyl naplněn až po okraj, takže si můžeme tímhle malým otvorem

prohlížet celý povrch. Jde to ale velice pomalu. Musíme všechno pořádně

dokumentovat."

"Kdy sarkofág otevřete?"

"Nejdříve za měsíc. Musíme odkrýt celou jámu, pak musíme nad ni postavit chráněnou laboratoř, tu naplnit inertním plynem a teprve pak začít otvírat." Pyma se ještě sklonila k okuláru sondy, ale Hudra už zkoumavě obcházel jámu. V rohu objevil výkop.

"Už víte jak hluboko to sahá?" Ukázal na výkop.

"Podle ozvěnových sond asi pět metrů. Celé to je velká, pětimetrová krych-le."

"Saolo, máš nějaké obrázky zevnitř? Rád bych se podíval. Potřebuji si něco ověřit."

"Ty máš nějaké informace? Povídej."

"Ne, ne... jenom jsem viděl co Pyma objevila v Tibu. Myslím si, že by tento nález a její pátrání mohly spolu souviset. Napřed ale potřebuji vidět co jsi našla. Dokud si to sám neujasním, nic se ode mne nedozvíš."

"Tati, ty něco víš?" šeptem se zeptala Pyma. "Mně to nepřipadá, že by tu byly nějaké souvislosti."

"Na nic se mně neptej; až přijde čas, jestli vůbec přijde, tak ti všechno povím."

...

"Tak ti Saolo děkuji, bylo to velice poučné."

Hudra strávil celé odpoledne prohlížením snímků a záznamů z dosavadního průzkumu Saoly. Pyma byla nadšením bez sebe, protože každou chvíli vzrušeně upozorňovala otce na nějaký snímek. Ten její nadšení sdílel, ale ne tak bouřli-vě. Aniž by cokoliv dal najevo, návštěva v táboře ho velmi uspokojila. V prohlí-žených materiálech na několika místech objevil oválná bezpečnostní pouzdra na dokumenty. Věděl ze své zkušenosti, že bez klíče se nedají otevřít. Zničit běž-nými prostředky je taky nejde, jsou vyrobeny z materiálu, používaného v pradáv-ných dobách (nebo ještě dnes?, někde v kosmu?) na pláště kosmických lodí. Exis-tence těchto pouzder, která se nejspíše do měsíce dostanou do rukou vědců, pomohla Hudrovi rozřešit jeho dilema. Rozhodl se Pymu zasvětit do svého tajem-ství už nyní, a ukázat jí Tajnou knihu předků. Pyma sama, i když viděla snímky oněch pouzder, ve svém nadšení nedokázala spojit tyto nálezy se svým pátráním v Tibetu. Hudra už ale pochopil, že v rakvi boha Oora je zřejmě důležité pouzdro, obsahující přístroje, které popisuje Tajná kniha předků.

Kapitola 13.

Oor a Ioor

Ioor sedí na terase a usilovně se připravuje ke zkouškám na univerzitě. Je o deset let mladší než její bratr Oor, který stejnou školu ukončil už před lety a nyní je členem průzkumného střediska. Když byla malá, bratr jí často vyprávěl, jak ho zaujal vesmír. Dokonce jí ukázal i knihu, která ho k létání ve vesmíru přivedla. Ioor stejně jako bratr propadla kouzlu objevování neznáma a zapsala se na univerzitu také. Nyní měla před zkouškami a tak usilovně pokračovala v přípravě. Umínila si totiž, že stejně jako Oor i ona bude premiantkou ročníku. Úspěšné zakončení školy by jí dalo možnost vybrat si středisko, v němž praktickým výcvikem za další čtyři roky dokončí svá studia.

Praktický výcvik probíhá zčásti v pozemním středisku a zbytek pak na palubách nejružnějších kosmických plavidel. Přes satelitní stanice, krátké lety uvnitř sluneční soustavy až po středně daleké výpravy k okraji galaxie.

"Jak se cítíš před zkouškami?" Matka vyšla na terasu s malým táckem. "Nesu ti něco k jídlu, abys při tom studování neumřela hladu." "Zoufale. Mám pocit, že vůbec nic neumím, jako kdybych nikdy nic nestudovala." "Jestli ti to pomůže, dám ti radu. Oor byl před zkouškami také tak nervózní, jako ty, ale přišli kamarádi a vytáhli ho na výlet. Vůbec nechtěl jít, že se musí učit, ale nepomohlo mu to. Kamarádi ho přemluvili a tak s nimi šel. Vrátil se až pozdě večer a byl utahaný jako kotě. Pamatuji si, že se ani nemyl, když šel spát. Pro samou únavu zapomněl, že má ráno zkoušky. A sama víš nejlíp, jak to s ním dopadlo. Co kdybys šla taky někam ven a nechala učení plavat?! Co jsi se nenaučila za těch šest let, to za jedno odpoledne nedohoníš." Ioora po chvílce uvažování pochopila, že matka má asi pravdu: "Dobrá, dám na tebe. Ale jestli dopadnu špatně, budeš si to do smrti vyčítat." Popadla svačinku z tácku a už byla venku.

"...mám to s vyznamenáním," křičela Ioora už ve dveřích a s veselým smíchem skočila bratrovi do náruče. "Kdy jsi přijel?... mám takovou radost, že bych chtěla zpívat." Oor, který krátce předtím přijel na výzvu matky domů, její radost sdílel. Těšilo ho, že sestra se na studium kosmických věd tak vrhla. V duchu si s potěšením říkal, že je to jeho zásluha. Nebýt toho, že jí před deseti lety ukázal knihu o vesmíru, asi by dnes pěstovala kytky, nebo byla tanečnicí.

K oběma těmto činnostem totiž v základní škole velice tíhla. Naštěstí ji to přešlo a teď se Oorovi chlubila nejenom prvním místem v ročníku, ale také umístěnkou na loď LORHA, na které sloužil i Oor. Tato kosmická loď I.galaktické třídy mohla cestovat napříč celou galaxií. Služba na ní je prestižní záležitostí a Oor je na příslušnost k její posádce patřičně hrdý.

V této chvíli tvoří posádku nejlepší příslušníci průzkumných středisek, vědci různých oborů a deset studentů premiantů z kosmických univerzit deseti planet. Cílem letu je prověrka schopností všech členů posádky. Na palubě je celkem osmdesát lidí. Na konci letu bude z nich vybráno dvanáct nejlepších. Ti se stanou příslušníky nové základny v dosud neznámé části vesmíru na planetě jménem Mars. Všichni vědí, že tato planeta se základnou je v blízkosti nově objevené primitivní lidské civilizace a že expedice zkoumá život této civilizace. Více žádný z adeptů neví, protože informace jsou kusé. Podrobnosti podléhají utajení. Všichni však vědí, že průzkum neznámé civilizace je určitě vzrušující.

Oor je členem posádky již dva roky. Když se dozvěděl, že loď bude hostit uchazeče o místo průzkumníka ve vzdálené galaxii, přes odpor svého kapitána se rovněž přihlásil ke konkurzu. Ioora vytáhla krásně kolorovaný diplom a ukázala jej Oorovi. Ten se tváří, jako by takový dokument viděl poprvé, aby jí udělal radost. Sám však má doma stejný, i když v jiných barvách. Diplomy premiantů jsou velice ceněnými dokumenty. Opravňují jeho držitele vybrat si pracovní místo podle libosti, zcela bez omezení. Dostává je v každém studijním ročníku jenom jeden student, ten nejlepší ze všech. Každý takový diplom je unikát, lišící se barvami od všech ostatních.

"A teď se podívej!" Ioora strčila znenadání Oorovi před nos šedivou kartičku.

Na kartičce uviděl holografický emblém galaktického impéria a pod ním třpytivé plastické jméno Ioora Aercara a identifikační číslo. Na zadní straně kartičky se třpytí obraz modravé planety s bílými skvrnami mraků. "Ty jedeš!?... tak to budeme spolu!" radostně vykřikl. Vytáhl svou kartičku a oba se pustili do radostného křepčení po pokoji. Kartičky jsou totiž průkazy vybraných členů expedice zkoumající vzdálenou civilizaci na planetě Zemi.

Příběh Oora začal před řadou let...

"...Oore, nekoukej pořád na ty obrázky a pojď k večeři!" Rozhněvaná matka opakovala tuto výzvu již počtvrté. Raději vyběhla na terasu a popadla Oora za ruku.

"Kolikrát ti to mám říkat! Ukaž!... na co to vlastně pořád koukáš?" Vytrhla Oorovi prohlížečku knih z rukou. Oor ale už stačil stisknout vypínač, takže nic neuviděla. Kdyby mohla, nepustila by Oora k prohlížečce ani za nic, ale nemohla. Byl to jediný komunikační přístroj v domě a bez něj by neměl přístup k učebnicím. Oor s rodiči bydlel v šedesátém patře rozsáhlého obytného komplexu v hlavním městě planety Qhea, nazvaném po jeho zakladateli jménem Irocia. Město vzniklo před více než patnácti tisícovkami let. V době jeho založení začínala éra dobývání vesmíru a první stavby se dost nápadně podobaly svým tvarem tehdejším kosmickým raketám. Na nich pak v průběhu staletí narostly další přístavby nejrůznějších tvarů. Ty byly pospojovány mosty a terasami. Ve druhém tisíciletí existence města byla planeta napadena nájezdníky, proti nimž byli tehdejší obyvatelé bezmocní. Část města se zřítla a zasypala níže položené vrstvy. Dobyvatelé zřícenou část srovnali a postavili nad ní další patra rozlehlých staveb. Přinesli na planetu technologii výroby ultralehkých materiálů z nichž stavěli tyto velkolepé stavby. Uměli vyrobit nosník, který sám váží dvacet kilogramů a má přitom nosnost desítek tun. Stavba, která při použití tradičních technologií se nedala postavit do větší výšky než asi tři sta metrů a vážila několik tisíc tun, v nové technologii vážila tisícinu. Takto se běžně stavěly stavby o výšce téměř jednoho kilometru.

Město ve kterém bydlí rodina Oora dosahuje výšky asi osmi set metrů. Aby bylo všude dostatek světla, je celé město vybaveno množstvím světelných panelů, které svítí a hřejí jako slunce. Obyvatelé si na ně časem tak zvykli, že ti z nižších pater už ani nevycházejí na střechy pokochat se svitem skutečného slunce. Dobyvatelé tehdy přinesli na planetu i další vynálezy, takže život se začal intenzivně rozvíjet. V době, kdy bylo Oorovi čtrnáct let planeta už měla šest miliard obyvatel. To ještě nevěděl, že existují další desítky planet podobných té jeho. Ve škole se sice učil dějiny planety, ale kosmické události byly v učebnicích popsány jen zběžně. Proto nadšením zavýskal, když při procházení obsahem knihovny jednou udělal chybu a omylem stiskl kombinaci kláves, která ho zavedla do oddělení archivu. Zavýskal proto, že v archivu objevil "tlustou" knihu s nápisem DĚJINY VESMÍRU. Pro žáky jeho věku byly tehdy prohlížeče knih v podobě pružné ploché desky jejíž celou horní stranu pokrývala zobrazovací folie. Pro dospělé se na ní objevovaly katalogové údaje, řady čísel a rejstříkových údajů a různých vyhledávacích funkcí. Pro žáky se však ukazoval pohled do místností plných regálů s knihami. Mohl prstem jezdit po desce a procházet tak místnostmi knihovny. Knihy si vybíral podle nápisů na jejich hřbetech. Když se knihy dotkl, mohl si vedle přečíst o čem kniha pojednává, případně si mohl nechat přehrát krátkou ukázkou jejího obsahu. Knihy pro děti byly většinou knihami jen názvem. Ve skutečnosti to byly multimediální encyklopedie se zvuky, animací a filmy. Specializované knihy dokázaly u čtenáře vyvolat i čichové vjemy.

Oor, když objevil dějiny vesmíru, byl poněkud udiven. Kniha se chovala opravdu jako kniha z papíru. Musel prstem "obracet" stránky. Každá stránka se mu ukázala samostatně. Obrázky byly nepohyblivé, některé dokonce jenom kreslené.

Z knihy se dozvídal o počátcích pronikání do vesmíru, o prvních lodích na principu raketového pohonu, pak gravitačních a konečně se dostal k etapě vyspělého ovládnutí cestování vesmírem. Dočetl se o gravitonových lodích a o existenci jiných planet obývaných lidmi podobnými Qheanům. Kniha ho tak zaujala, že zapomínal na všechno ostatní. Jak se dostával k jejímu konci, dozvídal se, že v dávných dobách byla Qhea na svých výpadech do vesmíru celkem úspěšná a cestovatelům se podařilo objevit několik osídlených planet. Jednou se ve vesmíru cestovatelé náhodně potkali s lodí "šediváků" jak je nazvali. Byli to obyvatelé impéria, které sdružovalo skoro stovku planet na druhém konci galaxie. Qhea měla tehdy jen pět kosmických lodí a žádné vesmírné zbraně, jen obranné prostředky proti meteoritům. Šediváci však v té době vedli několik válek, které zasahovaly i vesmír. S Qheany jednali nejprve přátelsky, ale později Qheu obsadili velkým množstvím vlastních obyvatel. Vedlo to k mnoha bitvám a přineslo spoustu krveprolití. Teprve za několik staletí došlo ke smíru. Během těchto staletí se Qheané s šediváky szili a stali se plnoprávnými členy celogalaktického impéria. To bylo přibližně před pěti tisíci lety. Další období kniha shrnovala na několika stránkách stručným výčtem událostí, které vedly k

současnému stavu.

Oor se už nic nového nedozvěděl. Pochopil ale, že existuje daleko větší svět, než jak si jej sám představoval a umínil si, že se stane kosmickým průzkumníkem

Kapitola 14.

Ger

Ger zaklapl desky, když do místnosti vstoupil Bruce Novak, jeho šéf. Ger pracuje v muzeu už deset let. Zabývá se historií před Wheelerem. Současné dějiny mají mnoho mezer. Z období před Wheelerem se toho dochovalo velmi málo. Spousty vědců všech možných oborů stále pátrají v minulosti, aby objevili nějaké skryté tajemství. Ger se před pěti lety zúčastnil otevírání nově objeveného archivu na Sibiři. Archiv byl náhodou nalezen poblíž soutoku řek Tunguska a Jenisej. Tady bývaly kdysi rozsáhlé a neprostupné lesy. Pak přišel Wheeler a všechny lesy v této oblasti uhynuly. V období Velké zimy všechny stromy zmrzly a když pak přišlo oteplení a s ním záplavy dešťů, všechny kopce zůstaly obnažené. Začala na nich růst jenom modrozelená tráva, která jediná přežila. Tato tráva je tak agresivní, že nedovoluje růst žádným jiným rostlinám. Celá obrovská oblast stovek kilometrů čtverečních má modrozelenou barvu. Archiv byl objeven čirou náhodou. Došlo k tomu když průzkumná expedice, mající za úkol zjistit, zda se dá obnovit v těchto oblastech les, generátorem UV záření spalovala modrozelenou trávu. Při budování tábora na soutoku obou řek narazili v hloubce asi tří metrů na vrstvu lávy. Právě když se chystali použít trhaviny, povšiml si jeden člověk, že láva tvoří izolovaný ostrůvek bez obvyklého zvrásnění povrchu, což není obvyklé. Šéf expedice byl naštěstí dost rozumný, aby zastavil práce a nařídil, aby lávu obnažili. Ukázalo se, že je to asi desetimetrová deska, která nepochybně není přírodního původu. Kdysi musela být nad deskou silná vrstva zeminy, ale čas většinu odvál, takže násep splynul s krajinou. Pod deskou našli komoru naplněnou množstvím beden. Izolace komory byla po staletích narušená, a tak značnou část obsahu poškodila vlhkost a hniloba. Ukázalo se, že archiv vznikl krátce po Wheeleru. Obyvatelé tehdejší osady zakopali všechny své poklady a vědomosti v naději, že archiv pomůže přeživším při obnově zničeného světa.

Zprávu o nálezů rozeslali všem významným muzeím a vědeckým institutům. Tak se na místo nálezů dostal i Ger. Půl roku postupně odkrývali vrstvu za vrstvou a třídili nálezy. Nakonec byly všechny nálezy rozděleny mezi jednotlivé zájemce podle oborů a zájmů. Ger získal pro své muzeum jednu bednu, naštěstí nepoškozenou, obsahující písemnosti všeho druhu. Byly v ní osobní dopisy, svazky listin, zapečetěné krabice s neznámým obsahem, mnoho kotoučů z průhledné hmoty zlatě a stříbrně se lesknoucích a spousta dalších věcí.

Hned po návratu se pracovníci muzea pustili do třídění. Nejvíce problémů přineslo studium lesklých kotoučů. Teprve dotaz v celosvětové síti objasnil muzejním pracovníkům, že to jsou nosiče informací, jakási primitivní forma záznamu dat. MAI takováto media neznaly, ale naštěstí se brzy naučily kotouče číst. Jsou na nich většinou čísla popisující značně složité a nepochopitelné jevy. Ukázalo se, že pochopit obsah těchto disků bude velmi náročné. V bedně v zapečetěných krabicích našli nejružnější přístroje a nástroje. Každý pracovník si vzal ke zkoumání předměty podle svého oboru. Neznámé předměty, nebo listiny u kterých se při běžném zkoumání nedalo určit k čemu mají vztah, uložili do depozita. Později v nich každý pracovník hledal další stopy při svém výzkumu. Datové kotouče po dohodě s ostatními institucemi předali do střediska, které k tomu účelu zřídilo muzeum v Stockholmu, a které se mělo luštěním jejich obsahu dále zabývat.

Ger dostal k prozkoumání několik knih, stohy listin a osobních dopisů a tři kazety s neznámými přístroji.

"Pane kolego," spustil Novak hned jak dveře zaklaply, "právě přišla odpověď na váš dotaz, který jste poslal do Australského muzea. Zdá se, že vás asi bude čekat cesta na druhý konec světa." S těmito slovy podal Gerovi váleček v jakém se přepravují mezikontinentální zásilky. "Prohlédl jsem si obsah zásilky a

musím vám blahopřát. Narazil jste na významnou stopu o existenci Petrergů. Máte cestu otevřenou. Jakmile budete hotov s přípravami, oznamte mi to a já vám zajistím dopravu." Ger vložil váleček do čtečky. Na monitoru se objevila tvář ženy na první pohled hezké, i když ne nejmladší. Ger její věk odhadl na sedmdesát. "Jsem Hill Haronová, odborná asistentka muzea v Melbourne. Prozkoumali jsme všechny záznamy našich MAI, ale nenašli jsme nic o existenci Petrergů. Požádali jsme proto o vyhledání všech výrazů, které se podobně píší, nebo mají podobnou výslovnost. V šestém století, když u nás začínalo nové osídlování po době ledové, jsme vykopali několik dokumentů v nichž se hovořilo o lidech zvaných Petrergové. Žili prý před Wheelerem v Sydney, tehdejším velkém přístavním městě Austrálie. Aby jste však mohl prozkoumat všechny souvislosti, musíte přijet osobně. Je potřeba pátrat na mnoha místech a provádět i nějaké vykopávky. Víme přibližně kde, ale dosud nemáme čas ani prostředky abychom všechna tato místa mohli prozkoumat. Navíc mnohá z nich leží v zakázaných oblastech, ve kterých se dá přežít jen s velkými obtížemi, a do nichž je třeba získat zvláštní povolení ke vstupu.

Zatím vám posílám kopie těch stránek, které jsou podle nás nejdůležitější. Pozdravte prosím další kolegy. Budeteli něco potřebovat vysvětlit, zavolejte." Obraz zmizel a nahradil jej emblém dopravní společnosti, která zprávu doručila. Současně se z tiskárny začaly soukat slíbené kopie dokumentů.

Ger je nedočkavě vzal do rukou. Jsou to kopie starých papírových dokladů, značně poškozených. Každý snímek je vyhotoven v bílém světle a jsou k němu přiloženy fotografie v ultrafialovém, infračerveném a rentgenovém záření a dále barevné výtažky ve spektrálních barvách. Na každém výtažku je vidět jiné části dokumentu. Poslední výtisk je kombinací všech předchozích. Výslednou podobu vytvořil MAI. Zde vypadá dokument jako by právě vznikl. Takových kombinovaných stránek má Ger v rukou pět. Na několika z nich jsou vidět červená písmena. Dole je pak poznámka: Červené písmo jsme doplnili jako pravděpodobné znění chybějících částí slov. Četl: ...a protože škola má specifickou náplň, nemůžeme dopustit, aby se v ní míchali Pe..trergo..vé a pozem..šťané, protože jejich kap..acita není v souladu a navíc hrozí nebe..zpečí vyvržení ex....e Petr..ergů. Rovněž nezbytnost oddělení m... od ostatních z dů..vodů spojených s jejich ...otenstvím vyžaduje uzavřený charakter školy. Na tajném zasedání proto městská rada vyslovila souhlas s požadavkem š..koly, aby byla uz..nána jako soukromá a uzavřená. Další dvě stránky se týkají dohody Státního úřadu pro udělování občanství a Hor..nova všeob..ecně vzdělávacího institutu v Sy..dney, kterým se uděluje institutu právo vystavovat rodné listy a osobní doklady osobám označených kódem PEG. "Vš..echny takové os..ob.y budou mít Austr..alské státní ob..čanství a budou podléhat Au..stralskému právu." Tak zní poslední věta dohody.

Další doklad je úmrtní list vystavený na jméno Oanara Quiara. Na dolním okraji dokumentu kdosi poznamenal tužkou: Je to jeden z těch blondátek. Zavolej Quinovi co s ním a následuje rozmáchlý podpis. Další dva doklady jsou skupinové fotografie dětí. Děti jsou shromážděny na trávníku a v pozadí je vidět několik výškových budov se spoustou oken. Už jen pohled na budovy budí údiv, takové už dnes neexistují. Skupinka dětí je pozoruhodná tím, že všechny jsou světlovlasé. Na jedné z fotografií je vzadu napsáno anglicky "Petrergové první ročník květen 2045." Na druhé fotografii je touž rukou napsáno sedm řádek v neznámém jazyce. Ani písmena nejsou známá. V doprovodném textu našel Ger poznámku Hill Haronové: Žádný z našich MAI tento jazyk neumí rozluštit. Máme ještě mnoho písemností a knih v tomto jazyce, ale zatím je pro nás záhadou. Všechny dokumenty pocházejí z vykopávek na území bývalého Hornova všeobecně vzdělávacího střediska.

Ger s fotografiemi v rukou chvíli usilovně vzpomínal, kde něco podobného viděl. Po chvíli to vzdal. Na co mám MAI. "Majdo, vyhledej v mém osobním archivu všechny výskyty slov se základem Petrerg." "Hledám," ozval se dívčí hlas MAI. (MAI je zkratka Machine Autonomy Intelligence, obdoba toho, čemu se kdysi říkalo osobní počítač, jenže s vlastní vyspělou inteligencí a někdy protivnými manýry. Jak se Ger dočetl v historických materiálech, Majda bývalo hovorové označení dívky jménem Marie. Gerovi se uvolněnost tohoto výrazu tak zalíbila, že jméno hned přidal své osobní tajemnici.) Osobní tajemnice má podobu malé skříňky umístěné na stěně a svítící do místnosti modravým okem kamery. Její hlas vychází

ze stropních panelů kdekoliv v budově. Vždy tam, odkud zazní hlas Gera jejího šéfa.

"Nalezeno," ohlásila Majda.

"Zobrazit!" Odpověděl Ger.

Na monitoru se objevil seznam dokumentů a vedle jména každého dokumentu byl vypsán první řádek jeho obsahu:

... Proto my, Petrergové musíme zajistit...

... Vlastnosti Petrergů jsou tak výjimečné, že si musíme dávat...

... Rodina Petrergů není dostatečně silná, aby se mohla...

... Prognózy vývoje ukazují, že následující staletí Petrergům přinesou...

... Dosavadní historie Petrergů je krátká, jsme na začátku vývoje, musíme...

... Vyzýváme všechny Petrergy, aby shromáždili...

Takto pokračoval výpis na mnoha dalších stránkách. "Majdo, odkud pocházejí nalezené fragmenty?" "Všechny jsou z nálezů SibiřJenisej." Ger nařídil: "Všechny nalezené fragmenty shromáždít ve složce PETERERG. Analyzovat, chronologicky seřadit. Určit místopis v návaznosti na výsledky souběžných nálezů SibiřJenisej. Pokus se pořídit logický závěr z těchto písemností. Závěr vytiskni a doruč na můj stůl." "Spolehni se Gere, snad se nezadřu," neodpustila si hlášku MAI Majda.

Kapitola 15.

Pátrání v Austrálii

"Vítám vás v Melbourne, říkejte mi Hill." Hill Haronová srdečně potřásla rukou Gerovi i jeho asistentce Anně.

"Já jsem Ger a tohle je Anna," odpověděl koktavě na přivítání Ger. Byl trochu vyvedený z míry, když se vynořil z mimoprostoru na Melbournském terminálu. "Omluvte mě prosím, jsem trochu nervózní. Cestoval jsem transpondérem poprvé v životě." "Právě jsem se vás chtěla zeptat, jestli jste už někdy cestovali přenosem na tak velkou vzdálenost? Jaké jste měli pocity?" "Je to pro nás naprosto neobvyčejný zážitek. Tento způsob cestování jsme oba absolvovali poprvé," poněkud rozpačitě odpověděla Anna. "Ve vnitrozemí transpondéry ještě nemáme, ale prý do pěti let už budou všude." "A jak tedy cestujete?," zeptala se Hill s trochu udiveným výrazem, "u nás jsou všechna města propojena téměř dva roky a už se buduje přeprava i mezi menšími osadami." "Ani se nedivím, při vašich vzdálenostech... My se přepravujeme většinou pěšky, protože oba bydlíme blízko pracoviště. Na expedici jsme zatím byli jen jednou, tedy přesněji řečeno jenom já. Letěli jsme landerem. To je zase naše specialita, kterou tady, jak se tak rozhlížím, nemáte zase vy." Ger se s potěšením usmál, když si uvědomil, že i on může Hill něčím překvapit.

"To máte pravdu, pořád si neuvědomuji, že u vás v Evropě je neosídlených oblastí velice málo. Pojd'te, ukáži vám, kde budete bydlet a pak hned půjdeme ke mně do muzea." Po návratu domů Ger podal obšírnou zprávu svému šéfovi. Po jejím vyslechnutí rozhodl šéf vyslat do střední Austrálie archeologickou výpravu. Jejím úkolem je průzkum oblasti Mac Donellova pohoří, kde podle všech poznatků by mělo existovat zasypané podzemí sídlo. Šéf pověřil Gera sestavením expedice a sám se rozhodl organizovat technické zabezpečení výpravy.

"Šéfe, to nebude tak jednoduché," upozorňoval Ger. "Hill Haronová nám sice shání povolení ke vstupu do zakázané oblasti, ale asi je nedostaneme. Budeme tam muset jet na vlastní riziko, bez povolení. "Žádné obavy. Mám u bezpečnostní služby kamaráda, který mi pomůže povolení získat." "Myslím si, že to nepomůže. Bezpečnostní služba je tam velmi přísná. Oblast, do které máme jet je zakázaná, protože každý, kdo do ní vstoupí, je ohrožován na životě. Tamní podmínky jsou s životem skoro neslučitelné. Jsou tam obrovské mrazy a silné větry, žádná voda a ani zdroje potravin.

Kdyby nám dali povolení, museli by se, po celou dobu našeho pobytu v tom území, o nás starat a zajišťovat nám přísuny potravin a vody. A protože tam chceme být dva roky, nikdo se o nás tak dlouho starat nebude. Jestli tam půjdeme, tak zcela odkázáni sami na sebe."

"Myslím, že to vidíte příliš černě. Víte co? Já se spojím se svými přáteli v Austrálii a udělám co bude v mých silách, abych povolení dostal. Zítřka si o tom povíme víc. Zatím nashledanou."

Kapitola 16.

První výprava

Děsivou krajinou středozápadní Austrálie se plouží skupina šesti koní obtěžkaných nákladem.

U každého koně se potácí muž, držící opratě. Za skupinkou se vleče sedm lidí zmožených únavou. Všichni vypadají stejně. Obličej, opálený sluncem do červenohněda svítí bělnem očí, svraštělé rty jsou plné boláků. Nedá se poznat, kdo je muž a kdo žena. Příroda těmto lidem už dva měsíce dokazuje, kdo je v těchto končinách pánem.

Expedice je na cestě do oblasti Mac Donellova pohoří. Kdysi v této oblasti panovalo subtropické podnebí a celá oblast byla sužována horkem a suchem. Teploty se zde ještě před osmi stoletími pohybovaly kolem šedesáti stupňů ve stínu, pokud zde vůbec kdy nějaký stín byl. V oněch dávných dobách byla planina zarostlá řídkými křovinami a nízkými stromy s řídkou korunou, které rozhodně neposkytovaly stín. Účastníci dnešní expedice by však zcela jistě vyměnili svou dnešní situaci za tehdejší podnebí. Zcela jistě alespoň dočasně.

Dnešní podnebí je od tehdejšího značně odlišné. Vody je zde stále nedostatek, zato teploty jsou obrácené. Dosahují v průměru mínus sedm stupňů. Vegetace zde není prakticky žádná, pokud nepočítáme zmrzlé lišejníky. Voda je dostupná jen v hloubce dva metry a hlouběji. V trvale zmrzlé půdě je však stejně nedostupná, jako kdysi ve žhavé poušti. Suchý vítr, vanoucí stále stejným směrem vysušuje pokožku, zvířený prach vniká do očí a vyvolává prudké řezavé bolesti. Každé dvě až tři hodiny musí výprava zastavovat. Únava dosahuje vrcholu. Na obzoru jsou sice už vidět nízké pahorky, ale jsou k nim ještě nejméně tři dny cesty pustou rovinatou krajinou.

Všichni členové expedice jsou zahalení do vlajících oděvů, z dlouhých pruhů látky, různě omotaných kolem těla, krku i hlavy. Z větší části jim oděv zakrývá i obličej. Jak čas plyne, střídají se všichni ve vedení poloslepých koní. Zvířený prach, zalepující koňům oči, je sopečný popel, jímž je celá krajina pokrytá. Napadal zde v dávných stoletích, při celosvětové katastrofě. Ještě v minulém století v těchto končinách byla půda pevná, pokrytá tenkou vrstvičkou ledu. Protože však už více jak pět století nespadla na planinu ani kapka vody, neustále vanoucí vítr ji vysušuje a uvádí do pohybu sopečný prach. Koňům se oči vymývají až na noc. Večer vítr ustává a začíná vát opět s příchodem ranního slunce. Stejně tak si oči vymývá opatrně každý člen expedice. Několik kapek vzácné vody přináší úlevu. Ostrá řezavá zrnka sopečného prachu jsou vyplavena a místo nich se pod víčky ocitá příjemně chladivá hojivá mast. I přes tuto každodenní proceduru jsou oči všech stále zanícené a ostře pálí. Přestože všichni mají přiléhavé brýle, musí je několikrát za den sejmout. Okraje brýlí, pod něž se sopečný prach dostává, postupně rozdírají obličej. Dnes už je jedno, jestli použít brýle, nebo zůstat bez nich. Zmučení cestovatelé touží jen

po jednom. Večer se omýt, natřít hojivou masťou, omotat obličej gázou a spát. Expedice je relativně dobře vybavená. Energie jim nechybí, mají garonitovou baterii, stravy je zatím také dost. Obtíže s vodou nastaly poté, co při neopatrné manipulaci poškodili vrtací zařízení. Než se vydali na cestu, vyzkoušeli metodu získávání vody z věčně zmrzlé země pomocí vrtů. Do hloubky asi dva až dva a půl metru je potřeba vyvrtat ve zmrzlé půdě otvor. Vrtací tyč se pak nahradí trubkou, na jejímž konci je výkonné topné těleso. Při styku s ledem vzniká voda a později pára, která se trubkou přivádí nahoru do chladiče, kde kondenzuje na pitnou vodu. Zařízení dokázalo bez problémů z jednoho vrtu dodat za hodinu až dvacet litrů pitné vody. Už ale pět týdnů toto zařízení nefunguje. Motor, pohánějící vrták je rozbitý a tak se musí vrtat ručně. Vyvrtání otvoru hlubokého dva a půl metru trvá čtyřem lidem více jak pět hodin. Teprve pak se dá voda opatřit. Protože pro ruční vrtání nemohou používat tyče velkého průměru, nejdou použít ani velké topné články. Malý článek dokáže z vrtu do rána vydolovat asi osmdesát litrů vody. Po napojení koní zbývá pro každého sotva jedna láhev vody na celý den. Aby neutrpěli vážnější poškození zdraví, musí zastavovat každý třetí den na delší dobu, aby získali dostatek vody.

Už teď mají zpoždění víc jak týden. Znamená to omezit spotřebu potravin, aby se zásobami vydrželi. Nikdo neví co je v cíli čeká. V horách prý jsou dostupné zdroje vody, ale někteří skeptici říkají, že ani v horách není žádná voda.

"Musíme snížit spotřebu potravin o deset procent," oznámil všem Ger Carrea, kterému šéf svěřil vedení výpravy. Je to urostlý muž kolem šedesátky. Ve tváři má stále výraz bezstarostného dítěte i když se zlobí nebo má starosti. To často mate lidi, kteří s ním hovoří a dost často dochází k nedorozuměním. Naštěstí nikdo z členů výpravy není nováček, takže tuto vlastnost vůdce všichni znají. Jenom jsou často zmateni, když nedokáží odhadnout skutečné myšlenky Gera. "Já si myslím, že to není nutné," namítla Anna, černooká blondýnka, stejně vysoká jako Ger. "Homogenu máme ještě čtyři sta kilogramů. Z toho můžeme všichni vyžít ještě minimálně půl roku." "Nepočítáš ale s žádnými překvapeními. Uvaž, že porucha vrtací soupravy nás už stojí deset dní zdržení. Co když se nám stane ještě něco horšího?"

Co když třeba ztratíme nebo rozbijeme baterii? Co pak?... Taková ztráta baterie by pro nás znamenala téměř hrozbu smrti. To by nám pak cesta zpět netrvala tři a půl měsíce jak plánujeme, ale dvakrát tolik. Kdo myslíte, že by nás sem šel hledat?... Do zakázaného pásma!..."

"Uvědom si, že naše expedice je nepovolená, musíme proto spoléhat jenom na své vlastní síly. K cíli nám zbývá zhruba čtrnáct dní cesty. Navzdory skeptikům věřím, že tam najdeme zdroje vody. Jsem přesvědčený, že tam najdeme alespoň jedno zmrzlé jezero."

Kapitola 17.

Druhá výprava

"Když jsem uviděl, jak se naklání nad vodou, dostal jsem strach, a proto jsem k ní běžel," udýchaně vyprávěl Robert. Vodou zmáčené šaty při každém jeho vzrušeném pohybu hlasitě mlaskaly. Anna, ještě bledá po předchozím zážitku, seděla na břehu a pokoušela se zapálit si cigaretu. Vedoucí výpravy shodil se zad batoh a také se posadil. "Ještě dva takové blázný a můžeme to rovnou zabalit," prohlásil. "Anno, ty, taková zkušená žena a hrneš se k vodě, jako kdybys ji sto let neviděla. A Robert samozřejmě jako vždy, trne strachem o tvůj osud. "Jak jsem mohl tušit, že mě tam strhne?" Robert znechuceně stahoval košili a začal ji zuřivě ždímat.

Expedici vede Karel Dostál, který má už s podobnými výpravami zkušenosti. Má za sebou archeologickou expedici v pustinách Sibíře, kde se dva roky podílel na odhalování památek, nalezených v jedné z četných mohyl, jejichž počátky se datovaly několik tisíc let do minulosti. Tato mohyla byla celá tisíciletí zavátá pískem v hlubokém údolí. Její vrchol byl ukryt v písku celých šest metrů pod úrovní okolního terénu, přičemž sama mohyla byla vysoká padesát metrů. Museli vykopat celé údolí. Pak se vypravil s profesorem Greenem na vykopávky do Antarktidy, kde strávil celé tři roky. Tam se pro změnu

našly pozůstatky po osídlení, které byly ukryty pod ledovcem v hloubce dva tisíce metrů. Po návratu z Antarktidy dostal na starost tuto výpravu, o které její účastníci prohlašují, že je to trestná výprava. Vede totiž do ledových pustin střední Austrálie. Poté, co se po nevýslovných útrapách z těchto pustin vrátila výprava vedená Gerem Carreou, následovaly dva roky příprav, než se mohli vydat na cestu. Carreova výprava utrpěla porážku. Pronásledovaly ji nesnáze. Nejprve to byl nedostatek vody, který zpomalil jejich postup k cíli, později se přidružil hlad, když jejich baterie z neznámých příčin ztratily energii. Dvacet kilometrů před cílem se výprava rozdělila. Většina se vydala na zpáteční cestu, jen Ger Carrea a Anna, jeho kolegyně, se vydali dál. Podařilo se jim dosáhnout Mac Donellova pohoří, kde našli zamrzlé jezero a zasypanou jeskyni. Po zakreslení do mapy se vydali na zpáteční cestu. Vrátili se vyhublí na kost, na pokračí smrti hladem, ale šťastní, že našli, co hledali.

Dostálova výprava je, na rozdíl od Carreovy, schválená úřady a tím pádem také dobře připravená. Technické prostředky, které má Dostál k dispozici, zaručují všem členům pohodlí, dostatek potravin i vody. Carrea na své tajné výpravě měl jen koně a své vlastní nohy. Současná výprava jede v pěti vozidlech, která k tomu účelu byla vyrobena. Podobají se historickým nákladním autům, jak je znají z muzea a ze starých obrázků. Kola však nejsou pryžová, ale spletená z ocelových pásků. Nedávno byly zveřejněny obrazové záznamy z pradávných letů na Měsíc. Tam použili pro jízdu po Měsíci vozidlo s podobně konstruovanými koly. Konstruktor tento nápad použil a ukázalo se, že pro cestu Australskou pouští jsou kola skvělá. Vozy mají dobře utěsněné klimatizované kabiny, jsou naloženy dostatečnou rezervou potravin a vody. Baterie, které selhaly v Carreově výpravě v laboratoři podrobili důkladnému rozboru. Ukázalo se, že chyba nebyla v bateriích, ale v lidech. Baterie se totiž vyrábějí ve třech modifikacích, podle toho při jakých vnějších teplotách mají pracovat. Carrea, když si baterie pořizoval, tuto maličkost přehlédl. Jeho baterie nebyly konstruovány na zátěž při nízkých teplotách. Při poklesu teploty se totiž proces přeměny energie zastavil.

Dostál podrobil své baterie zatěžkávací zkoušce. Když se přesvědčil, že typ C, který dostal, je ten pravý, nařídil vybavit výpravu pěti bateriemi. Dvě jsou potřebné na provoz, tři rezervní. "Nikdy nevíte, co se může přihodit. Dvojitě jištění nestačí. To znám z Antarktidy," říkal Dostál, když dokončovali přípravy na cestu. Příhoda, při níž Robert "zachraňoval" Annu tak nešťastně, že se oba vykoupli v ledové vodě, se stala krátce před vstupem na Australskou pevninu, když si dopřávali odpočinku u poslední vodní nádrže. Další dva tisíce kilometrů je čeká ledová poušť, plná skelného šedivého sopečného popela.

Kapitola 18.

Dostál

Karel Dostál se pohodlně opřel, nohy vyložil na stůl a začal číst zprávu o výsledcích poslední expedice:

Zpráva o expedici Petrerg.

Zprávu podávají: Ger Carrea a asistent Anna Mohavi. Přeskočil prvních několik stránek, v nichž je popisována příprava expedice a její záměry, letmo přelétl asi dvacet stránek, popisujících cestu expedice až do chvíle, kdy její šéf rozhodl výpravu rozdělít.

12.ledna

Baterie jsou definitivně vybité. Z nepochopitelných příčin poklesl jejich výkon na dvacet procent jmenovité hodnoty. Nejsme schopni obstarat vodu v dostatečném množství. Do cíle nám zbývají dva dny chůze. Koně jsou neschopny pohybu, musíme je utratit. Všechn materiál potřebný k průzkumu musíme odložit. Radíme se jak dál.

Po hlasování jsme se rozhodli, že k cíli bude pokračovat jen vedoucí výpravy a jeho asistentka. Ostatní se urychleně vrátí zpět. Zůstaneme na místě tak dlouho, dokud baterie neztratí všechnu energii a vytvoříme co největší zásoby vody.

18.ledna

Zůstali jsme jen dva s jedním koněm a zásobami vody na dva dny. Směřujeme k cíli. Ostatní se vydali na zpáteční cestu.

22.ledna

Jsmo na místě. Podle předpokladů jsme narazili na zamrzlé jezero. Díky tomu máme dostatek vody. Baterie ještě slouží, na přípravu vody k pití a ohřátí stravy to ještě stačí. Jídlo máme na deset dní, když budeme šetřit, vystačí nám i na návrat. Rozhodli jsme se provádět dva dny průzkum. Máme malou naději, že objevíme zasypané skladiště, ale pokusíme se je najít.

7.února

Zůstali jsme déle, ale vyplatilo se. Našli jsme nepochybně vchod do podzemí, vytvořený lidskýma rukama. Všechno jsme vyfotografovali a pořídili plány. Ráno se vydáváme na zpáteční cestu.

11.května

Přežili jsme.

Dostál odložil deník a vzal do rukou fotografie a plány. Na deseti fotografiích je zachycena klikatá roklina. Na dvou snímcích jsou zakresleny šipky, ukazující asi pět metrů pod horní okraj strže. Jeden snímek pak ukazuje detailně toto místo. Ze svislé stěny rokle vyčnívá obdélník, tvořený čtyřmi kovovými deskami, sestavenými jako portál. Vnitřek obdélníku je vyplněn zeminou.

Zvukový záznam. Hovoří Anna Mohavi:

"Spustili jsme se až k obdélníku. Zemina je ztvrdlá, dalo nám práci ji odstranit. Přesto se nám podařilo dveře obnažit. Jsou to nepochybně dveře. Při úderu znějí dutě. Jsou asi velmi silné a z materiálu, který neznáme. Každý pokus o získání vzorku materiálu byl neúspěšný. Žádný z našich nástrojů nedokázal povrch kovu narušit. Dveře nemají žádný vnější mechanismus, kterým by se daly otevřít. V rozích jsou však otvory a ve středu je kruhový terč se symbolem lidské dlaně. Rozhodli jsme se k pokusu. Zajišť'ují lana a Ger se spouští dolů ke dveřím.

Snímá rukavici a pokládá pravou ruku na symbol dlaně uprostřed dveří. Funguje to! Slyšíte?... (je slyšet temný hukot a skřípot). Dveře se otevírají dovnitř. Uvnitř se rozsvěcí světlo. Jdu dolů!"

Obrazový záznam jednání o výsledku Carreovy expedice, hovoří Ger Carrea:

"Když jsem položil ruku na symbol dlaně na dveřích, uvedl se do činnosti skrytý mechanismus, který dveře otevřel. V tu dobu se ke mně spustila i Anna Mohavi a společně jsme pak vstoupili dovnitř. Při otevření dveří se uvnitř rozsvítilo světlo. Dostali jsme se do malé místnosti, o rozměrech tři krát pět metrů, vysoké dva metry. Je celá kovová. Ve stěnách jsme našli čtyři trezory, zabezpečené před otevřením čtyřmi různými způsoby. První se nám podařilo otevřít stejným způsobem jako hlavní dveře. Po položení ruky s roztaženými prsty na střed dveří se trezor otevřel. Našli jsme v něm kazetu s textem a elektronický klíč. Druhý trezor má dvojí dveře. Vnější se otevřely stejně jako první, ale na vnitřních dveřích jsme našli napsané matematické formule a číselnou klávesnici. Když jsme pochopili systém, stačilo ve správném pořadí napsat výsledky matematických operací a dveře se otevřely. Uvnitř jsme našli stejnou kazetu s textem a elektronický klíč, který má ale jinou strukturu než ten první. Zbývající dva trezory se nám

nepodařilo otevřít. Uzavřeli jsme místnost opětovným položením dlaně na dveře a vydali se na zpáteční cestu." Karel Dostál se zamyslel a po chvíli sáhl po složce nadepsané ANALÝZA. Uvnitř našel několik map a kopie zpráv, nalezených v kazetách. Obě zprávy popisují různým způsobem totéž. První zpráva je psána jednoduchým jazykem, v druhé se vyskytují i odborné výrazy. Obě jsou psány anglicky, což je jazyk již více jak tři sta let nepoužívaný. Zde je jejich překlad:

V roce 2098 došlo k erupci hory Mount Wheeler, což bylo počátkem celosvětové katastrofy. Celý svět se začal hroutit a přetvářet. Tisíce sopek změnily tvář planety. Miliony lidí umírají hladem a zimou. Znečištěná atmosféra nepropouští dostatek tepla. Úroda na polích poklesla na desetinu obvyklé produkce. Panuje hladomor, který kosí lidi po milionech.

V těchto těžkých dobách jsme se my, příslušníci rodu Petrergů a potomci našich bratří z daleké galaxie Qearran rozhodli dnes, po 21 letech od osudné erupce, zanechat pro budoucí pokolení výsledky svého poznání a technické prostředky o nichž se domníváme, že našim potomkům mohou pomoci při obnově zničené civilizace. Nevíme za jak dlouho se naše ukryté vědomosti dostanou k vám. Možná jste je objevili jako příslušníci vyspělejší civilizace, než jsme dnes my, možná jste je objevili jako příslušníci zdecimované lidstva, přežívajícího ze dne na den. V prvním případě budou naše ukryté vědomosti pro vás muzejními exponáty, v druhém případě vám snad pomohou ke zlepšení vašeho osudu. Vybudovali jsme v podzemí rozsáhlá skladiště. Je v nich všechno, o čem se dnes domníváme, že vám v budoucnosti může pomoci. K otevření vchodu do podzemí slouží elektronický klíč. Mapa vám ukazuje, kde podzemní skladiště leží. Nevíme jaké jsou přírodní podmínky ve vaší době. Může se stát, že skladiště se v průběhu času mohlo ocitnout ve větší hloubce, než jsme je zanechali. Je také možné, že se vynořilo z podzemí a vůbec je nemusíte hledat. Bez elektronického klíče může skladiště otevřít jen příslušník Galaktické říše Qearran. Jestliže však čtete tyto řádky, jste současně i držiteli klíče. Zbývá vám jen najít skladiště a otevřít je. Mnoho štěstí.

Kapitola 19.

Oro špehuje

Oro Raceny nespál, jen spánek předstíral. Už několik dní sleduje Saolu Marnu na každém kroku. Hledá příležitost, jak se k ní dostat do tábora, ale tak, aby ho sama pozvala. Ví, že jakýkoliv přímý pokus o připojení k její expedici, je předem odsouzen k nezdaru. Díky tomuto sledování se stal neviděným svědkem rozhovoru Saoly s Hudrou. Pak jen stačilo počkat, až se Hudra se svou dcerou vydá na cestu. Oro předpokládal, že pojedou prvním ranním spojem. Garolet konal pravidelné okružní jízdy, zahajované ve čtyři hodiny ráno a ukončované o půlnoci. Jezdí každou hodinu. Oro nastoupil do prvního spoje jednu zastávku před Abiskem, kde měl nastupovat Hudra. Nevěděl sice, zda Hudra opravdu pojedje tímto prvním spojem, ale řekl si, že raději počká v cíli, než přijít pozdě.

Když v třicet kilometrů vzdáleném táboře Hudra s Pymou vystoupili, Oro je oknem sledoval, dokud mu nezmizeli z dohledu. Hned na příští zastávce vystoupil a rychlou chůzí se vydal zpět k táboru archeologů. Na tomto místě je vhodné se zmínit o Garoletu a o dopravě vůbec. Veřejná doprava existuje teprve padesát let. Předtím se lidé dopravovali pouze pěšky, nebo jezdili na kole. Koně, kteří v dávné minulosti přežili Wheeler, byli na světě tak vzácní, že až donedávna byli přísně chráněni. Alespoň ve zdejších končinách. Jinde na světě, v závislosti na místních přírodních podmínkách, se koně dostatečně rozmnožili a lidé je začali používat stejně, jako tomu bylo v pradávných dobách. Technické dopravní prostředky, jezdící po zemi byly celosvětově zakázány. Devastace přírodního prostředí zůstala po Wheeleru tak obrovská, že na celém světě se rostlinstvo považovalo za přísně chráněné. Je naprosto vyloučeno jezdit po trávě nějakými povozy. Jezdit se smělo jen tam, kde nebyla žádná vegetace.

Před sto padesáti lety začali lidé používat vznášedla typu lander. Garonitová ložiska vynesena z hloubi země na povrch, vyřešila zásobování energií na nejbližší dva tisíce let. Jsou známá už od dob Wheeleru, ale vývoj technologie, která umožnila energii garonitu využívat, trval několik staletí. Teprve necelých sto let je garonit všeobecným zdrojem energie. Postupně byly zavedeny do života garokonvertory. Jsou to

složitá zařízení, umožňující přímou přeměnu energie garonitu na jiný druh energie. Ztráty při konverzi jsou zanedbatelné. Jeden kilogram garonitu stačí k pohonu Garoletu na deset let. Garolet je autobusu podobný dopravní prostředek, vznášející se nad terénem asi třicet centimetrů, když je ve stanici, a od tří do deseti metrů, pokud letí. Garoletové okruhy většinou nemají pevné zastávky, jsou jen určeny body, kterými okružní trasa vede. Každý cestující předem oznámí cíl své cesty v dopravním středisku. Tam se také dozví, kde skutečně Garolet zastaví. Zohledňují se požadavky všech cestujících, kteří mají blízké cíle a MAI vybírá takové zastávky, které jsou nejeefektivnější. Garolet má start i cíl v dopravním středisku. V něm jsou také nástupní a výstupní body dálkové subprostorové přepravy transpondéry. Tato zařízení jsou zcela nová, začala se používat teprve před deseti lety. V nich je tělo člověka podrobeno atomové analýze, kdy každý atom v těle je detailně popsán. Následně je tělo dematerializováno a jako proud dat odesláno do cílové stanice, kde probíhá opačný proces. Mnoho lidí má stále obavy, že po odhmotnění se už nevrátí zpět. Proto také rozvoj této technologie je pomalý. Bezpečnost je zaručená, i když v minulosti se občas nějaký pasažér nenávratně ztratil. Dnes k tomu ale nedochází, protože v místě startu je uchovávána kopie dat, dokud není potvrzeno z cílové stanice, že pasažér dorazil bez problémů.

Oro tedy během našeho odbočení dorazil zpět k místu, kde viděl Hudru s Pymou naposledy. Vydal se oklikou kolem tábora a pátral, kam zašli. Za chvíli je uviděl. Vracejí se z lesa, pěšinou mezi domky. Oro je už nespustil s očí. Musel čekat téměř do večera, než se oba vydali na zpáteční cestu. Na tuto chvíli čekal. Rychlým během se pustil kolem tábora k pěšině, po které museli oba přijít. Rychle se vydýchal a vydal se procházkovým krokem směrem k osadě. Oro se představí Hudrovi "Dobrý den." Mladík kráčející proti nim zpomalil. "Promiňte, že obtěžuji, ale rád bych se vám představil, pokud jste Hudra Horn," řekl a nabídl ruku Hudrovi.

"Jsem Oro Raceny a rád bych si s vámi pohovořil o archeologii, jestli dovolíte." Hudra, poněkud překvapený smělým mladíkovým vystupováním, mu váhavě podal ruku, kterou k jeho překvapení mladík srdečně stiskl a rádně jí potřásl. Pyma byla překvapená také, dokud v muži nepoznala mladíka, který jel ráno v garoletu s nimi a spal. Hudra naproti tomu pochopil, že jde zřejmě o muže, o kterém hovořila Saola.

"Předpokládám, že jste ten, který Saole Marně řekl, že má starý deník, kde se hovoří o továrně, kterou tady archeologové zkoumají?" "Ano, to jsem já. Když dovolíte, rád vám všechno vysvětlím." "Nic proti tomu. Tohle je má dcera Pyma. Jsme oba velmi zvědaví. Měl jsem v plánu vás vyhledat a popovídat si s vámi. Ale pojďme, nebudeme se přece bavit na cestě. Protože potřebuji s dcerou ještě něco důležitého projednat, byl bych rád, kdybychom náš rozhovor mohli odložit na zítřek.

Víte kde bydlíme?"

"Ano, vím."

Hudru nikterak nepřekvapilo, že mladík zná jeho adresu. Očekával to. Nějak vytušil, že mladík se ostýchavě jen tváří, že ve skutečnosti jedná podle předem připraveného plánu.

"Dobrá, cestou do Abiska nám o sobě něco řeknete a o vašem deníku a dalších věcech si promluvíme až zítra. Vyhovuje vám to?" "Ale ano, jistě." Těch několik minut cesty zpět do Abiska stačil Oro sdělit Pymě, která o něho projevila velký zájem, pár informací o svém původu a o tom, čím se zabývá. Půvab Pymy na něho tak zapůsobil, že v rozporu se svým původním plánem, jí o sobě řekl daleko víc, než měl v úmyslu. Hudra poslouchal jejich rozhovor jen útržkovitě. Byl ponořen do myšlenek. Porovnával v duchu všechna fakta, která zná, s těmi, která se od Saoly dozvěděl. Když si spojil výsledky pátrání Pymy v Zeleném údolí, dosavadní výsledky práce Saoly a přidal k tomu své vědomosti, získané z Tajné knihy předků, dospěl k názoru, že to vše spolu souvisí. Ještě nevěděl jak, ale doufal, že po přečtení deníku,

který Oro slíbil následujícího dne donést, bude moudřejší.

Po návratu domů Hudra požádal Pymu, aby na něho počkala v pokoji. Na její tázavý pohled odvětil: "Hned jsem zpátky, potřebuji něco přinést a pak se všechno dozvíš." Pyma netrpělivě přešlapovala u stolu, na který Hudra položil malou dřevěnou bedničku, okovanou v rozích a uzavřenou víkem s patentním uzávěrem na klíč. Na první pohled poznala truhlici, používanou přibližně ve třetím až čtvrtém století k uschovávání dokumentů. Hudra, který přes naléhání Pymy, stále mlčel, pomalu otáčel kroužky na zámku, až symboly, seřazené do řady ukázaly slovo, jehož obraz má Hudra vyrytý do paměti. Od svého otce ví, že slovo, které tvoří heslo zámku, je v jazyce, který na Zemi neexistuje.

"Je to jazyk naší pramatky, která přišla z hvězd. To slovo je jméno světa, ze kterého pocházela a které v našem jazyce zní QEARRAN," vysvětlil mu otec, když mu odevzdával Tajnou knihu předků. To bylo před osmdesáti lety. Hudrovu otci bylo tehdy už sto osmdesát sedm let. Dva roky nato pak zemřel.

Hudra se tehdy pokoušel porozumět obsahu knihy, ale mnoho toho nepochopil. Několikrát se k jejímu obsahu vrátil. Hlavně mnohokrát pročítal poznámky, které přidali ke knize všichni její předchozí strážci. Jediné, co si spolehlivě zapamatoval, bylo vyobrazení pouzdra s přístroji a obraz "klíče", který jediný dokáže pouzdro otevřít. Klíče převzal dva a k nim jedno pouzdro s dokumenty. Toto pouzdro, zabalené do žluté látky právě vytahoval z dřevěné truhlice. Pyma napětím ztichla a dychtivě očekávala, jaký obsah skrývá žlutá látka. Hudra zvolna, jak se slušelo při otvírání tak starého pokladu, rozbil látku na rozprostřel ji na stole. Uprostřed žlutého čtverce doslova zazářilo svým leskem oválné kovové pouzdro. Pyma na ně hledí s úžasem.

"Otče, to je přece stejné pouzdro, jaké má u sebe v rakvi bůh Oor!" Pyma tázavě hledí otci do očí.

"Ty jsi to věděl, že?... Proč jsi mi nic neřekl!... Necháš mě zbytečně pátrat po muzeích... víš kolik času jsi mi mohl ušetřit!?" "Pymo... tak to není. Až do včerejška jsem neměl jasno. Teprve až jsem uviděl nálezy Saoly, tak jsem si to dal dohromady." "Otče, co je to?" "Posaď se, všechno se dozvíš. Je to dlouhá historie. Nebudu ti ji líčit sám, dozvíš se ji z obsahu tohoto pouzdra. Bohužel je to historie jen poloviční. Tato pouzdra byla kdysi dvě, naprosto stejná, jen s různými zámky. Uvnitř je Tajná kniha předků. Je tam také klíč k tomu druhému pouzdru, které se kdysi dávno ztratilo. Navíc jsou tam záznamy mých předchůdců až do druhého století. Řeknu ti, co jsem pochopil já. Ty si pak přečteš obsah a povíš mi, co jsi pochopila ty. Jestli nám ten mladík přinese deník, zavoláme Saolu a společně si jej přečteme." Další dvě hodiny Hudra líčil Pymě jak se postupně prokousával obsahem Tajné knihy předků a jak pátral v muzeích po druhém pouzdru. Vyličil jí svou představu událostí před Wheelerem a co si myslí o původu jejich rasy.

"Jak sama víš, je na zemi šest základních lidských ras: bílí, žlutí, rudí, hnědí, černí a růžoví. Ti růžoví jsme my. My jediná se dožíváme až dvě stě let. Ostatní mají délku života méně než poloviční. Legenda o našem mimozemském původu pochází z doby před Wheelerem, kdy Země vypadala úplně jinak než dnes. Došlo k posunu zemské osy a ke globálním změnám klimatu. Počet obyvatel Země klesl na desetinu. Když k tomu došlo, existovala na Zemi tři střediska obývaná lidmi naší rasy, tedy růžovými. Postupně zanikla, ale předtím jejich obyvatelé zakonzervovali jejich zařízení. Napsali tři knihy, kterým dnes říkáme Tajné knihy předků a ke každé knize přiložili kazetu s přístroji, pomocí kterých lze zakonzervovaná střediska nalézt a zprovoznit. Tady v tom pouzdře je jedna z těch tří knih." Při těchto slovech Hudra vzal pouzdro do rukou a ukázal Pymě sotva znatelnou rytinu zvláštního symbolu.

"Je stejný, jako tvůj prsten," vydechla Pyma. "Ano, máš pravdu. Prsten je klíčem k otevření schránky. Podívej." Přiložil prsten k symbolu na pouzdru. Ozvalo se lehké cvaknutí a pouzdro se rozdělilo na dvě části. Ještě před okamžikem by kdokoliv, kdo by měl pouzdro v rukou, přísahal, že je zhotoveno z jediného kusu. Nebyla na něm viditelná sebemenší štěrbina, která by naznačovala, jak je otevřít. Nyní ale

ležely před Pynou dva autobusy. Jeden, sloužící jako víko a z druhého vytáhl Hudra zvláštní přístroj. Kromě přístroje vypadl z tubusu ještě prsten, podobný tomu, kterým Hudra pouzdro otevřel. Přístroj se nepodobá ničemu známému. Je obdélníkový, asi pět centimetrů silný nahoře vroubkovaný.

Kapitola 20.

Mulinas

Qhiorg sedí pohodlně opřen za svým psacím stolem v pobočce Mulinasu v pražské čtvrti nazývané Lesní." Kochá se pohledem na blízký lesík, na který má ze své kanceláře nádherný výhled. V modravé dálce za lesíkem se ztrácí město Praha. Celou čtvrt' postavila firma MULINAS za necelé tři roky. Zavázala se tím městu Praha, které jí za to dovolilo postavit v těsném sousedství svou pobočku pro střední Evropu. Tato část Prahy je postavena v luxusním stylu.

Všechny byty v ní jsou nadstandardní. Každý byt má dvě podlaží, širokou terasu a dokonalou klimatizaci. Vnitřní zřízení dodala kompletně firma Mulinas. Není divu, že se čtvrt' brzy stala "vládní". Byty obsadili vládní úředníci a jiné důležité osoby z oblasti obchodu a politiky. Pro firmu to bylo velmi potřebné, chtěla-li dosáhnout rychlého a razantního nástupu v této zemi.

Qhiorg je Qearran. Jeho "občanské" jméno je Johnny Quin (podle dokladů australský státní příslušník), zastává ve firmě funkci technického a obchodního ředitele. Kromě běžných obchodních a provozních záležitostí má na starosti bezpečnost. Nikoliv však ve vztahu k legální činnosti firmy, ale vnitřní bezpečnost systému. I když to nemá v oficiálním popisu práce, rozhoduje o přijímání zaměstnanců do technických profesí, ve kterých mají přicházet do styku s komunikátorem.

Kromě Qhiorga je ve firmě ještě jeden Qearran, závodní lékař Svan Gutenson (podle dokladů Švéd, pravým jménem Qiorh). Ostatní zaměstnanci firmy jsou pozemšťané.

Celá "pražská operace" založení středoevropské pobočky Mulinasu začala před pěti lety. Qhiorg přijel do Prahy jako zástupce generálního ředitelství firmy ze Sydney v Austrálii. Dal se ohlásit u primátora města a poté, co se představil, požádal o svolání městské rady. Oznámil primátorovi, že firma Mulinas hodlá do Prahy investovat značné peníze a že návrhy přednese radě města.

Lehce naznačil, že investice zasáhnou významně i oblast bydlení a že není vyloučeno, že členové radnice mohou z těchto investic také něco získat. Rada se sešla za měsíc.

"Vážený pánové," Qhiorg zvučným hlasem přerušil šum hlasů, "dovolil jsem si vás pozvat proto, abych vám přednesl návrh společnosti MULINAS, kterou zastupuji." Spustil projektor. Na plátně se objevil model městské čtvrti, vyhotovený počítačem v realistické podobě.

"Zde vidíte novou městskou čtvrt' Prahy, kterou je ochotna naše firma postavit, pokud k tomu dáte souhlas." Obraz na zdi ukázal vnitřní vybavu dvoupodlažního, osmi pokojového bytu. Kamera zvolna projížděla místnostmi.

"Všechny bytové jednotky v plánované čtvrti by měly vypadat jako ta, kterou právě sledujete. Vnitřní vybava bude součástí dodávky." Obraz ukazoval letecký pohled na Prahu. Na okraji města zablikal červeně pozemek, do kterého se přisunul obraz plánované čtvrti. Zcela splynul s fotografií a získal plastičnost. Jasně bylo vidět, že plán je dokonale propracován, protože návaznost na stávající výstavbu je perfektní. "Po vás, vážený pánové, naše firma požaduje pouze dvě věci: Souhlas s výstavbou v uvedené lokalitě a souhlas se založením pobočky firmy Mulinas v Praze." Na plátně se vedle plánované obytné čtvrti rozsvítila další parcela. "Na tomto pozemku by firma Mulinas ráda postavila administrativní budovy a továrnu na výrobu polovodičových prvků, dále několik skladů a parkovišť." Obraz ukázal model továrny s připojenými budovami. Celý model připomíná na první pohled vilovou čtvrt'. Je zde

pouze jedna vysoká budova, celkem šest podlaží, daleko menší, než obytné budovy v sousední čtvrti. Zbytek tvoří jednopatrové domky ponořené do zeleně. Mezi budovami nejsou žádné silnice, jen chodníky.

"Veškerou dopravu uvnitř továrny hodláme realizovat v podzemí. Pouze zde," Qhiorg ukázal na modelu, "bude dopravní systém závodu napojen na veřejné komunikační sítě." Obraz se znovu změnil. Ukazuje širokou přízemní budovu s nájezdovými rampami, které mizí v tunelech pod budovou. "Ostatně vzhledem k charakteru plánované výroby nepůjde o velké objemy zboží ani surovin. Většina dopravy bude realizována dodávkovými vozidly. Podíl velkotonážní nákladní přepravy bude menší než jedno procento." Obraz na stěně se zastavil a ukazoval celkový pohled na obytnou čtvrť i s továrnou.

"Prosím, nyní vaše dotazy!"

Jednání bylo, jak Qhiorg správně předpokládal, krátké, rychlé a souhlasné. Veškeré námítky padly, když si radní přečetli návrh smlouvy. Firma Mulinas nejenže všechno financovala, ale nabídla polovinu projektované bytové kapacity radnici, navíc s tím, že po dobu tří let bude radnice platit za byty poloviční sazbu. Když uvážíme výši nájemného v těchto bytech, padesátiprocentní sleva byl argument, který nešlo odmítnout. Za měsíc a půl začala stavba a před dvěma roky byla dokončena. Po skončení stavby továrny oba Qearrané, Qhiorg a Qiorh, zahájili příjem pracovníků do závodu. Tomu předcházela velká náborová kampaň v tisku a televizi. Přijímání byli pouze nejlepší odborníci na polovodičové technologie a to z celé Evropy. Všichni zájemci o práci (v den otevření se hlásilo sedm tisíc uchazečů) obdrželi vstupní formuláře, které museli vyplnit a odevzdat s tím, že po jejich vyhodnocení budou vybraní uchazeči pozváni na vstupní pohovory. Vyžadována byla občanská bezúhonnost a vynikající znalosti v oboru. Po vyhodnocení dotazníků, které provedla analytická centrála na Marsu, pozvali dvě stě padesát uchazečů k druhé fázi náboru.

"Jsem Johnny Quin," předstoupil před shromážděné uchazeče Qhiorg, "vítám vás jménem firmy Mulinas u vstupních pohovorů." "Všichni se zúčastníte elektro-nických testů. Vaše testy budou vyhodnocovány počítačem. Jsou to testy odborné způsobilosti i všeobecné otázky. Používáme počítač šesté generace, který s vámi bude komunikovat nejen klasicky přes obrazovku, ale také hlasem. Vy budete také na některé otázky odpovídat ústně. Možná budete mít dojem, že na druhém konci sedí člověk. Ale nemylte se. Opravdu vás bude testovat počítač. To zaručí objektivitu výběru. Ti z vás, kteří testy neprojdou budou znát odpověď ihned. Rovněž tak ti, které přijmeme, budou znát odpověď ihned. Část z vás však může být pozvána k dalším testům. To v těch případech, kdy pro rozhodnutí budeme potřebovat doplňující informace. Součástí přijímacích testů je i zdravotní prohlídka. Firma přijme sedmdesát pracovníků, což znamená, že většina z vás odtud odejde s nepořízenou. Všichni dostanete proplacený osobní výdaje a náhradu za ztrátu času v případě, že nebudete přijati." Nejprve každý uchazeč musel projít lékařskou ordinací. Zde jim byly na tělo připevněny elektrody, na hlavu nasazena speciální přilba opatřená kovovými hroty a každý z nich dostal navíc injekci. Všem bylo vysvětleno, že počítač pomocí těchto elektrod sám otestuje jejich zdravotní stav.

Nikdo z nich se však nedozvěděl, že hlavním smyslem elektrod je test jejich mozku, zda je způsobilý trvale přijmout kontrolní čip. Testy byly ryze odborné. Nikdo z přijímaných však netušil, že jsou testováni zcela jinak. Kromě odborných otázek, které byly prezentovány na obrazovce, kladl počítač spousty otázek na které uchazeč odpovídal ústně.

Protože firma MULINAS byla pouze zástěrkou pro skutečné cíle impéria Qearran, bylo třeba zajistit, aby lidé zaměstnaní ve firmě vyhověli po stránce bezpečnosti. Každý zaměstnanec na celém světě totiž po přijetí do zaměstnání "získal" mikročip, který mu byl bez jeho vědomí implantován do týla hlavy. Mikročip zajišťoval, že veškeré důležité firemní informace a činnosti zůstanou utajeny. Každý zaměstnanec firmy mohl veřejně hovořit o všem co se ve firmě děje. Co se však dělo skutečně, to

zůstávalo díky tomuto čipu dokonale skryto. Ne každý člo-věk dokáže přijmout takové zásahy do mozku. Proto musel být každý budoucí pra-covník dokonale zdravotně přezkoumán, než mu byl čip implantován. Z toho důvodu také firma zvala na pohovory dvakrát víc lidí, než potřebovala přijmout.

Mikročip v hlavě běžných zaměstnanců funguje velmi jednoduše. Jakmile za-městnanec projde vrátnicí, čip v hlavě uvolní pracovníkovu paměť, takže okamži-tě ví vše, co vědět má. Jakmile však opouští továrnu, uplatní se plná blokáda mozku a veškeré tajné informace tak jsou zabezpečené. V případě, že pracovník natrvalo rozvázal s firmou pracovní poměr, centrální počítač vymazal z paměti čipu veškeré tajné informace. Čip mu sice v hlavě zůstal, ale byl deaktivován. Qhiorg měl po zahájení výroby vcelku poklidný život. Jelikož firma zajišťuje zaměstnancům skvělou kariéru, je fluktuace minimální.

Bezpečnostní opatření sleduje na každém kroku centrální počítač firmy. Neexistuje žádná možnost, aby pracovník firmy z továrny odešel s aktivovaným mozkovým implantátem. Kontrola zaměstnanců je nezbytná. Do všech polovodičových zařízení se zde totiž montují obvody komunikátoru BK32. Komunikátor se zde i vyrábí a to na zařízení, dovezeném z Marsu. Pozemská technologie není sto tako-vé zařízení zatím vyrobit. Zařízení je instalováno v jednom z domků a obsluhují je na směny tři pracovníci. Jsou to ti, kteří při náboru museli podstoupit "do-plňkové" testy. Ve skutečnosti jim byl v rámci doplňující lékařské prohlídky implantován ještě jeden kontrolní čip, který duplicitně zajišťuje bezpečnost výroby komunikátoru. Nikdo z lidí nesmí vědět k čemu komunikátor slouží a nesmí znát technologii výroby.

Kapitola 21.

Oor

Oor sedí v pokoji soukromého penzionu a přemýšlí. Od chvíle, kdy se odloučil od své skupiny uběhl již rok a půl pozemského času. Zúčastnil se čtyřicáté šesté expedice, která dopravila na Mars zásoby a přivezla kromě něho ještě jeho sestru a dva specialisty. Zásobovací lodi létají z Qearranu k Marsu každé dva roky, většinou bez posádky. Expedici vezou jen občas.

Oor a Ioora se jako průzkumníci mají usadit se na Zemi, začlenit se do běžného života a podrobně zkoumat způsob života pozemšťanů ve všech sférách. Mají se pohybovat postupně v různých sociálních skupinách. Aby jejich úkol splnil očekávání, nemají nic vědět o jiných skupinách umístěných na Zemi a ani nesmí používat žádnou mimozemskou techniku. Oba jsou fyzicky dobře připraveni, mají dostatek financí, které jiné skupiny postupně rozmístily po celé Zemi v různých měnách i bankách. Jedinou drobnou komplikací je jejich vzhled. Oor i Ioora jsou Qheové. Qheanské slunce je podobné pozemskému a na planetě Qhea se žijí lidé téměř stejní jako pozemšťané. Pouze jejich pokožka je velice jemná a růžová. Na Zemi mají takovou pokožku jenom malé světlovlasé děti nebo albíni. Protože Qheové mají navíc velmi husté zlaté vlasy, ale černé oči, jejich vzhled vyvolává přílišnou pozornost. Proto jsou vysíláni na Zem jenom ve dvojicích a do různých zemí, aby ani náhodou jich nemohlo být spatřeno více najednou. Aniž to Oor ví, v dané chvíli je na Zemi pouze dvanáct příslušníků jeho rasy, roztroušených po celé planetě. Oor s Ioorou přistáli v horské oblasti Jeseníků. Toto místo i stát v němž se nachází, vybrala analytická skupina z několika důvodů. Jednak to je místo odlehlé a podle předchozích průzkumů osídlené mírným národem bez sklonů k násilí, jednak stát je shovívavý k osobám, které na jeho území přišly z ciziny, pokud mají potřebné doklady. Je možné se zde pohybovat bez problémů. Pro počáteční aklimatizaci to jsou ideální podmínky. Teprve po praktickém poznání podmínek se mají Oor i Ioora přemístit do jiného státu, kde budou pokračovat v poznávání pozemského života. Před vysláním prvních Qheů na Zem, potvrdily genetické pokusy jejich schopnost přizpůsobit se životu ve zdejším prostředí a postupně se sžít s civilizací této planety. Vědci dokonce vyslovili názor, že je možné křížení Qheů s pozemšťany, je však potřebný ještě dlouhý výzkum. Celá akce asimilace Země je naplánována na dvě stě let. Od začátku akce uplynulo teprve devadesát pozemských let a širší začleňování příslušníků impéria Qearra do pozemského života je proto ještě v nedohlednu. Do pokoje vstoupila Ioora. Její štíhlá svalnatá postava je krásně modelovaná, a tak její fyzická krása přitahuje

pozemské muže jako magnet. Na rozdíl od Oora, který, viděno očima pozemšťana, díky růžové dětské pokožce má vzhled více než podivný, u Ioory působí její plet' přirozeně. Hlavně proto, že si změnila barvu vlasů na červenohnědo, čímž její tvář získala nesmírný půvab.

Aby však bránila přílišnému dotírání pozemských mužů a získala potřebnou nezávislost, používá přilnavou kožní masku, která její tváři dodává odpudivost kožního ekzému. Bez masky se pohybuje pouze v soukromí. Masku se dá založit velmi rychle jediným hmatem, což zaručuje poměrné bezpečí i v případě, že by někdo nečekaně vstoupil do bytu, který ostatně důsledně zamykají.

"Oore, potkala jsem správcovou, chtěla přidat na nájemném. Musela jsem se

s ní handrkovat téměř půl hodiny, než slíbila, že nás nechá ještě měsíc

bydlet za stejný nájem. Příští měsíc se ale máme vystěhovat, nebo ji

příplatit dvě stovky."

"Nevadí, za týden měníme působiště."

Oor je roztrpčen. Jeho nadřizení trvají na dodržování plánu, jak byl stanoven před devadesáti lety. Mezitím se na Zemi mnoho změnilo, lidské myšlení se stalo přístupnější myšlenkám o existenci mimozemských civilizací, došlo k prozrazení mnoha uskutečněných setkání a stále víc lidí věří, že mimozemšťané jsou už na Zemi. Samozřejmě se nemýlí, protože na Zemi už žije asi sto tisíc příslušníků impéria Qearran. Oor prosazuje jako mnoho dalších názor, že nastal čas zvolna pozemšťanům prozrazovat svou přítomnost a po kapkách je začít seznamovat se skutečnými plány Qearranu. Narazil však na tvrdý odpor vládních činitelů.

Kapitola 22.

Mars 1970

Oor vystoupil z létajícího talíře, který ho dopravil na základnu a vydal se po schodech z hangáru do přijímací místnosti. Službě oznámil cíl svého příjezdu - krátká dovolená a návštěva přátel. Oaris Isra, jeho dlouholetý přítel ho už očekával a doprovodil do jeho obydlí.

"Vítej u nás na Marsu. Jak je na Zemi?"

"To víš, takový přepych jako tady u vás na Zemi nemáme." Po ubytování se vydal na obhlídku základny. Za dobu, co zde nebyl, se mnoho nezměnilo. Jen se zvětšil počet obyvatel základny a vzniklo zde něco, co by se na Zemi nazývalo promenádou. Večer, podle místního času, který se od Oorova liší o sedm hodin, se všichni sešli v jídelně. Skupina se kterou chodí k jídlu čítá sedm osob mimo něj. Jedním z nich je Oaris Isra, za kterým přijel. Oaris je genetický inženýr a jeho koníčkem je filosofie. Má na starosti hlavní výzkum, totiž hledání cesty jak spojit pozemskou lidskou rasu s některou lidskou rasou impéria. Oaris zastává názor, že Galaktická rada celý proces zbytečně zdržuje. Jeho výzkumy prokazuje, že dvě galaktické rasy se mohou s pozemšťany křížit hned, protože prakticky neexistují žádné biologické překážky. Jde o obyvatele planet Qhea a Orarq. Dohodnuto se, že by se urychleně měli mezi lidmi na Zemi najít přívrženci spojení obou civilizací a s jejich pomocí by se asimilace mohla uskutečnit ještě za jeho života, nejpozději do padesáti let. A ne jak plánuje Galaktická rada, až za sto nebo více let. Po skončené večeři zůstali v místnosti jenom čtyři. Pátým je Oor. Oaris se opatrně rozhlédl, zda není v dohledu nikdo další a kývl hlavou směrem k mimořádně malému šedivákovi. Ten vytáhl z kombinézy něco lesklého, co vypadá jako tužka a zastrčil předmět do nádoby na stole. Oor pocítil ve své mysli podivný stav prázdnoty. Šedivák vytáhl ještě jeden předmět, malou krabičku emitoru zvukových vln.

Z krabičky se ozvalo: "Vítám vás mezi námi. Jsem Eq Uhra, spojař." "Já jsem Aron Io, hlavní koordinátor a poradce hlavního analytika, podal Oorovi ruku druhý, zjevně už dost starý šedivák." "A toto je Aors Qq, biolog," představil čtvrtého muže Oaris. I jeho "hlas" zazněl z krabičky na stole. Když si povšiml udiveného pohledu Oora, vysvětlil: "Jak víš, Rrgeové komunikují pomocí implantátů a tyto komunikace jsou snadno zachytitelné. Protože chceme s tebou projednat důležité a tajné věci, použili jsme izolační pole. Postřehl jsi snad, že se tady něco změnilo?" ukázal prstem na svou hlavu, "a tak musíme spolu hovořit pomocí zvukových vln. Ty tady nikdo neuslyší, pole nás izoluje." Slova se ujal hlavní koordinátor Aron Io. "Od začátku tohoto desetiletí je zřejmé, že plán Galaktické Rady na asimilaci Země, který byl sestaven v době, kdy na této planetě byla ještě zaostalá a primitivní civilizace, velmi zaostává za skutečností. Jak sami víte, Země za posledních padesát let natolik pokročila ve vývoji, že začíná do-konce ohrožovat existenci základny na Marsu. Mají už kosmonautiku, posílají do vesmíru různé sondy a málem nás zde již objevili. Galaktická rada se ale tváří jako hluchá. O korekci plánu nechce ani slyšet a výsledky našich genetických výzkumů nebere vážně. Stále je v radě dost konzervativců, kteří se domnívají, že jim předkládáme nepravdivé zprávy, že výsledky průzkumu zveličujeme. Dokonce někteří z nich tvrdí, že tak činíme ve snaze vystřadit je z jejich pozic a ujmout se vlády." "Je to pravda. Moje výzkumy," ozval se biolog Aors Qq, "označily dokonce za výplod mé fantazie. Že tak rychle se k cíli není možné dostat, že mají od svých expertů potvrzeno, že spojit dvě tak odlišné civilizace nelze dříve než za dvě stě let a to jenom na pokusné úrovni. Tvrdí, že než došlo k prvnímu spojení dvou planet impéria trvalo to pět set let, že není možné najít potřebné mechanismy tak rychle jak já tvrdím." Aron Io pokračoval: "My, co tady sedíme jsme se rozhodli nedbat na to, co Galaktická rada tvrdí a urychlit vývoj událostí sami. Vás, Oore jsme se rozhodli na radu Isry Oarise přizvat ke spolu-práci. Potřebujeme nutně někoho přímo na Zemi, kdo nám s věcí pomůže. Tady náš spojař Eq Uhra vymyslel dobrý plán, jak věc uskutečnit. Nevěděli jsme dlouho, jak získat spojení mezi pozemšťany. Potřebujeme lidi, kteří s námi jednak budou souhlasit, a jednak budou mít dostatek schopností a odvahy." "Abys rozuměl," řekl Isra. "Rozhodli jsme se dát lidem příležitost nás sami najít. Tím, že to bude jejich iniciativa, která povede k setkání, se usnadní naše počáteční komunikace s nimi. Pak budeme moci plánovat akce už společně. Až se to povede, zapojíme do věci některou pozemskou vládu, získáme tím nové prostředky i lidi a doufám, že do padesáti let bude Země plně zapojená do našeho impéria. Nemůžeme přece nečinně přihlížet, jak tak velká civilizace zbytečně zaostává, když ji můžeme pomoci." "Víš dobře, že s tvým názorem souhlasím. Jsem rád, že je nás víc. Jenom nevím, jak budu na Zemi užitečný, když vy ostatní budete dál na Marsu," řekl Oor. "Víte přece v jaké oblasti právě pracuji. Nemohu změnit své úkoly, ani vy mi je nemůžete změnit. Mohu pomáhat jenom v malé oblasti." "Žádné obavy. Plán už máme." "Oore, podívej se sem," Isra Oaris zapnul malý projektor. "Toto je poslední model testovacího opravářského počítače, který se právě vyrábí v naší Australské firmě Mulinas. Je stejně, jako ostatně všechny pozemské elektronické výrobky, vybaven komunikátorem BK32. Nám se ale dostala do rukou zásilka nového komunikátoru BK64. Stalo se to náhodou v době, kdy jeho výroba teprve začínala a nikdo neznal jeho význam. O tom ti ale řekne víc náš spojař Eq. Vybavíme sto těchto počítačů tímto novým komunikátorem a ty máš za úkol dostat je mezi lidi. Až se seznámíš s jeho vlastnostmi, tak uvidíš, že je to dobrá cesta k navázání kontaktu. Nejlépe bude, když počítače prostě někomu prodáš. Aby budoucí majitelé těchto přístrojů mohli zjistit sami jeho vlastnosti, zařídili jsme už asi před měsícem, aby se na Zemi dostaly do oběhu i nějaké vadné BK32. Běžná pozemská technika není schopná odhalit závadu v BK32, jenom náš nový tester s BK64. Když přístroj dostane do ruky opravář, zjistí vadné BK32 a když to nebude hlupák, brzo zjistí, jaké možnosti má. Zbytek si nechej vysvětlit tady od Eq Uhra." V následujících třech týdnech pobytu na Marsu Oor probral se spojařem všechny hlavní parametry nového komunikátoru. Se svým kamarádem Isrou probrali detaily dodávky přístrojů a jejich rozmístění na Zemi, s hlavním koordinátorem pak projednali otázky zabezpečení akce před Galaktickou radou a její policií. Od spojaře se dozvěděl, že všechny komunikátory, které dostane, jsou zbaveny svých identifikačních databází. "Byl problém je vymazat, ale zvládl jsem to," řekl Eq. Kromě toho upravil jejich základní program tak, aby vyhovovaly potřebám spiklenců. Technické detaily zabraly většinu času, který Oor zasvětil seznamování s plánem. "Tak mnoho štěstí. Doufám, že se všechno podaří. Pozdravuj Iooru," rozloučil se Isra s Oorem. Létající talíř

vystřelil k marsovské obloze a zmizel mezi hvězdami. Za hodinu a čtyřicet minut vystupoval Oor z letounu na lesní pla-nině. Za půl hodiny došel na rozcestí k autobusové zastávce a odtud zpátky do Jeseníku, kde ho již očekávala Ioor.

Kapitola 23.

Petr má padla

Petr bloumal skoro celé odpoledne po městě. Toto nevlídné, mlhavé podzimní počasí s mrholením u něho vyvolalo melancholickou náladu. Všechny zvuky okolí přicházely k němu jako z jiného světa. Neměl náladu na rozhovory s lidmi a tak chodil hlavně po liduprázdných místech, zapadlých uličkách a městských parcích.

Je pátek a má za sebou svou poslední práci. Jakýsi důchodce ohlásil velkou poruchu televizoru, ze které se nakonec vyklubala jenom banalita. Pro Petra práce na dvě minuty. Natěšený důchodce (bývalý hlavoun proto taky šéf hnal Petra k němu do bytu v pátek těsně před "padla") měl z úspěšné opravy takovou radost, že Petrovi nabídl i kafe a štamprličku. Když od dědy odcházel, zbývala mu do konce pracovní doby ještě asi hodina. Rozhodl se, že do práce už nepůjde, a přesto, že má na sobě firemní montérky s velkým logem své firmy, začal courat po ulicích. Když už začínal mít osamocené procházky dost, zamířil k tržnici, hučící jako včelí úl. Prodíral se chvíli davem lidí, ale pak raději odbočil mezi dvěma stánky do uličky, oddělující dvě řady stánků. V ní si sedl na jednu z beden a rozhodl se chvilku posedět a ujasnit si, co bude večer a následující víkend dělat. Tak se zabral do svých myšlenek, že ani nepostřehl, jak se za jeho zády zastavil podivně vyhlížející člověk. Tento neznámý v dlouhém, tmavém, staromódním plášti, jaký se nosíval na divokém západě v minulém století, měl na nohou moderní sportovní boty a hlavu zabalenou v něčem, co vypadalo jako kombinace kapuce a turbanu. Připomínal bezdomovce, který právě opustil svůj brloh. Navíc jeho obličej byl zarostlý a dost špinavý.

Krátké zakašlání ho přivedlo zpátky do reality. Vzhlédl k pokašlávajícímu a na okamžik se zarazil.

"Přejete si něco?"

Muž jenom neznatelně přikývl a přistoupil blíž. "Promiňte, že vás obtěžuji, ale vidím že jste odborník na elektroniku," prstem v rukavici ukázal na logo firmy na Petrových montérkách. Jeho tichý hlas měl zvláštní zabarvení a vibroval, jako kdyby mluvil přes chvějící se membránu. Bylo to sotva znatelné, ale přesto jeho hlas Petra na okamžik znejistil. Pak však přikývl a čekal, co muž dále řekne. "Víte, jsem momentálně v těžké finanční situaci a potřeboval bych prodat tuhle věc," ukázal na papírovou krabici, položenou na zemi vedle sebe. "Je to měřicí přístroj a nerad bych jej prodal někomu, kdo s ním neumí pracovat. Mohl byste si to prohlédnout a říci mi, zda máte o koupi zájem?" Petr zvedl umaštěnou papírovou krabici na kolena a uvnitř našel v plastické tašce další krabici zabalenou do strakatého vánočního balícího papíru. Balíček byl dost těžký, což podnítilo Petrovu zvědavost a tak jej rozbalil.

Objevil se luxusně vyhlížející předmět, rozměry připomínající přenosný počítač. Skutečně. Když našel západku a odklopil víko, objevil se před ním přístroj, na první pohled vypadající jako počítač. Měl jenom jinou klávesnici, rozdělenou na tři pole a v každém z nich jiná tlačítka. Pozoruhodná byla také velká obrazovka jen s uzounkým rámem. Na první pohled bylo vidět, že jde o vyspělý výrobek špičkové technologie, i když zatím nikdy nic takového neviděl.

Hned po otevření se přístroj uvedl do chodu a na displeji se objevila rotující zeměkoule a pod ní (k jeho údivu česká) nabídka: Vyberte si službu. Přitom na přístroji nikde nenašel firemní označení. Nabídka služeb na displeji však zahrnovala celý Petrův obor a ještě mnoho dalších možností. Navíc v tašce našel ještě krabičku s bezdrátovými sondami, které se daly připojit prakticky k čemukoliv. Jen zběžně vyzkoušel co všechno přístroj nabízí. Stačilo mu to k poznání, že má v ruce univerzální testovací počítač s možnostmi, o jakých mohl jen snít.

To bude drahé, kde bych na to vzal, blesklo mu hlavou. Přesto se zeptal:

"Za jakou cenu to chcete prodat?"

"Deset tisíc by pro vás bylo moc?"

Petr zalapal po dechu. Očekával částku desetkrát vyšší. Proto se raději ujistil: "Opravdu jen deset tisíc, není to nějak málo?" "Nebojte se..., není to kradené..., ani to není šmejda. Opravdu víc peněz v této chvíli nepotřebuji. Mám dostatečné prostředky, ale jinde. Mohu si tu láci dovolit. Mého zevnějšku si nevšímejte, je to jen převlek. Těch deset tisíc potřebuji k překlenutí momentálních potíží." Petrova poctivá duše se znovu ozvala: "Mám pocit, že když to od vás za tyto peníze koupím, tak vás okradu." "Nebojte se, je to opravdu v pořádku, nejsem žádný ubožák, i když tak vypadám." Petr už neváhal: "Bude vám stačit šek, nebo půjdeme ke mně pro hotovost?" "Klidně mi dejte šek, to bude v pořádku." Petr vyplnil šek na požadovanou částku a beze slova mu jej podal. Když se muž pro šek natáhl, všiml si kůže na jeho ruce. Jejich pokožka svítila světle růžovou barvou jako kdyby patřily nemluvněti. Čistota kůže ostře kontrastovala s ušpiněným zevnějškem. Muž beze slova vzal šek, letmo na něj pohlédl a strčil do kapsy. Pak s lehkým pokynutím zahrnul do nejbližší uličky a zmizel v davu.

Tato nečekaně výhodná koupě Petra tak vzrušila, že si musel na chvíli znovu sednout. Pak ale vyskočil a utíkal na stanoviště taxíků, aby byl co nejdříve doma a mohl přístroj prozkoumat. Doma podrobil "zkoušečku" jak přístroj pro sebe ihned nazval, důkladným testům. Brzy zjistil, že obsahuje ve své paměti velmi podrobné návody ke každé operaci. Její možnosti předčily všechna jeho očekávání. Postupně otestoval veškeré přístroje, jaké doma našel, počínaje mikrovlnnou troubou a konče barevným televizorem poslední výroby. O každém testovaném výrobku mu zkoušečka na displeji oznámila výrobce, datum výroby, všechny technické parametry, dokonce i předpokládané místo a dobu vzniku příští poruchy. Dokázala otestovat zatížení jednotlivých obvodů, jejich využití a milión dalších možností.

Je to senzace!... Radostí si zatancoval po pokoji a pak, uklidněn vsunul počítač do své pracovní kabely a pověsil v šatně. Od toho dne bez něj neudělal ani krok.

Kapitola 24.

Petře...

"Petře volala tvoje žena, že se jí pokazila trouba a místo bábovky jí vyplivla jakousi páchnoucí hroudu. Běž jí to opravit!" Petr bez jediného slova odpovědi praštil pěstí po tlačítku vypínajícím komunikaci: "Zase si spletla ovladač televizoru s ovladačem trouby. Který génius vymyslel, že trouba reaguje i na signál z televizního ovladače!?" Takovýchto "oprav" v posledním roce přibývalo. Všechno začalo v době, kdy se s halasnou reklamou objevila na trhu firma MULINAS (Multi Licenční Nástroje A Stroje). Propaguje nákup sestav veškerého vybavení do domácnosti s velice nízkými cenami a jedinou licencí na používání všech řídicích programů pro pořízené stroje. Petr má stále silnější pocit, že s touto firmou není všechno v pořádku.

Tak třeba včera. Volala jakási panička, že naprogramovala domácího tajemníka na úklid bytu a když přišla večer domů, našla veškeré zařízení bytu "uklizené" do několika kontejnerů na ulici, kam si pro ně přijela úklidová služba. Jenom tajemník trůnil uprostřed prázdného obývacího a hrdě hlásil splnění úkolu. Naštěstí úklidová služba před odvozem požadovala její podpis, takže mohla odvozu zabránit. Když Petr prováděl kontrolu obvodů tajemníka, zjistil, že kromě standardních obvodů obsahuje jeho schéma jednu součástku, o které nedokázal nic zjistit. Není vůbec označená a ani výrobce neví o jejím původu nic. Jen tvrdili, že modul dodává firma MULINAS a že bez tohoto modulu tajemník nefunguje. To ostatně Petr sám poznal. Dal si ale práci, a prověřil i zbytek zapojení tajemníka. Našel v jeho konstrukci primitivní změnu, která má za následek nefunkčnost tajemníka při odpojení této neznámé součástky. Stačí ale tuto

změnu vrátit do původního stavu a tajemník skvěle funguje i bez "blešky", jak Petr sám pro sebe tuto součástku nazval.

Umínil si, že blešce přijde na kloub. Když si totiž v hlavě srovnal všechny ty podivné události, napadlo ho, aby se podíval i na "pokaženou" troubu své ženy. Proto hned po návratu domů ohlásil, že se na tu troubu pořádně podívá.

Kapitola 25.

Petr a Mulinas

První věc, kterou Petr po příchodu domů zjistil, je existence blešky i v jejích troubě. Dal se do práce a blešku odpojil. Potvrdil si předchozí objev s tajemníkem tím, že troubu zapnul. Samozřejmě nefungovala. Zapojil testovací počítač a bleskově odhalil, kdeže je změna v zapojení trouby. Po správném zapojení trouba začala bezchybně fungovat. Troubou nazývá složité mikrovlnné zařízení k přípravě potravin, řízené počítačem. Po odzkoušení trouby si vzal do parády blešku. Připojil k ní svůj nový testovací počítač a nastavil program na provedení úplného testu obvodů. K jeho překvapení však počítač oznámil stručně: Nejedná se o elektronické zařízení, nemám co testovat. Sdělení Petra rozčílilo: Přece jak může nejít o elektronický obvod, když se používá právě v elektronických zařízeních. Nedalo mu to a v následujícím týdnu objel dvanáct klientů, kteří nahlásili podivné poruchy a u všech našel blešku. Všechny přístroje opravil "klasičky" a blešky si ponechal. Pak ho napadlo, že by bleška mohla reagovat při obráceném zapojení, protože tak byly provedeny ony primitivní úpravy ve "vadných" přístrojích. Je to technický nesmysl, ale Petr nechal blešku připojenou v testovací objímce obráceně. Se zatajeným dechem pak počítač zapnul. To co se objevilo na displeji mu vyrazilo dech... Zašel do trafiky a koupil všechny inzertní noviny, které tam měli. Začal je prohlížet. Hledal všechno, co má spojitost s firmou MULINAS. Nenašel téměř nic. Pár velkých inzerátů, které už dávno zná téměř z paměti, nabízí výrobky Mulinasu "nedostižné" pro svou jakost. Už chtěl prohlížení novin vzdát, když si na spodním okraji jednoho celostránkového inzerátu všiml krátké poznámky: "Přijmeme dva nové pracovníky. Podmínka VŠ v oboru. Jen osobní návštěvy." "To není špatný nápad," řekl si Petr, "půjdu se ucházet o práci, třeba se něco dovím." Sedl na tramvaj a jel. Když přijel k lesní čtvrti, kde, ač obyvatel Prahy, nikdy nebyl, chvíli zíral. Přijel do světa s velkým "S". Na pražské poměry je tato čtvrť neobvykle čistá, tichá a upravená. Ihned po vystoupení z tramvaje uviděl velký poutač MULINAS s šipkou, ukazující do ulice. Musel jít pěšky téměř kilometr, než došel k vrátnici. Když oznámil, že má zájem přijmout zaměstnání na základě inzerátu, obdržel na klopu bundy visačku s červeným nápisem HOST a byl poslán do kanceláře personálního náměstka.

Sekretářka, decentně upravená, usměvavá třicátnice, usadila Petra v malé místnosti do pohodlného křesla a nabídla mu: "Kávu, čaj, nebo něco jiného?"

"Ne, děkuji."

Sekretářka odkráčela a místo ní vstoupil dobře oblečený muž. Na první pohled z něj čísel autorita a bohorovný klid. Přestože vypadá jako albín, oči má černé.

"Dobrý den, jsem Johny Quin."

Petr mírně povstal k úkloně: "Petr Horn."

"Pane Horn, vím, že účelem vaší návštěvy je zájem o práci v naší firmě. Dovolte abych vás seznámil s podmínkami pro přijetí. Přijímáme pouze špičkové odborníky. Své znalosti musíte prokázat v objektivním testu, který provádí počítač. Navíc se musíte podrobit lékařskému vyšetření, a to ještě před započítím testu. Pokud projdete, obdržíte ihned pracovní smlouvu." Petra podmínky přijetí poněkud překvapily, očekával běžný vstupní pohovor. Měl sebou papíry o vzdělání a své praxi. Ukázal složku s papíry, ale muž pokračoval: "Vaše minulost nás začne zajímat až po skončení vstupních testů. Máte-li

nadále zájem, prosím vyplňte tento dotazník. Pak nám jej odevzdejte a můžete jít domů. K testům si vás pozveme až po jeho vyhodnocení." "Já myslel, že se to vyřeší všechno najednou." "Ne, bohužel. Musíme nejprve analyzovat váš dotazník. Teprve pak se rozhodneme, zda máte předpoklady pro práci v naší firmě." "Slečno, prosím dotazník." Muž s lehkou úklonou hlavy opustil místnost. Vešla sekretářka a položila před Petra tlustý blok a tužku.

"Na vyplnění nespěchejte, máte na to dost času. Po vyplnění nechejte dotazník na stole a můžete odejít." Petr otevřel blok. Na každé stránce našel deset otázek a u každé několik možných odpovědí. Správnou je třeba označit křížkem. Některé otázky dovolovaly zakřížkovat i více odpovědí. Jen asi třetina z celkového počtu dvou set padesáti otázek byla odborných. Ostatní byly ze všech možných oborů lidského konání. Například: "Jak na vás působí šedá barva? nudně stísněně příjemně nepříjemně." Nebo: "Při pohledu na hvězdné nebe: a) pociťujete bázeň b) cítíte touhu vzlétnout c) zamyslíte se nad nekonečností vesmíru d) nic vám to neříká e) hledáte souhvězdí f) pátráte po družicích zda nějakou uvidíte g) položíte si otázku zda je tam někde život." Petrovi trvalo vyplnění dotazníku čtyři hodiny. Když odcházel, bylo už šero. Vrátný se na něho usmál, převzal visačku a popřál: "Tak nashledanou." Doma začal Petr přemýšlet o smyslu takového počínání. Nebyl žádným psychologem, ale instinkt mu napovídal, že za tak složitým dotazníkem se musí něco skrývat. "Nač potřebuji ve firmě znát jeho názory na hvězdy, nebo barvy kyttek. A proč tak důkladné prověřování, když jde jen o práci technika? Přece výrobní program firma propaguje na svých plakátech. Tak proč ty testy? Kdyby to byly jenom odborné testy na to co umím, tak se nedivím." "Až tam půjdu, musím si dát dobrý pozor na ten počítačový test. Mám nápad!" Vytáhl svůj testovací počítač a krabičku, do které si uložil všechny přídatné sondy. Probíral jednu za druhou a studoval návod na displeji. Nakonec zvolil malou sondu o které návod pravil, že funguje jako odbočka pro signál mezi počítačem a terminálem.

"Uvidím, jestli to k něčemu bude. Počkám, jestli mne pozvou." Za tři dny našel ve schránce pozvánku: "Máteli stále zájem o práci u firmy MULINAS, dostavte se prosím kterýkoliv den dopoledne k vykonání nástupních testů a lékařské prohlídce. Pokud neuspějete a nebudete přijat, firma vám uhradí vaše náklady a ztracený čas." Žádný podpis, žádné datum, jen v záhlaví nápis MULINAS v plastickém provedení s hologramem, který se zlatavě leskne. V každém z písmen se slovo MULINAS opakuje do nekonečna, stále menší a menší. Petr vzal svůj testovací počítač do aktovky, do kapsy si vložil sondu a vyrazil k tramvaji.

V přijímací místnosti se ho ujala známá sekretářka a zavedla ho někam do suterénu. Otevřela dveře a ukázala, že má vstoupit. Sama zůstala venku. Stál v místnosti osvětlené slabým rozptýleným světlem. Stěny jsou potaženy tmavomodrým sametem. Jediným zařízením v místnosti je velká obrazovka, před ní pohodlné křeslo a na stolku klávesnice. Ve stěně se otevřely posuvné dveře. Příjemný ženský hlas ho vyzval: "Prosím vstupte do kabiny a svlékněte se do půl těla. Všechny osobní předměty zanechejte v kabině." Když se svlékl a zůstal stát v očekávání toho, co se stane, vstoupil do místnosti muž.

"Dobrý den, jsem lékař. Když dovolíte založím vám tyto testovací sondy." Muž otevřel kufřík a ukázal na sadu lesklých knoflíků. Postupně vytahoval jeden po druhém a lehkým stiskem je připevnil Petrovi na kůži. Po jednom na každé rameno, loket a zápěstí, šest na hrudník a šest na záda. Pak zvedl dno kufříku a vytáhl něco, co vypadá jako přilba, ale je to vyrobeno z lehkých pásek, navzájem překřížených a pospojovaných do tvaru přilby. Trčí z ní alespoň dvacet lesklých dlouhých jehel a dvě tykadla. "Nebojte se, je to zařízení na snímání mozkové činnosti. Dostanete ode mne jednu injekci, obsahující povzbudivé látky. Počítač vám bude klást otázky a tyto jehly povšimněte si, že jsou na koncích zakulacené budou přenášet vaše pocity do počítače. Kromě vyhodnocení testů počítač pomocí těchto snímačů, "ukázal na knoflíky, "vyhodnotí váš zdravotní stav." S těmito slovy vytáhl muž injekční tlakovou stříkačku podobnou pistoli a přitlačil ji Petrovi na paži. Ozvalo se lehké zasyknutí a Petr viděl, jak se skleněná ampulka ve stříkačce vyprázdnila. Pak založil Petrovi přilbu na hlavu. Chvilí s ní pohyboval, aby se hroty jehel dostaly až na kůži, upevnil ji páskem pod bradou a před oči umístil Petrovi konce obou tykadel.

"Jste připraven k testu. Můžete usednout k obrazovce." Muž přivedl Petra ke křeslu a obrátil se k odchodu.

"Test se spustí, když se posadíte."

Petr usedl. Z tykadela před jeho očima vyrazily dva tenké paprsky a vbodly se mu do očí. Byly velmi slabé, ale Petr pocítil, jak se jeho mysl "napjala". V rychlém sledu, který téměř nevnímal, se mu před očima míhaly grafické symboly, které dobře zná. Otázky se mu vynořovaly přímo v mozku, jako by na něj počítač hovořil. Odpovídal na otázky hlasitě, když k tomu byl vyzván, nebo mačkal tlačítka na klávesnici. Celý test pocíťoval jako podivnou kombinaci bdění a snu. Ztratil zcela pojem o čase. Vtom se mu v hlavě úplně vyjasnilo a lékař, který se vedle něho najednou objevil mu řekl: "Hotovo. Jak se cítíte? Vše v pořádku?" Přitom mu snímal jednu sondu za druhou a ukládal je do kufříku. "Dovolíte? Ještě přilbu." Opatrně odepnul přezku pod bradou a sejmul Petrovi přilbu z hlavy. "Chápu, jste asi trochu vyvedený z míry, ale to je normální. To ta injekce. Vypijte tohle a uleví se vám." Podal mu sklenici s čirou tekutinou. Napil se. Byla to voda s lehkou vůní i chutí citrónu. Cítil, jak se vrací do normy. Dveře kabiny se opět otevřely a Petr se oblékl. Oblečený zůstal nerozhodně stát. Lékař mezitím odešel a dveře, kterými by mohl odejít, Petr v tmavomodrém sametu neviděl. Ozval se lehký vibrující zvuk gongu. Na obrazovce se objevila krásná mladá žena a s úsměvem Petrovi oznámila: "Jsme potěšeni, že jste se ucházel o práci u naší firmy. Test bohužel prokázal, že nevyhovujete našim potřebám. Je nám líto, ale nemůžeme vás přijmout. V pokladně si prosím vyzvedněte náhradu výdajů. Firma Mulinas vám přeje vše nejlepší do dalšího života." Obrazovka zhasla a ve stěně se otevřely dveře, za kterými již stála sekretářka, která ho vyvedla opět nahoru a ukázala na dveře pokladny:

"Tudy prosím."

Petr přepočítal částku, kterou dostal. Našel k ní připojenou stvrzenku z níž zjistil, že dostal stravné, ušlý výdělek a cestovné. Vše přesně tak, jak by dostal u vlastní firmy.

"Mají velmi přesné informace, kolik vydělávám. Odkud to asi vědí?" Pospíchal domů a hořel netrpělivostí. Zapnul počítač a spustil program spojený se sondou. Ještě než vstoupil do vrátnice Mulinasu, počítač v aktovce zapnul a spustil registrační program sondy. Nyní se mělo přehrát všechno, co sonda registrovala.

Na obrazovce se začaly objevovat řádky textu. Začal je pozorně pročítat. Sonda registrovala skenovací paprsek, který se objevil ve vrátnici. Pak následoval kompletní záznam celého testu. Mezi jednotlivými otázkami testu se objevovaly spousty binárních dat, kterým nerozuměl. Požádal počítač o interpretaci dat: "Binární data představují lékařské údaje," oznámil počítač. Pak zase záznam o skenovacím paprsku ve vrátnici. Toť vše. Na posledním řádku Petr četl: "Sonda odpojena. Test ukončen bez závad." Nic o charakteru zachyceného paprsku, jen to, že existuje. Víc nic.

"Hm, zajímavé," bručel Petr "nač mají asi ten skener? Proč Mulinas tak hlásá otevřenost, když mají takové zabezpečení?!"

Kapitola 26. Virtuální svět

Dosud Petr vídával jenom obyčejnou počítačovou obrazovku. Ted' se mu před očima otevřelo okno do prostoru. Hledí na rotující zeměkouli, která se před ním vznáší asi deset centimetrů nad klávesnicí. Obrazovka i s rámem zmizela a místo ní má výhled do nekonečného prostoru. Zeměkoule nad klávesnicí má asi dvanáct centimetrů v průměru a je tak dokonalá, jako by se na ni díval přímo z vesmíru. Chtěl na ni sáhnout a náhle uviděl, že jeho ruka, jak se přibližuje k obrazu Země, začíná svítélkovat a podobá se

neonové trubici. Vnořila se do zemské koule a Petr nahmátl povrch obrazovky.

"Proboha, to přece není možné!"

Obraz Země i celého prostoru začal narůstat. Za chvíli se obraz ustálil a Petr zjistil, že není ve svém pokoji. "Vznáší" se ve vesmíru poblíž Země, která před ním září modravým svitem a zabírá skoro celý obzor. Kolem se pomalu šinou satelity a když zaostřil pohled na Zemi, uviděl, že se pohybují i mraky nad ní. Zvedl ruce a uviděl, že nejsou skutečné, ale jsou "nakreslené" světélkující barvou. Takový obraz vídal ve filmech o virtuální realitě. V prostoru kolem něho se vznáší různé značky a symboly, které patří nepochybně k jeho počítači a mají nějaký, pro Petra dosud skrytý význam.

Byl obrazem kolem sebe tak překvapený, že se chvíli nezmohl vůbec na nic. Pak se vzpamatoval, se škubnutím přitáhl ruce k tělu a zavřel oči. Když je otevřel, je zase ve svém pokoji a zeměkoule pluje deset centimetrů nad klávesnicí.

Zůstal nepohnutě sedět a chvíli jen tupě zíral před sebe.

"K čertu, co je tohle za systém !"

Zahleděl se znovu na rotující zeměkouli a ta se, mnohem rychleji než před chvílkou, rozrostla do skutečné velikosti a kolem Petra se zase rozprostřel nekonečný vesmír. Konečně mu došlo, že bleška aktivovala dosud skryté schopnosti počítače a to co vidí, že je obraz generovaný nějakým záhadným způsobem přímo v jeho mozku.

Petr se uklidnil, protože si uvědomil, že mu nic nehrozí. Pro jistotu zašmátral rukama kolem sebe. I když své ruce viděl jako nakreslené, nahmatal stůl, počítač i židli na které seděl. Jakmile se ale přestal dotýkat okolí, pocit vznášení a svět kolem něj se stal skutečným. Pochopil, že se stal součástí virtuální reality. Po chvíli rozhlížení si povšiml, že když zaostří pohled na kteroukoliv část Země, jako by se tato část začala zvětšovat a přibližovat se k němu. Soustředil proto svůj pohled do míst, kde pod příkrovem mraků tušil Evropu. Najednou se mu zatočila hlava, protože se začal obrovskou rychlostí řídit k Zemi. Leknutím zavřel oči. Když je otevřel, zjistil, že sedí zpátky v pokoji a zeměkoule má svých dvanáct centimetrů a vznáší se nad klávesnicí.

Začala se ale znovu zvětšovat. To už Petr pochopil, že zobrazení ovládá svou vůlí. Proto se soustředil a začal v duchu "zvětšovat" Evropu. Tentokrát se prostor kolem něho šinul již pomaleji, takže asi po deseti minutách pokusů zůstal "viset" nad Prahou vysoko nad svým domem a pomalu se přibližoval k oknu svého bytu.

Opatrně s plným soustředěním přesouval svůj pohled dovnitř bytu. Uviděl nemožnou věc. Hleděl sám na sebe, jak sedí u stolu a před sebou má zapnutý počítač. Nad klávesnicí počítače se vznáší zeměkoule velikosti dětského míče. Připlul svým pohledem blíž. V okamžiku, kdy se pohled dotkl obrazovky počítače, v hlavě se mu ozvalo pípnutí a všechno zmizelo. Sedí v pokoji a zeměkoule je zase malá. V hlavě se mu ozval příjemný, ale důrazný ženský hlas:

"Došlo ke zpětné vazbě! Porušil jste bezpečnostní zónu! Vyvarujte se podobných situací!" Petr rychle zavřel víko počítače a zůstal strnule sedět. To co právě zažil ho tak šokovalo, že nedokázal o ničem přemýšlet. Když se asi za půl hodiny vzpamatoval, začal usilovně hloubat nad tím co viděl. Je nad slunce jasnější, že se mu dostala do rukou technologie o které pochybuje, že by mohla být pozemského původu. Jednak počítač samotný a jednak bleška. Když počítač kupoval, příliš o onom podivném muži nepřemýšlel. Teď si ale uvědomil zvláštnosti jeho zjevu i jeho chování. Vzpomněl si na vibraci jeho hlasu i zvláštní barvu jeho pokožky. "Armáda určitě má vymoženosti o kterých se mi ani nesnilo, ale tohle určitě

není z vojenských skladů." Vytáhl počítač, otevřel jej a začal si důkladně prohlížet jeho vnitřek. Dělal to několikrát i předtím, ale to se zajímal spíš o to jak jej zapojit a používat. Teď se zaměřil na značky a nápisy na součástkách. Všechny, které našel jsou zcela běžné. Jenom jedna součástka se liší. Je to bleška podobná těm, které vytáhl z opravovaných přístrojů. Petr ji na zkoušku vyjmul z objímky a spustil počítač bez blešky. Ukázalo se, že se proměnil v průměrný přístroj s běžnými schopnostmi. Pochopil, že bleška v počítači i ostatní blešky spolu zřejmě souvisí.

Když chvíli přemýšlel, přišel na to. Přešel k troubě své ženy a vrátil zapojení do předchozího stavu a umístil blešku na její původní místo. Zapojil počítač. Zeměkoule na displeji vyplula do prostoru nad klávesnicí. Petr se na ni zaměřil pohledem a v mžiku ho obklopil vesmír. V mysli si představil že se přenáší do kuchyně svého bytu. Tak jak mu myšlenky vznikaly v hlavě, tak se bleskově realizoval pohyb prostorem podle jeho přání. Znovu ho fascinoval let závratnou rychlostí (tentokrát let nezpomaloval) z kosmu až k oknu jejich kuchyně. Díval se oknem z ulice do kuchyně. Pak si přál vletět oknem do kuchyně. Jeho tělo "proletělo" oknem a ocitl se v kuchyni. Bleška v troubě ale nereagovala. Petr zavřel oči a tím se opět odpojil a celý virtuální svět zmizel. Vstal od stolu a šel do kuchyně. Tentokrát troubu zapnul a nechal ji běžet naprázdno. Napadlo ho nechat v kuchyni zapnutou televizi i rádio. Sedl si znovu k počítači. Po střemhlavém letu už se vcelku slušně orientoval a svůj byt našel rychle "příplul" k oknu kuchyně. V okamžiku, kdy jeho pohled pronikl oknem dovnitř kuchyně se virtuální realita proměnila. Teď jeho pohled vycházel z místa těsně vedle trouby. Slyšel hrající rádio a viděl běžící televizor.

Mohl se pohybovat uvnitř kuchyně, ale při pokusu podívat se z okna jeho pohled mžikem přeskočil vně domu. Když chtěl vyjít z kuchyně do předsíně, vstoupil do neproniknutelné tmy. Pochopil, že bleška v troubě funguje jako kamera a že se napojuje nějakým záhadným způsobem na blešku v jeho počítači a zobrazuje jenom prostor místnosti, ve které je instalovaná. Ukončil spojení s počítačem a začal uvažovat. Jak počítač pozná, kde je zapojená bleška a jak se na ni napojit? Asi se to nedozvím nikdy, ale možná, že později na to přijdu a dokážu je najít sám.

Petr vypnul troubu a zasedl před počítač. Začal studovat prostorové značky, které se vedle něho vznášejí ve vesmíru. Nechápe co znamenají a k čemu slouží, protože nápisy u nich nejsou v žádném známém jazyce. Podobají se trochu čínským znakům, ale rozvíjejí se do prostoru a připomínají svým tvarem bizarní květy.

"Ale co. Já to risknu."

Petr zvedl ruku a dotkl se prstem nejbližší značky, jako by mačkal tlačítko. Znak zablikal a virtuální svět kolem něho se v mžiku proměnil v obrovskou místnost, připomínající velkou letištní odbavovací halu. Má však modravé průsvitné stěny, nic nepůsobí dojmem hmotného předmětu. Všude kolem se vznášejí symboly a nápisy. Tentokrát to jsou nápisy (světe div se!) v češtině a symboly jsou běžné pozemské. Jeden symbol je zcela jasný. Vznáší se blízko jeho hlavy a svítí červeně. Je to známé tlačítko ESC, které je v každém počítači. Petr na ně zamířil svůj prst a stiskl. Symbol poslušně zablikal a Petr je rázem zase v prostoru nad matičkou Zemí. Odsunul svůj zrak od Země a ta se poslušně svinula do dvanáct centimetrů velké koule a Petr sedí zase doma v pokoji. Je mu už zcela jasné, že má v rukou doslova zázračný nástroj. Zbývá jen pochopit jak funguje. V následujících dnech Petr nedělal nic jiného, než že prolétal všechna "letiště", která se mu zjevovala při použití nejrůznějších značek. Vždycky stiskl tlačítko a dostal se do nějaké virtuální odbavovací haly odkud pokračoval do další a další. Postupně tak poznával celý tento virtuální svět a zjistil, že se může pohybovat po celém světě. Vždycky totiž některá z odbavovacích hal byla tou poslední, kde už nebyly žádné symboly, ale pouze známá jména měst z celého světa. Všechno hezky česky. Petr si netroufal zatím stisknout kterýkoliv nápis. Vždycky se vrátil zpátky (ono známé červené ESC našel na všech úrovních) a zatím se spokojil jen s poznáváním směrů a cest do všech koutů Země. Objevil i jednu odbavovací halu plnou symbolů, bez jediného nápisu, která nepochybně vede někam do neznáma, možná do kosmu, nebo do podzemí. Tam si Petr ale netroufl, protože má z

tohoto neznáma strach. Už tři měsíce zkoumá svůj virtuální svět, který mu jeho počítač nabízí. Za celou dobu se ani jednou neodhodlal stisknout kterýkoliv panel se jménem pozemského města. Zná už celý virtuální svět zpaměti. Dokáže na kterémkoliv místo na Zemi doletět ze svého pokoje do jedné minuty. Naučil se ve spleti křižovatek létat tak rychle a spolehlivě, jako by nikdy v životě nedělal nic jiného. Nikde však nenarazil na nic, co by ukazovalo jak dál. Postupně došel k názoru, že mu nezbude nic jiného, než risknout cestu do některého z měst. Dlouho uvažoval o možném riziku. Nakonec se rozhodl. Zaťal zuby a stiskl tlačítko s nápisem Praha. Virtuální okolí se změnilo na letecký pohled na Prahu. Celé město pod ním žije. Vozidla se prohánějí po ulicích, je vidět spěchající chodce. Odhadl svou výšku nad městem asi na 350 metrů. Celé město pokrývá světélkující síť informačních značek a symbolů. Symboly jsou snadno pochopitelné, protože se shodují se symboly, které dobře zná. Vidí značky stanic metra, hotelů, zastávek tramvají. Každá ulice svítí oranžovým nápisem svého jména. Celý pohled na město je kombinací živého leteckého pohledu a světélkující turistické mapy. Petr pomalu upřel svou mysl směrem k Václavskému náměstí. Okamžitě se tím směrem rozletěl a současně snižoval výšku. Za tři měsíce trénování pohybu ve virtuálním světě získal takovou rutinu, že se bez problémů pohybuje nad městem a prohlíží si je z výšky. Hledá něco neobvyklého, něco, co není pozemské. Nějakou značku, symbol či jiný náznak. Dokud se pohyboval vysoko, neviděl nic, co by mohlo znamenat nějaký kontakt s mimozemšťany. Postupně klesal stále níž a všímal si detailů.

Prahu dobře zná, protože v ní bydlí už patnáct let, od skončení studií. Oženil se rok po skončení techniky. Jako absolvent prestižní školy se domníval, že snadno najde dobré zaměstnání ve výzkumném ústavu nebo nějakém institutu. Chyba lávky. Sehnal jen místo servisního technika ve firmě Independence servis, která se zabývá vysoce specializovaným servisem přístrojů obsahujících počítačové obvody. Počínaje domácími spotřebiči (těch je nejvíc) a konče velínem atomové elektrárny. Petr dostal nejméně placené místo při opravách domácích spotřebičů. Práce se mu nakonec zalíbila a i přes nepříliš vysoký plat je nakonec spokojený. Rok nato se oženil. Moc často se s ženou nevidají, jejich vztah se postupně změnil ve zvyk, takže se na sebe příliš neváží a většinou si žijí každý podle svého. Jsou k sobě přátelští, úkoly v domácnosti mají jednou provždy účelně rozdělené, takže se dá tvrdit, že si žijí spokojeně. Když snížil výšku svého letu, povšiml si, že z domů se linou záblesky modravých světél. Zpomalil svůj let a přiblížil se k vysokému hotelu. Na fasádě zahlédl záblesk modravého světla. Zamířil tím směrem a pomalu se přiblížil. Když byl od stěny budovy jen několik metrů, zjistil, že záblesk vydává něco, co by mohl nazvat svazkem skleněných vláken jimiž prochází světlo, a který prochází stěnou budovy. Už dříve zjistil, že ve virtuálním světě může procházet předměty, a proto nezaváhal a zamířil přes stěnu rovnou dovnitř pokoje. Jeho tušení se potvrdilo. Modrá nitka se oddělovala ze svazku a mířila do televizního přijímače. Pronikl dovnitř televizoru, a tam našel známou blešku. Bleděmodré vlákno končilo v ní. Další vlákno končilo v telefonu na stolku. Je jasné, že modravá vlákna spojují spotřebiče vybavené bleškami. Zajímavé je, že může sledovat z vnějšku aniž by se bleška aktivovala a vtáhla ho do své virtuální reality. Zřejmě spojení funguje jinak, když létá pomocí myšlenkového řízení a jinak, když létá po aktivaci názvu města. Začal o tom přemýšlet. Když jsem letěl nad Prahou poprvé, neviděl jsem žádné značky, jenom obyčejný letecký pohled. V tom bude něco víc. Teď když letím podle nabídek, vidím do systému. Vyzkouším to. Stiskl ESC a jeho let okamžitě skončil. Zaměřil se pohledem na zeměkouli a "letěl" na stejné místo, kde byl před chvílí. Na stěně hotelu neuviděl nic zvláštního. Chvilku mu trvalo, než si ujasnil, které okno vede do pokoje, kde je televizor. Zkusil vletět do pokoje stěnou, ale zjistil, že to nejde. Velmi zvolna se proto přibližoval k oknu tohoto pokoje. Sotva jeho zrak pronikl dovnitř, okolní svět se zatočil a Petr zjistil že se do pokoje dívá z místa blízko televizoru. Začal se pohybovat po pokoji. Když se přiblížil k telefonu, zase se obraz zkroutil a v mžiku se přeměnil na pohled opačným směrem z blízkosti telefonu.

Tak je to tedy, pochopil Petr. Když nepoužívám značky, vtahují mne jednotlivé blešky do svého zorného pole automaticky. Zakončil svůj let zavřením očí.

Znovu aktivoval let, tentokrát použitím tlačítka s nápisem Praha. Přemístil se do hotelového pokoje, aby si ověřil svou teorii. Nyní mohl do pokoje proniknout stěnou místnosti. Vnikl znovu dovnitř televizoru.

Viděl, že bleška je skutečně koncovým zařízením na tenkém vlákně modrého světla. Totéž je v telefonu.

Opustil budovu hotelu a sledoval svazek vláken vně budovy. Teprve teď si všiml, že středem ulice prochází silnější modrá čára, do které se "kabel" napojuje. Z výšky není vidět, protože splývá s ostatními značkami. Začal čáru sledovat a brzy uviděl, že se napojuje na další, ještě silnější linku. Ta míří z dolního konce náměstí přímo k věži televizního vysílače nad městem. Nad věží vysílače se vznáší průsvitná zlatavá koule a do ní směřuje několik pramenů modravých kabelů sbíhajících se paprskovitě z různých částí města. Petr zvolna pronikl dovnitř koule. Stojí uvnitř rozlehlé místnosti, připomínající nějaký dispečink. Na stěnách je množství monitorů v nichž je vidět pohybující se postavy a provoz na ulicích. Na některých monitorech jsou výjevy z domácností. Všude kolem něho v prostoru jsou spousty symbolů s popiskami. Petr místnost pomalu a systematicky zkoumal a brzy pochopil, že to je nějaká komunikační centrála, ve které se pomocí tlačítek dají napojovat monitory na místa, která jsou vybavena bleškami. Poznal, že to všechno už zná z dřívějších výletů do virtuálního světa. Vyzkoušel si několik tlačítek. Vždycky se objevil obraz nějaké místnosti a stal se neviditelným pozorovatelem. Slyšel zvuky a viděl obraz celé místnosti. Když se přiblížil příliš blízko k monitoru, byl vtažen do místnosti z níž obraz vycházel. Je to stejné, jako před chvílí, kdy to zkoušel v hotelu. Opustil centrálu a začal se zase rozhlížet po Praze. Vznese se do výšky a rozhlédl se pozorněji. V koutku oka si povšiml dvou symbolů, které letěly spolu s ním, a které mu předtím unikly. Zaostřil na ně pohled a zjistil, že jedním z nich je známé červené ESC a druhým je krvavě rudá značka se symbolem telefonu.

"To bude ono!"

Vztáhl ruku a dotkl se značky s telefonem. Ze značky vytryskl tenký pramen světla a zamířil někam ven z Prahy. Nečekaně se rozletěl podél paprsku a jeho rychlost se zvyšuje. Dostal strach a zavřel oči. Nic se nestalo, letí stále nad krajinou vysokou rychlostí. Uvědomuje si, že let nemůže ovládat. Krvavě rudá nit světla míří prostorem někam k horám na obzoru a Petr letí podél ní. Ve strachu se snaží přerušit spojení s počítačem, ale nejde to. Je ve světě virtuální reality a to v něm vyvolává strach. Uvědomuje si sice, že fyzicky sedí stále doma u stolu, ale to nikterak jeho strach nezmenšuje.

Doletěl k horám a jeho let se zvolnil. Blíží se k pěknému horskému městečku, asi nějakým lázním, jak usoudil ze vzhledu několika domů a upraveného parku. Let se stále zpomaluje. Nyní zůstal viset vedle malého domu s nápisem PENZION. Rudá nit světla se třepetavě vznáší nad domem a její konec jakoby hledal cíl.

Na rozdíl od jiných domů, tento dům však nemá viditelné stěny, takže Petr vidí do všech pokojů. Vidí pružnou postavu nějaké blondýny, která opouští pokoj a kráčí po schodech. V pokoji zahlédl ve skříni, zády do místnosti postavu jakéhosi muže. Už doufal, že se mu podaří zrušit spojení a zmizet, když vtom z televizoru v pokoji vylétl rudý paprsek přímo k němu. Nestačil vůbec zareagovat. Prostor se kolem něho náhle smrští a Petr zjistil, že se dívá zevnitř obrazovky do místnosti. Petr se pokouší opustit prostor uvnitř televizoru, jak to už jednou udělal doma, ale zjistil, že to nejde.

Před jeho očima se míhá televizní přenos nějakého fotbalu a do uší mu hučí hlas komentátora a řev diváků.

Kapitola 27.

Erga

Erga se rozloučila s rodiči, nasedla to taxíku a za dvě hodiny vystupovala z letadla na stockholmském letišti. Tady na ni čekal firemní vůz. Ve frontě čekajících v příletové hale zahlédla malého muže v tmavém obleku, jak nad hlavou drží cedulku s jejím jménem. Přistoupila k němu: "Já jsem Lindnerová." "Těší mě, já se jmenuji Björn a jsem vaším šoférem." Erga se tak rázem ocitla ve velkém světě mezinárodního koncernu. Sama se tomu až divila, jak snadno se zapracovala a bez problémů se orientovala ve světě

byznysu.

Práce ji zcela pohlcovala. Jejím úkolem bylo jezdit po světě, kde se setkávala se zástupci firmy s regionální působností. Vozila malé balíčky, dopisy, přístroje. Vždy je na místě odevzdala a převzala zpětnou zásilku. Měla na cesty doklady, které po předložení celníkům měly zázračný účinek. Byla vždycky odbavena bez problémů, ať vezla cokoli. Stačilo se prokázat malou průkazkou s její fotografií a symbolem firmy MULINAS. Erga neměla tušení, že tato kartička není vůbec žádný průkaz, ale skrytý URH emitor. V okamžiku, kdy jej kdokoliv vzal do ruky a pohlédl na její fotografii, uvedlo se zařízení v činnost a vymazalo z mozku dotyčné osoby jakoukoliv zmínku o existenci Ergy. Proto každý celník, když mu podala průkazku, jen s lhostejným obličejem pokynul, aby pokračovala a věnoval se hned dalšímu pasažérovi.

Právě tak netušila, že hodinky, které jí dala firma hned v den jejího nástupu, jsou složitý vyhledávací a orientační systém. Začala je zcela normálně používat, aniž by se zamýšlela nad jejich výjimečností. Aniž to tušila, stejně jako v řadě dalších drobných příhod, zapracoval zde selektivně implantát v jejím mozku a uvolnil příslušnou informaci. Erga se tak postupně zapojovala do skrytého světa transakcí, aniž jí kdykoliv kdokoliv řekl nějakou informaci. Všechny je už dávno znala. Každé zařízení, které Erga dostala do rukou vyslalo do jejího mozku krátký impuls. Zde v mikročipu vyvolal patřičnou odezvu a Erga okamžitě věděla, jaký přístroj má v rukou a k čemu slouží. Připadalo jí to zcela přirozené.

Přestože pracovala na tajných operacích, neměla o jejich významu ani ponětí. Netrpěla ani zvědavostí. Žila poklidný život na svých cestách po světě, odrážela výpady mnoha dobyvatelů ženských srdcí a žila, díky trvajícím blokádám jejího vědomí, v přesvědčení, že všechno je, jak má být.

Vystoupila z rychlíku a rozhlédla se po nádraží. Nápis nad nástupištěm hlásal: PRAHA hl.n. Spolu s davem cestujících se vydala k východu. S orientací neměla problémy. Na cestování je zvyklá a snadno se orientuje. Před cestou se navíc dobře seznámila s městem i se zemí, do které přijela. Erga má švédský pas a do Prahy přijela ze Stockholmu. Zamířila rovnou k telefonní budce. Nevybrala si žádnou z otevřených kukaní, které jsou na nádraží a před ním, ale zašla až do nedaleké ulice, kde našla klasickou pouliční budku s dveřmi. Zavřela za sebou a opatrně se rozhlédla. Nějaký muž ji upřeně pozoroval. Když se však jejich zraky setkaly, odvrátil se. Na takové civění je od mužů zvyklá a tak si ho už dál nevšímala. Jinak jí nikdo nevěnoval pozornost. Vytáhla z kabelky přístroj podobný radiotelefonu a položila jej před sebe na poličku. Vhodila do automatu minci a zvedla sluchátko. Aniž vytočila číslo, přístroj na poličce rázem ožil. Jeho displej se rozsvítila a objevila se na ní tvář: "Dobrý den.

Dojela jste bez problémů?"

"Až na obvyklé potíže s muži, zcela bez problémů."

"Váš kontakt je momentálně na cestách, nemůžete se s ním hned sejít." "To je nepříjemné, co mám dělat?" "Zatím si žijte podle libosti, nemáte žádné úkoly. V Praze jsme vám zajistili hotel na Smíchově. Setkání se uskuteční až za měsíc." "Tak děkuji." "Ozvěme se vám, jakmile se váš kontakt vrátí domů. Spojení bude normálním telefonem. Svůj komunikátor odevzdejte v centrále v Praze. Nemůžete jej mít u sebe. Náhradou dostanete obyčejný mobilní telefon." "Nevím ale, kde centrála leží." "Použijte kompas, navede vás. Začněte v metru." Tvář bez jediného mrknutí zmizela z displeje. Po celou dobu hovoru měla Erga telefonní sluchátko přitisknuté k uchu, takže pro nezasvěceného pozorovatele to vypadalo, že normálně telefonuje. Zastrčila komunikátor zpět do kabelky a zavěsila.

Z budky pokračovala pěšky až na Václavské náměstí, kde sestoupila do metra. Projížděla stanicemi a neustále pozorovala svoje hodinky. Na nich blikala sotva viditelná tečka červené kontrolky. Jakmile dorazila na stanici u smíchovského nádraží, červené světlo nahradila světlá modř signálu oznamujícího, že

je u cíle. Vystoupila z vozu a vydala se tunely metra k východu. Kradmým pohledem sledovala hodinky. Vždy na rozcestí jí ukázaly směr, kterým má pokračovat. Když vystoupila na povrch, zjistila, že je na rušné ulici. Nestačila se ani rozhlédnout a přistoupil k ní taxikář: "Prosím madam, raďte nastoupit." Když se k ní muž přiblížil, její hodinky lehce pípaly. Galantně jí otevřel dvířka a Erga beze slova nastoupila do vozu.

"Odvezu vás do vašeho hotelu. Tady máte telefon," podával jí přístroj, "a odevzdejte mi komunikátor. To víte, centrálu nemůže navštívit každý. Stačí, když centrála ví o vás."

"Erga nic nenamítala, věděla dobře, že nemá takový stupeň oprávnění, aby měla osobní přístup do centrály. Mlčky si vyměnily telefon a celou cestu do hotelu se jen rozhlížela po městě.

Kapitola 28.

Petr

Petr Horn, opravář firmy Independence servis, kráčí rychlým krokem po služebním schodišti hotelu do čtvrtého patra. Mohl sice použít výtah, ale má chuť se proběhnout a tak jde pěšky.

Erga se zapsala v recepci a s klíčem v ruce kráčí zvolna k výtahu. Hotel je tichý, v hale nikdo není. Do výtahu přistoupila ke dvěma lidem, kteří se zřejmě vracejí z procházky po městě. Když si začala nenápadně upravovat sukni vypadl jí klíč z ruky. Na neštěstí v okamžiku, kdy se otevřely dveře výtahu a ti dva vycházeli ven. Klíč zapadl do drážky dveří a Erga se musela hluboce předklonit aby jej dostala z drážky. Petr otevřel dveře služebního schodiště. Naskytl se mu pohled na nádherné nohy, zakončené neméně nádherným, do oblouku vypnutým pozadím v krátké sukni. Žena v hlubokém předklonu se snaží vytáhnout klíč z drážky na podlaze výtahu. Ten se nějak vzpřičil, žena poklekla a pokouší se oběma rukama klíč vyprostit.

Petr nezaváhal ani vteřinu, přiskočil a vylovil z montérek šroubovák.

"Dovolíte?"

Žena se s leknutím otočila.

Petr na okamžik zatajil dech, když zahlédl její tvář z bezprostřední blízkosti. Nic krásnějšího v životě neviděl. Erga se z leknutí okamžitě vzpamatovala a ustoupila. Muž, který ji takto znenadání na prázdné hotelové chodbě oslovil, je pohledný, oblečený do firemních montérek a na první pohled se jí zalíbil. Šroubovákem bleskově vyprostil zapadlý klíč a se širokým úsměvem jí jej podal.

"Mohu pro vás ještě něco udělat?"

"Jste velmi laskavý, ale děkuji, právě jsem přijela a musím se dát do pořádku. Nevíte náhodou, kde je tady pokoj číslo čtyři sta třináct?" Petrovi se rozbušilo vzrušením srdce. Žena vyslovila číslo pokoje, do kterého právě jde opravovat televizor.

"Máte štěstí, jdu právě tím směrem. Ukažte, pomohu vám s kufrem. Je to až na druhém konci." Hotel zná Petr velmi dobře. Jezdí sem opravovat televizory už několik roků. Pokoj 413 je na opačné straně hotelu a není lehké jej najít. Museli několikrát odbočit, protože hotel je umístěn ve staré budově, mnohokrát přestavované, a chodby v něm nejsou zdaleka přímé. Když přišli k pokoji, Petr nechal ženu aby odemkla svým klíčem, přestože má v kapse svůj. Personál už Petra dobře zná a tak ho pouští na pokoje bez doprovodu. Vrátný u zadního vchodu mu beze slova podal klíč, když oznámil číslo pokoje, které má

uvedeno na objednávkce opravy. "Děkuji vám, je od vás milé, že jste mě sem doprovodil," řekla Erga, když položil její kufr na židli v předpokoji. Postavila se ke dveřím a jasně mu dává najevo, aby odešel. Tváří se sice příjemně, ale její gesto je rezolutní. Petr se raději nepokouší navázat řeč a s lehkou úklonou za sebou zavírá dveře. Nikam ale nejde, sedá si za rohem do křesla a říká si, že chvílku počká, než se žena zabydlí. Počkal asi deset minut a pak zaklepal na dveře pokoje.

"Kdo je?"

"Opravář. Jdu opravit televizor ve vašem pokoji." "Můžete vstoupit!" Petr vešel. Zhlédl jenom, jak se zavírají dveře od koupelny a zaslechl cvaknutí zámku. Z koupelny se ozvalo: "Klidně pracujte, já se mezitím osprchuji." Když Petr uslyšel šum sprchy přešel do pokoje a pustil se do opravy. Ukázalo se, že bude muset rozebrat půl televizoru, než se k součástce dostane. V duchu se zaradoval, ačkoliv za jiných okolností by nadával. Má tak možnost zdržet se déle a doufá, že mezitím se žena stačí vykoupat a přijde do pokoje.

Skutečně. Když už měl televizor rozebraný a zbýval poslední šroubek, žena vyšla.

Měla na sobě bílý župan, ručníkem si ještě sušila vlasy a šla se sklopenou hlavou k posteli a teprve tady si všimla Petrovy přítomnosti v místnosti. Zvedla hlavu.

"To jste vy?"

"Promiňte, ale šel jsem právě do tohoto pokoje, když jsme se před chvílí venku potkali. Čekal jsem venku, až se zabydlíte." Žena stála chvílku mlčky, ale pak se obrátila zpět ke koupelně.

"Doufám, že vám to nebude dlouho trvat?"

"V tom vás zklam. Musím volat do firmy, aby mi dovezli náhradní díl, který nemám sebou." S těmito slovy Petr ukázal vadný díl v jedné ruce a v druhé náhradní díl, který se vadné součástce zjevně nepodobal. "Špatně nahlásili závadu a dali mi jiný díl, než potřebuji." Nasadil přitom tak zkroušený výraz, že se žena zasmála: "Co mám s vámi dělat. Tak se chvílku nedívejte, než se dám do pořádku." Petr položil součástky. Vytáhl svůj telefon a vytočil číslo firmy. Požádal dispečera aby mu potřebný díl neprodleně poslal, že nemůže odejít od rozdělané práce. Když končil hovor, žena už byla oblečená v přilnavé měkké kalhoty a halenku, obojí světle šedé barvy. Dokončovala právě svůj účes. Má krátce střižené vlasy, velice jemné a husté. Obličej lehce hranatý s výraznými rty a velkýma, černýma očima, které kontrastují s její růžovou pletí a zlatými vlasy. Petr zůstal jejím zjevem tak očarován, že chvíli jen civěl a málem zapomněl zavřít ústa. Žena se lehce usmála a posadila se do křesla.

Kapitola 28.

Petr

Petr Horn, opravář firmy Independence servis, kráčí rychlým krokem po služebním schodišti hotelu do čtvrtého patra. Mohl sice použít výtah, ale má chuť se proběhnout a tak jde pěšky.

Erga se zapsala v recepci a s klíčem v ruce kráčí zvolna k výtahu. Hotel je tichý, v hale nikdo není. Do výtahu přistoupila ke dvěma lidem, kteří se zřejmě vracejí z procházky po městě. Když si začala nenápadně upravovat sukni vypadl jí klíč z ruky. Na neštěstí v okamžiku, kdy se otevřely dveře výtahu a ti dva vycházeli ven. Klíč zapadl do drážky dveří a Erga se musela hluboce předklonit aby jej dostala z drážky. Petr otevřel dveře služebního schodiště. Naskytl se mu pohled na nádherné nohy, zakončené neméně nádherným, do oblouku vypnutým pozadím v krátké sukni. Žena v hlubokém předklonu se snaží vytáhnout klíč z drážky na podlaze výtahu. Ten se nějak vzpříčil, žena poklekla a pokouší se oběma rukama klíč vyprostit.

Petr nezaváhal ani vteřinu, přiskočil a vylovil z montérek šroubovák.

"Dovolíte?"

Žena se s leknutím otočila.

Petr na okamžik zatajil dech, když zahlédl její tvář z bezprostřední blízkosti. Nic krásnějšího v životě neviděl. Erga se z leknutí okamžitě vzpamatovala a ustoupila. Muž, který ji takto znenadání na prázdné hotelové chodbě oslovil, je pohledný, oblečený do firemních montérek a na první pohled se jí zalíbil. Šroubovákem bleskově vyprostil zapadlý klíč a se širokým úsměvem jí jej podal.

"Mohu pro vás ještě něco udělat?"

"Jste velmi laskavý, ale děkuji, právě jsem přijela a musím se dát do pořádku. Nevíte náhodou, kde je tady pokoj číslo čtyři sta třináct?" Petrovi se rozbušilo vzrušením srdce. Žena vyslovila číslo pokoje, do kterého právě jde opravovat televizor.

"Máte štěstí, jdu právě tím směrem. Ukažte, pomohu vám s kufrem. Je to až na druhém konci." Hotel zná Petr velmi dobře. Jezdí sem opravovat televizory už několik roků. Pokoj 413 je na opačné straně hotelu a není lehké jej najít. Museli několikrát odbočit, protože hotel je umístěn ve staré budově, mnohokrát přestavované, a chodby v něm nejsou zdaleka přímé. Když přišli k pokoji, Petr nechal ženu aby odemkla svým klíčem, přestože má v kapse svůj. Personál už Petra dobře zná a tak ho pouští na pokoje bez doprovodu. Vrátný u zadního vchodu mu beze slova podal klíč, když oznámil číslo pokoje, které má uvedeno na objednávkce opravy. "Děkuji vám, je od vás milé, že jste mě sem doprovodil," řekla Erga, když položil její kufr na židli v předpokoji. Postavila se ke dveřím a jasně mu dává najevo, aby odešel. Tváří se sice příjemně, ale její gesto je rezolutní. Petr se raději nepokouší navázat řeč a s lehkou úklonou za sebou zavírá dveře. Nikam ale nejde, sedá si za rohem do křesla a říká si, že chvíli počká, než se žena zabydlí. Počkal asi deset minut a pak zaklepal na dveře pokoje.

"Kdo je?"

"Opravář. Jdu opravit televizor ve vašem pokoji." "Můžete vstoupit!" Petr vešel. Zahlédl jenom, jak se zavírají dveře od koupelny a zaslechl cvaknutí zámku. Z koupelny se ozvalo: "Klidně pracujte, já se mezitím osprchuji." Když Petr uslyšel šum sprchy přešel do pokoje a pustil se do opravy. Ukázalo se, že bude muset rozebrat půl televizoru, než se k součástce dostane. V duchu se zaradoval, ačkoliv za jiných okolností by nadával. Má tak možnost zdržet se déle a doufá, že mezitím se žena stačí vykoupat a přijde do pokoje.

Skutečně. Když už měl televizor rozebraný a zbýval poslední šroubek, žena vyšla.

Měla na sobě bílý župan, ručníkem si ještě sušila vlasy a šla se sklopenou hlavou k posteli a teprve tady si všimla Petrovy přítomnosti v místnosti. Zvedla hlavu.

"To jste vy?"

"Promiňte, ale šel jsem právě do tohoto pokoje, když jsme se před chvílí venku potkali. Čekal jsem venku, až se zabydlíte." Žena stála chvíličky mlčky, ale pak se obrátila zpět ke koupelně.

"Doufám, že vám to nebude dlouho trvat?"

"V tom vás zklam. Musím volat do firmy, aby mi dovezli náhradní díl, který nemám sebou." S těmito slovy Petr ukázal vadný díl v jedné ruce a v druhé náhradní díl, který se vadné součástce zjevně nepodobal. "Špatně nahlásili závadu a dali mi jiný díl, než potřebuji." Nasadil přitom tak zkroušený výraz, že se žena zasmála: "Co mám s vámi dělat. Tak se chvilku nedívejte, než se dám do pořádku." Petr položil součástky. Vytáhl svůj telefon a vytočil číslo firmy. Požádal dispečera aby mu potřebný díl neprodleně poslal, že nemůže odejít od rozdělané práce. Když končil hovor, žena už byla oblečená v přilnavé měkké kalhoty a halenku, obojí světle šedé barvy. Dokončovala právě svůj účes. Má krátce střižené vlasy, velice jemné a husté. Obličej lehce hranatý s výraznými rty a velkýma, černýma očima, které kontrastují s její růžovou pletí a zlatými vlasy. Petr zůstal jejím zjevem tak očarován, že chvíli jen civěl a málem zapomněl zavřít ústa. Žena se lehce usmála a posadila se do křesla.

Kapitola 29.

První rande

Ergu nemile překvapilo, když zjistila, že opravář je ještě v pokoji. Myslela si, že už s prací skončil a je pryč. Ale jen do okamžiku než poznala, že je to tentýž muž, který se jí před chvilkou tak zalíbil. Když viděla jeho užaslou tvář jak na ni zírá, musela se usmát. Na rozdíl od jiných sebevědomých mužů, kteří se jí vnucovali skoro na každém kroku, působil na ni tento příjemným dojmem, právě pro svůj nefalšovaný obdiv, který z něho přímo čísel. Přitom se choval korektně. "Ještě jednou se vám omlouvám, ale sama jste slyšela," ukázal na telefon, "jestli vám překážím, mohu počkat na chodbě." Erga ale už je rozhodnutá. Má v cizím městě strávit měsíc a bylo by dobré mít někoho, kdo jí může dělat společnost. Tento muž se jí natolik zamlouvá, že se rozhodla s ním blíže seznámit. "Není třeba. Zatím se můžete posadit a pokud vám to nebude vadit, mohli bychom si spolu dát kávu. Po cestě vlakem mám na ni šílenou chuť." Erga zvedla sluchátko hotelového telefonu: "Můžete mi na pokoj přinést kávu?" a s tázavým výrazem se obrátila na Petra. Ten přikývl. "Dvě kávy prosím," upřesnila a zavěsila.

"Jsem Erga Lindnerová."

"Já jsem Petr Horn, známí mě oslovují Petr. Můžete také, jestli chcete." "Přátelé mi říkají Ergo." "Tak dobře, Ergo. Odkud jste k nám do Prahy přijela?" "Víte, jsem obchodní zástupce firmy MULINAS, kterou nepochybně dobře znáte. Mám tady nějakou práci." "Vaši firmu znám, bereme od ní náhradní díly pro opravy." "Tak vidíte, nakonec třeba ještě zjistíme, že se známe z dřívějšíka. Možná jste mé jméno už někde v papírech zahlédl. Pracuji v oblasti komunikací..." Ozvalo se zaklepání.

"Dále!"

Vešla servírka přivázející prostřený vozík.

"Náš hotel si dovoluje vám nabídnout lehké občerstvení na účet podniku. Jste jistě po cestě unavená a přijde vám vhod."

Na vozíku je kromě konvice s kávou a dvou šálků také ošatka s ovocem, pečivo a dva talíře přikryté víkem.

Servírka se lehce uklonila a odešla.

"To je od nich milé, co myslíte?"

Erga se jen usmála. U nich doma to je samozřejmostí.

"Pane Petře..."

Petr ji přerušil: "Bez toho pane by to nešlo?"

"Tak dobře. Petře, já jsem jedla ve vlaku a nemám hlad. Můžete to sníst všechno. Já si dám jenom kávu." Petr nenamítal. Má docela slušný hlad. Sedli si spolu na širokou pohovku. Erga si vzala šálek s kávou a labužnický začala popíjet. Petr se sklonil nad talířkem a pustil se do jídla.

Ozvalo se zaklepání. Erga šla otevřít. Za dveřmi se objevil hotelový poslíček.

"Pro opraváře posílá jeho šéf nějaké součástky," podával jí krabičku z plastiku, "je ve vašem pokoji?"

"Ano. Já mu to odevzdám."

Zavřela dveře a položila krabičku na stůl k Petrovi.

"Klidně dojezte, teď už snad není důvod ke spěchu."

Erga se pohodlně opřela a pozorovala Petra, jak jí. Když si sedali, mimoděk se dotkli jeden druhého. Petr si okamžitě odsedl. Ten dotek ale u Ergy, a aniž to věděla, i u Petra, vyvolal rozechvění. Erga pocítila vlnu vzrušení. Bylo to pro ni něco tak mimořádně neobvyklého, že ještě dlouho po Petrově odchodu si ten dotyk připomínala. Erga je ve věku, ve kterém jiné ženy jsou už dávno vdané a mají řadu dětí. Přestože jí táhne na třicítku, neměla zatím žádné skutečné milostné zážitky. Jakési milostné plotky má zaznamenány ve své virtuální osobnosti, ale ty jsou utopeny někde hluboko v paměti, a protože nemají oporu ve skutečném fyzickém prožitku, Erga si je ani neuvědomuje. V jejím životě se nevyskytl zatím žádný muž. Vzhledem ke své kráse je sice obletována muži, kteří ji neustále obtěžují, ale naučila se, jak si je udržet od těla. Nepotkala zatím žádného, který by na ni tak zapůsobil jako Petr. Petr během jídla kradmo pokukoval na nohy Ergy, která sedí po jeho pravici. Už když usedali, opřely se jejich nohy o sebe. Petrem v tom okamžiku projel záchvěv vzrušení. Okamžitě se oddálil a snažil se vzrušení utajit. Povšiml si ale, že Erga reagovala podobně. Přesto se ovládl. Dojedl, otřel si ústa a narovnal se. Otočil k ní hlavu: "Byl to od nich dobrý nápad. Báječně jsem si pochutnal. Původně jsem chtěl jít za rohem do bufetu a dát si párek v rohlíku." Hleděl přitom na Ergu z takové blízkosti, že mu to vyráželo dech. Její obličej je něčím tak úžasným, že má co dělat, aby zase nezačal bez dechu civět.

Nejhorší pro něj je, že Erga na něj hledí také zpříma, klidným otevřeným pohledem a její oči jako by se vpíjely do jeho tváře. To v něm vyvolává vlny vzrušení.

Raději vyskočil: "Musím už jít, šéf nebude spokojený, že jsem tu tak dlouho." Erga také raději vstala. Z Petra se jí začínala motat hlava. Petr hbitě uvedl televizor do provozu a měl se k odchodu. "Tak nashledanou, bylo to příjemné posezení." Přesto nevydržel: "Mohli bychom se ještě sejít?" Erga nezaváhala ani vteřinku.

"Ano, ráda. Co takhle hned dnes večer? Ráda bych poznala večerní Prahu." Petr je na večer domluvený se svou ženou, že půjdou do kina. Zapřemýšlel.

"Je mi líto, dnes už něco mám a nemohu to odvolat."

"Zítra mám ale volno," zalhal, "mohli bychom se sejít třeba v osm hodin

dole v hale. Co vy na to, Ergo?"

"Dobrá, Petře. Kam mně zavedete?"

"Nechejte se překvapit."

Petr spoléhá, že šéfa přesvědčí, aby mu dal zítra volno. A hned si naplánoval aspoň čtrnáct dní dovolené, kdyby mu to zítra s Ergou vyšlo. Nemá ponětí, jak s ní zítra stráví den.

<<<>>>

Petrova žena je povoláním výtvarnice. Nemá stálé zaměstnání, pracuje většinou na zakázkách pro různá vydavatelství. Její doménou jsou knižní ilustrace. Má svou vlastní tvorbu, kterou zvládá ve vlastní pracovně, kam Petr vůbec nevstupuje. Celou pracovní dobu má obloženou svými grafickými kresbami. Nejraději vytváří imaginární fantastický svět. Nápadů má nadmíru, takže nedostatkem zakázek netrpí. Občas sežene i zákazníka, kterému vytvoří nástěnnou malbu s náladou podle jeho přání. Jsou to obrazy na nichž se prohánějí různobarevná mračna, podivní tvorové plují vzduchem, stromy a květena mají pitoreskní barvy i tvary. Její obrazy jsou oblíbené a měla i několik úspěšných výstav. Žije vcelku nezávislým životem. Manželství s Petrem pro ni představuje přístav, kam se ráda vrací a kde je jí dobře. Lásky z jejich manželství vyprchala hned v prvním roce manželství, pokud kdy v jejich vztahu vůbec jaká byla. Spíše je jejich manželství založeno na vzájemném sexuálním uspokojení bez větších citových výkyvů. Snažili se jeden druhému být věrní, ale ví, že občasné úlety mají na svědomí oba dva. Nehovořili o tom, a protože setrvávají spolu, mlčky tolerují jeden druhého.

Proto také Petr, když mu osud přivedl do cesty Ergu, neváhal ani vteřinu. Ví dobře, že pokud by se vztah, který ještě ani nezačal, měl v budoucnu stát vážným, že mu to jeho žena nebude mít za zlé. Ten večer Petr z filmu nic nevnímal. Měl před očima stále tvář Ergy a slyšel její hlas. Snil o tom, co budou zítra celý den dělat. Jak předpokládal, šéf mu beze slova volno potvrdil a dokonce slíbil, že mu dá i čtrnáct dní neplánované dovolené, když ji bude požadovat. Ráno Petr vstával už před šestou. Dělal to tak každý den. Jeho žena ještě spala. Vracívá se z různých uměleckých dýchánek a debatních skupin pozdě večer a ráno ráda vyspává. Tentokrát se Petr myl důkladněji než obvykle. Vytáhl vycházkové kalhoty a bílou košili a uložil si je do pracovní brašny. To pro případ, že by se manželka probudila. Náradí tentokrát v brašně nemá, přeměnil ji na kufr s oblečením. Z domu odešel tradičně v bundě a riflích.

V cílové stanici metra zašel na toaletu a převlékl se do vycházkového, ještě jednou si vyčistil zuby a takto připraven vyběhl na nádraží. Brašnu vhodil do automatické úschovny a pospíchal k hotelu. Přesto, že ještě není dohodnutá doba schůzky, Erga už netrpělivě přechází hotelovou halou. Nevydržela klidně sedět jak je z nadcházejícího setkání s Petrem vzrušená. Spala neklidně, stále se jí v hlavě opakovala scénka jejího dotyku s Petrem. Nesmírně ji to vzrušovalo. Není se ostatně čemu divit. "Vzpomínky", které Erga má implantovány sice říkají, že měla během studií milostné romány, ale její tělo říká něco jiného. Žádné elektronické a umělé bariéry, které má v mozku, nedokáží zabránit těmto základním emocím. Erga se celou noc třásla jako v horečce. Rozum jí odmítal podat vysvětlení, co se to s ní děje. Petr ji přitahuje tak silně, že když se znenadání objevil v hotelové hale, Erga se k němu vrhla a objala ho kolem krku: "Konečně jsi tady!" Pak se prudce odtáhla: "Promiňte Petře, sama nevím co to do mně vjelo." Petr její bouřlivé uvítání sice nečekal, ale pocítil nesmírný příliv radosti, když se tak stalo. Uvědomil si náhle jednoduchou pravdu. Před ním stojí žena osud. Petr náhle ví, že všechno co až dosud prožil se ženami se ničím nevyrovná tomu, co ho čeká s Ergou. Je to jako blesk z čistého nebe.

Erga v Petrově tváři také uviděla něco, co nedokázala definovat. Tělem se jí rozlilo horko, zastavila se. Zvolna, centimetr po centimetru se přibližovala k Petrovi s očima vpitými do jeho. Petr stál a pak velmi zvolna roztáhl ruce a Erga se k němu v náhlém návalu touhy přitiskla. Vteřinu tak stáli v objetí, pak se odtáhli a oba se šťastně rozesmáli. Nebylo třeba žádných slov. Oběma bylo jasné, že jsou si předurčení, že patří k sobě a nic už je nerozdělí.

Namísto ven z hotelu, zamířili, jako by dostali oba stejný povel, k výtahu a pak rovnou do pokoje 413... Asi za tři hodiny se Petr probudil. Leží na zádech, na prsou mu leží hlava Ergy, která ještě spí. Hlavou mu proběhla myšlenka na právě prožité chvíle nevýslovného štěstí. Zjistil, že Erga, jejíž věk odhadoval tak na třicet, je ještě panna. Byl tím nesmírně překvapený. Přesto se však chovala jako zralá žena s patřičnými zkušenostmi, což si v této chvíli nedokázal v hlavě srovnat. Z prvotního milostného poblouznění, v němž oba dosáhli nejvyššího uspokojení postupně přešli na pomalé, slastné laskání, které trvalo tak dlouho, dokud při něm neusnuli. Erga se zavrtěla, políbila Petra na prsa a otevřela oči. Cítí se nesmírně šťastná, celé její tělo je naplněné slastnou únavou. Cítí horkost Petrova těla, jak je k němu po celé délce přitisknutá. Znovu jí projela vlna touhy. Petr její pohyb opětoval. Oba se opět ponořili do moře rozkoše. Když se uklidnili, začala Erga hovořit.

"Víš, to co se nám stalo, je pro mně obrovským překvapením. Neumím si vysvětlit, jak to, že jsem nikdy dosud nic takového nepocítila." "Nic si z toho nedělej, se mnou je to stejné. Přiznám se ti, že jsem měl už víc žen, ale nikdy to nebylo takové jako s tebou. Víš, jsem ženatý. I před manželstvím jsem měl nějaké ženy, ale..." Erga mu položila prst na ústa: "Nic neříkej, je to za námi. Oba víme jak to bylo. Zůstaňme při tom, že nám je krásně a nerozebírejme to. Raději mi řekni něco o sobě. Když už jsme tak daleko, měli bychom se trochu poznat." Petr jí začal vyprávět svůj příběh. Nevynechal nic. Nebyl nikdy moc výmluvný a o sobě nerad hovořil. Před Ergou se ale stavidla výmluvnosti otevřela naplno a Petr povídal a povídal. Řekl jí i svá nejskrytější tajemství, která ještě nikomu neřekl, mluvil o svých touhách, snech i kamarádech. O své práci, studiu, manželství." Hovořil dlouho. Erga jenom mlčky seděla, občas se k Petrovi víc přitiskla, pak se zase oddálila, ale po celou dobu ho očima přímo hltala. Petr, podněcovaný její pozorností, mluvil a mluvil. Když skončil, bylo chvíli ticho.

"Petře, nikdy jsem neslyšela takový příběh. Připadám si, jako bych žila celý tvůj život vedle tebe. Mám pocit, že všechno cos mi řekl jsem prožila s tebou."

Chvilku zůstali zase mlčky.

"A co mi povíš o sobě?" Zeptal se Petr.

Erga se zamyslela. Nějak nedokázala v paměti najít nic takového, co by chtěla Petrovi říci. Netušila, že blokovací mechanismy v jejím mozku opět zapracovaly. Nakonec začala říkat svůj příběh tak, jak ho má v mozku zaznamenaný pro podobné případy. Tím, že její emoce dlouhým milováním zeslábly, získaly blokády v jejím mozku zase kontrolu nad jejím chováním. Erga neví nic o svém pravém původu. To jí má být odhaleno až mnohem později. Neví, že její rase je zakázán pohlavní styk s člověkem. Neví nic o tom, že je dítětem z vesmíru, že se svým rodičům narodila na planetě Zemi v rámci pokusného programu. Nemá ponětí o tom, že je původem z daleké planety Qhea. V této chvíli jen překypuje štěstím z nenadálého vzplanutí k Petrovi. Touží mu o sobě říci všechno tak, jak to udělal on. Během svého vyprávění ale cítí, že to co vypráví jí nejde z duše. Něco cizího se jí vloudilo do myšlenek. Jak se dostávají ke slovu další blokovací mechanismy, stává se najednou ostražitější, přemýšlí o tom co říká. Když chce vyprávět o své práci, je najednou zase oficiální pracovnící firmy MULINAS a říká Petrovi jen stručně čím se živí a co ve firmě dělá. Petr Ergu poslouchá a i on cítí, jak se během jejího vyprávění mezi ně vkrádá pozvolna pocit odcizení. Když skončila, už seděl na posteli a pomalu se oblékal. Erga neprotestovala.

Zvolna také vstala. Oba v tu chvíli zůstali zamlklí, protože nechápou co se to najednou stalo. Erga se v koupelně dala do pořádku a zeptala se Petra: "Půjďme ven, jak jsme původně měli v plánu?" "Určitě. Pojď! Ukážu ti ta nejhezčí místa Prahy." Přestože oba opustila vášeň, která se jich tak náhle zmocnila, cítí k sobě stále nesmírnou náklonnost. Procházeli se po Praze skoro až do půlnoci. Mezitím si zašli na oběd, pak do vinárničky posedět chvilku u vína. Na večer. Petr dokonce sehnal lístky na koncert. Byl to malý zázrak, ale měli štěstí. Na koncertě Petr Ergu pozoroval. Hudba na ni měla stejný účinek, jako ráno

Petrovy doteky. Viděl, jak se jí uvolnila tvář a do očí vytryskly slzy radosti. Erga sama pocítovala stejné vlny rozkoše, jako předtím s Petrem. Hudba odblokovávala všechny bariéry, které jí do hlavy umístili tvůrci mozkového implantátu. Znovu pocítovala touhu hovořit s Petrem o všech svých pocitech, otevřít se mu a nic si nenechat pro sebe. Když však dozněly poslední tóny hudby, Erga náhle pocítila, jak se její mysl prudce uzavírá. Nedokázala tento pocit překonat a tak jen mlčky opouštěla sál. Neměla odvahu se na Petra ani podívat. Petr ji však nepřestával sledovat. Chápal, že se s ní něco děje, ale nevěděl si rady. Šli spolu podél řeky, drželi se za ruce jako dva studenti na první schůzce a mlčeli. Došli mlčky až k hotelu. "Petře, já tě nedokážu znovu pozvat nahoru." Erga má rozpačitý pohled. "Něco se mnou není v pořádku, sama sobě nerozumím. Půjďme teď spát. Slib mi ale, že se zítra ukážeš!" Petr přikývl. Také cítil, že nebude rozumné Ergu přemlouvat. Chtěl s ní být stále, ale současně ji respektoval, a tak se podřídil.

"Mám čtrnáct dní dovolené. Pojedeme spolu někam mimo Prahu. Ano?"

"Prima! Tak dobrou noc..."

Kapitola 30.

Quin má starosti

Johnny Quin zvedl hlavu. Bzučák oznámil, že se něco děje. "Pane, mám něco divného na skeneru," oznamuje vrátný, "můžete se na to přijít podívat?"

"Vezmu si to sem!" Johnny Quin (Qhiorg si už na pozemské jméno dokonale zvykl a používá je i mezi svými) stiskl tlačítko a na monitoru mu naskočil obraz ze skeneru ve vrátnici.

Vrátný je pozemšťan a nemá přístup k žádným utajovaným věcem. O činnosti skeneru ví minimum. Pro něj to je prostě zařízení, které má kontrolovat jestli lidé nepronášíjí vrátnici něco nedovoleného. Občas skener zapípal a uzamkl dveře, když nenechavý pracovník odnášel bez povolení některý z výrobků továrny. Mělo to za následek okamžité propuštění z práce, takže krádeže tohoto druhu vel-mi rychle vymizely. Přesto se ale nějaký zlodějíček občas našel.

Nyní se ale na displeji skeneru objevil před očima vrátného velký blikající-vykřičník. Právě ve chvíli, kdy vrátní procházel Petr Horn. Vrátný si ne-věděl rady a proto zavolal panu Quinovi. Obraz ukazuje optikou deformovanou místnost vrátnice. Kamera je umístěná v rohu nad druhými dveřmi a snímá celou vstupní místnost. Obraz zůstal zastavený v okamžiku, kdy nějaký muž otvíral druhé dveře a chtěl vejít do budovy. Přes obraz bliká velký vykřičník. Quin vytiskl na klávesnici dosti dlouhý kód. Je to dvacetimístná směs písmen a číslic. Tím odblokoval bezpečnostní zámek skeneru. Od toho okamžiku začal skener komunikovat s Quinem přímo. Vykřičník z obrazovky zmizel. Místo něj se objevila blikající tenká červená linka, která jako šipka ukazuje na pravou kapsu kalhot. Druhá světelná šipka ukazuje na aktovku, kterou muž nese. Quin se dotkl kapsy kalhot. Skener okamžitě odstranil obraz muže i vrátnice a zobrazil schematický náčrtek. "Sonda 28B-16. Chráněný výrobek!" čte popisku vedle schématu. Dotkl se aktovky. "Komunikátor BK64. Chráněný výrobek!"

Quin se zarazil. Co je to za člověka, že má u sebe dva chráněné Qearranské výrobky? Otevřel databanku a nechal si zobrazit bližší informace o těchto výrobcích. Sonda je vybavena periferním obvodem komunikátoru BK64. Bez tohoto obvodu by se jednalo o běžnou sondu, volně prodávanou. Jakmile si však Quin přečetl informace o komunikátoru BK64 zůstal chvíli nepohnutě sedět a usilovně přemýšlel.

"Sonda BK64 je specializovaná verze sondy BK32, používaná k dálkovému pozorování a meziplanetární komunikaci. Je vybavena speciálními obvody pro práci v systému spojení. Patří do vybavy servisních pracovníků intergalaktické komunikační sítě. Verze modifikovaná pro aplikaci na Zemi.

Dovoluje přímé spojení systémovými prostředky, modifikaci sítí, projektování, údržbu a stavbu nových spojení." Quin už dále nečetl. Pochopil, že tento pozemšťan má v držení techno-logii, o jejíž existenci neměl mít ani ponětí.

"Kde k ní přišel? A jak to, že ji má v provozu?" Quin stiskl tlačítko te-lefonu.

"Prosím, přejete si pane Quine?" Sekretářčina tvář se z obrazovky mile usmívala.

"Jde sem nějaký muž. Kdo je to?"

"To je nějaký pan Horn, uchazeč o zaměstnání. Vzpomeňte si, před pár dny jste s ním sám hovořil. Dnes přichází k testům na počítači." "Dobrá. Já za vámi hned přijdu."

Jakmile Petr vstoupil do zkušební místnosti a zavřel za sebou dveře, vstoupil do převlékací kabiny Quin. Nesl sebou malý přístroj. Přistoupil nejprve k věšáku a z kapsy kalhot vylovil sondu. Není větší než náprstek. Přiložil ji k ústí přístroje, který si přinesl. Připomíná kalkulačku. Přístroj je tester, používaný ve výrobě, který dokáže přečíst ze skryté paměti každého výrobku jeho výrobní údaje. Všechny výrobky mající původ z Qearranu, ať vypadají jakkoliv a slouží k čemukoliv, mají ve své základní výbavě nezávislou mikropaměť, v níž jsou uloženy identifikační údaje o výrobku. Datum a místo výroby, kdo výrobek objednal, kdy byl instalován, jeho identifikační číslo a výrobní série a mnoho dalších údajů. Quin očekával, že takto zjistí, jak se přístroj k tomuto muži dostal. K jeho překvapení však tester oznámil, že paměť je prázdná a neobsahuje žádné údaje. Naproti tomu oznamoval, že sonda je v činnosti a provádí transmisi dat z testovací místnosti do počítače umístěného v aktovce na podlaze. Quin ote-vřel Petrovu aktovku a našel v ní nejnovější testovací počítač. Tento model vy-rábí a dodává filiálka Mulinasu v Sydney. Běžně byl vybaven komunikátorem BK32, jako ostatně všechny výrobky Mulinasu od roku 1988, kdy byl komunikátor v této verzi vyvinut. Quin si přečetl z displeje testeru, že ani tento výrobek neobsa-huje v paměti žádné údaje o svém původu. Pochopil, že odstranit data z paměti mohl jen specialista -

Qearran - rozhodně nikdo z pozemšťanů. Navíc v počítači je instalován ko-munikátor BK64. "K jakému účelu? Jak to, že ten člověk čte naše data?" Quin ote-vřel víko počítače. Na displeji se míhají v rychlém sledu informace o přenáše-ných datech, které se ukládají do paměti počítače. "Další zrada!" Quin konsta-toval, že počítač má zabudovanou velkokapacitní gravitonovou paměť a sadu proce-sorů, které tento model v žádném případě mít nemá. Prodávané přístroje mají sice velkou operační paměť, ale tento přístroj obsahuje paměť, která svou kapacitou přesahuje paměť všech počítačů, dosud na světě vyrobených. Jeho procesory jsou schopné zvládat gigantické objemy dat ve zlomku vteřiny. Quin se chvíli rozhodo-val, co má udělat. Pak se spokojil jen s tím, že vrátil sondu i počítač na mís-to. Usoudil, že tento člověk bude asi velmi schopný, ale zřejmě o podstatě své-ho počítače mnoho neví.

Uvedl všechno do původního stavu a odebral se k řídicímu panelu počítače, před jehož obrazovkou sedí Horn. Očekával se zvědavostí, jakých výsledků pan Horn dosáhne. Výsledek byl nad všechna očekávání. Nebýt tajné sondáže, kterou provádí, stal by se Petr Horn nepochybně brzy šéfem některé z poboček Mulinasu. Výsledky jeho testů jsou vysoce nadprůměrné. Jeho IQ označil počítač číslem 159.

"Slečno, oznamte panu Hornovi, že našim potřebám nevyhovuje. Zaříd'te běž-nou proceduru pro odmítnutého uchazeče." "Běžnou procedurou" v tomto případě bylo několik akcí, které provedl na pokyn sekretářky centrální počítač továrny. Co nebylo na této proceduře běžné, byly použité prostředky. Centrální počítač továrny je napojen na síť komunikátorů BK32 rozmístěných v obrovském množství elektronických výrobků. Jen v Praze jich je v provozu více jak milion. Podle adresy, kterou Petr udal při přijímacím řízení, vyhledal počítač spojovací uzel nejbližší jeho pracovišti. Z něj se pak přímo napojil na komunikátor firmy, v níž Petr pracuje. Komunikátor je také součástí firemního počítače

zpracovávají-cího mzdy. Z databanky firmy vybral počítač Petrovy mzdové podklady, vypočetl výši ušlé mzdy a vyhotovil potřebnou stvrzenku. Výsledek své činnosti předal účtárně, kde si za několik minut Petr Horn převzal peníze.

Johnny Quin přešel do své pracovny a zajistil dveře. Na displeji nastavil nejvyšší stupeň utajení. Pak stiskl červený symbol poplachového spojení. Hlavní analytik na základně zvedl udiveně hlavu. Za posledních pět měsíců to bylo poprvé, co zase blikal signál oznamující poplach. "Máme tady asi velký malér, začal Quin." Představovat se nemusel, jeho jméno, funkci i místo odkud volá má už hlavní analytik na obrazovce. "Objevil se u nás uchazeč o zaměstnání, který se pokoušel monitorovat náš počítač."

"Myslíte, že je to něco tak alarmujícího, aby jste musel volat sem? To ne-umíte vyřešit sám!?" přerušil ho analytik. "Ne, to samo o sobě je drobnost, ale ten muž používal komunikátor BK64."

"Cože?!!" Analytik vyskočil jako uštknutý. "Byl to našinec nebo pozemšťan?"

"Bohužel pozemšťan."

"Okamžitě mi pošlete podrobnosti!" Přerušil spojení.

Analytik si okamžitě po vyslovení "BK64" uvědomil závažnost sdělení. Komunikátory BK64 jsou utajované výrobky. Mají je ve výbavě pouze systémoví technici, kteří zabezpečují provoz galaktické sítě. Mimo to, pro jejich specifické vlastnosti, je dostávají do výbavy jen velitelé průzkumných výprav a speciálních zabezpečovacích oddílů. Tyto komunikátory jsou vyráběny teprve devět let. Jsou výsledkem vývoje, na který Galaktická Rada zadala požadavky v době, kdy se zahajovaly práce na plánu osídlení Země. Rada požadovala zabezpečení komunikace na Zemi takovými prostředky, aby nemohla být odhalena. Nešlo ani tak o utajení před pozemšťany, jako před vlastními lidmi. Vždyť v době, kdy Galaktická Rada vysloвила požadavek na vývoj komunikátoru, na Zemi měli teprve první krystalky a poslouchali rozhlas na sluchátka. Když byla předložena první verze komunikátoru, na Zemi už měli pravidelné rozhlasové vysílání a dělali pokusy s televizí. Později vyvinutý BK32 dostatečně vyhovoval potřebám pro založení celosvětové pozemské sítě. Galaktická Rada nařídila, aby komunikátory byly neprodleně instalovány na Zemi. Stalo se tak ihned po druhé světové válce, dva roky po založení základny na Marsu. Jak však ukazují prognózy vývoje na Zemi, je třeba urychleně pracovat na zdokonalení komunikátoru. Je totiž více než pravděpodobné, že dojde k exponenciálnímu urychlení vývoje. Zkušenosti z vývoje planet ve vlastním systému Qearranu to dosvědčují.

Využitelnost komunikátoru BK32 odhadují prognostici do konce 20. století. Pak by měla pozemská věda dosáhnout takového stupně vývoje, při němž se dá očekávat odhalení komunikátoru. Do té doby musí být vyvinut nový komunikátor, zabezpečený před pozemskými objevy využívajícími nejnovější poznatky v oboru komunikací. Objev subgravitonů přišel jako na zavolanou. Pomohl ke vzniku komunikátoru BK64. Dosud byl za nejmenší jednotku ve vesmíru považován graviton. Před deseti lety však věda objevila, že i tuto částici lze dále dělit. Subgravitony mají tak zázračné vlastnosti, že otevřely cestu k nejvyšší integraci organizované hmoty, jakou si je možné představit. Již za rok po objevu subgravitonů vznikly první obvody budoucí BK čtyřiašedesátky.

Analytik si prohlížel záznamy na monitoru. Vyžádal si všechny zprávy o BK64. Rok po zahájení výroby ohlásil centrální sklad na Galeně 7, že schází celá jedna výrobní série - sto kusů, které zmizely během transportu z výrobního závodu do centrálního skladu. Vyšetřování nezjistilo, jak ke ztrátě došlo, ani kdy komunikátory zmizely. Tehdy šlo o ověřovací výrobu a všechny vyrobené kusy se odesílaly z planety Arqa do sídla Galaktické rady na planetě Galena 7. V přísně střeženém centrálním skladu Galaktická rada uschovává vše, co má zůstat utajeno. Protože testování ukázalo, že vlastnosti BK64 jsou úžasné, Galaktická rada rozhodla nepoužít je k původně plánovanému účelu - nahradit na Zemi starší model, ale

vybavit jimi speciální skupiny a systémové odborníky. Rada nařídila nezahajovat velkovýrobu a všechny vyrobené kusy soustředit v centrálním skladu. Jejich distribuci měla zajišťovat k tomu účelu vytvořená speciální komise Galaktické obranné jednotky. Právě při druhém transportu zmizel jeden balíček. I když vyšetřování ztráty nepřineslo žádné výsledky, trvalo stále pátrání po zmizelých komunikátorech. Celých sedm let od zmizení zásilky se neobjevila žádná stopa. A najednou jeden z komunikátorů má u sebe jakýsi pozemšťan.

Analytik stiskl tlačítko.

"Ano?" Quin očekával co analytik řekne.

"Máte k dispozici číslo toho komunikátoru?" "Lituji, ale nemám. Šedesát čtyřku jsem našel osobně a při testu jsem zjistil, že její identifikační paměť je smazaná. Vypadá to tak, že někdo z našich vybavuje pozemšťany utajovanou technologií." "Postarejte se o toho pozemšťana. Kdo to vlastně je?" "Máme ho prověřeného. Ucházel se u nás o zaměstnání na inzerát. Všechny testy složil na výbornou, je velice schopný. Nebýt té sondy, tak bychom ho přijali. Jinak není nijak podezřelý. Je ženatý, bezdětný a jak jsme zatím stačili zjistit běžnými ověřovacími postupy pro uchazeče o zaměstnání, je to obyčejný občan bez zvláštních zálib."

"V jeho okruhu se musí vyskytovat někdo z našich. Zahajte intenzivní pátrání a sledování. Nesmíte používat žádnou sledovací techniku. Když má tu sondu, mohl by vás odhalit buď on, nebo našinci, co jsou s ním ve spojení. Celé to zavání nějakým spiknutím." "Nemám na to lidi. Jsme tu jen dva a musíme plnit své oficiální povinnosti. Pošlete sem nějakého agenta." Analytik se zamyslel. Během rozhovoru s Quinem si nechal zobrazit informace o Quinovi a jeho společnících. Věděl, že Quin opravdu sledování a pátrání nezvládne.

"Dobře. Náš člověk se ohlásí během několika dní. Zatím se snažte sami zjistit co se dá..."

Quin vytočil číslo detektivní agentury...

Kapitola 31.

Vízek

"Dobrý den, tady detektivní agentura WOLF," telefonistka sladkým hlasem připomínala herečky z amerických filmů padesátých let. "Tady je ředitel Quin, společnost Mulinas. Měli bychom pro vás práci. Potřebuji zajistit sledování jednoho člověka. Děláte takovou práci?" "Můžete se na naše služby spolehnout. Jsou diskrétní a spolehlivé. Myslím, že nejlépe bude pohovořit přímo s naším detektivem. Spojím..." "Nero Wolf... přejete si?" baryton zaduněl Quinovi do ucha. Nero Wolf je reklamní jméno Oldřicha Vízka, bývalého policisty. Od mládí je vášnivým čtenářem detektivek a jméno románového hrdiny Nero Wolfa si vypůjčil od slavného amerického spisovatele. V Praze si to může dovolit, nehrozí mu zde žádná žaloba za zneužití tohoto jména. Jako policista byl Vízek považován za schopného pátrače. Měl odslouženo u pražské kriminálky patnáct let. Díky svým aktivitám v okolí manželky svého nadřízeného se stal záhy nežádoucím. Netrvalo dlouho a jeho kariéra začínala dostávat povážlivé trhliny. Protože věděl odkud vítr fouká, neodpustil si několik hanlivých výroků na adresu svého šéfa. Bohužel je učinil na veřejnosti, jak šéf uvedl ve své žalobě. Výsledkem bylo odsouzení Vízka za urážku mezi vojáky a zproštění služby u policie. Vízek nebyl touto událostí nikterak postižen. Otevřel si detektivní agenturu a přijal pseudonym Nero Wolf. Daří se mu vcelku dobře. Z vlastní zkušenosti s "paní náčelníkovou" ví jak to u nemanželských styků chodí a je ve sledování manželek velmi úspěšný. Po pěti letech najal své dva bývalé kolegy, kteří také odešli od policie. Sám se ujímá jen těch případů, které pro něho jsou zajímavé. Ostatní nechává svým dvěma kolegům.

Sekretářky si Vízek najímá na přechodnou dobu. Jsou to většinou různé studentky, které si potřebují přivydělat. Úřední hodiny má od 15 do 19 hodin. Stačí to bohatě. Klient se obvykle jen запиše a uvede jakou službu požaduje. Když jde o sledování manželky těch je 99,9 procenta sekretářka jen oznámí, že detektiv pána vyhledá sám. Pak přijme zálohu a klient odkráčí. Pokud jde o sledování mužů, bere tyto případy Vízek osobně. Ví, že takové sledování bude jednodušší a méně namáhavé. Ženy většinou brouzdají po různých krámech, kadeřnicích a cukrárnách a vydrží s přítelkyněmi nekonečné hodiny klábosit na jednom místě. Muži naproti tomu obvykle zapadnou do nějaké hospůdky, nebo jdou pěstovat své koníčky, takže jejich sledování je pro Vízka spojení příjemného s užitečným. Quinovu zakázku přijal okamžitě. Dohodli si osobní setkání, na němž mu Quin vyložil, co od něho potřebuje. Quin vyžadoval sledování Petra Horna ve dne v noci. Zjistit všechny lidi, se kterými se stýká. Každý kontakt neprodleně hlásit. Quin mu dal k dispozici mobilní telefon, aniž by oznámil na jaké číslo má volat.

"Stačí stisknout modré tlačítko a budete hovořit přímo se mnou. Kdykoliv! Bez ohledu na denní nebo noční dobu. Budete mi hlásit jenom kontakty mimo lidi z jeho všedního okolí a zaměstnání." "...fíí!" vyletělo Vízkovi, když se podíval na šek, který mu jako zálohu předal Quin.

Všeho nechal. "Nebudu aspoň týden k sehnání. Nechávejte mi vzkazy na záznamníku," oznámil sekretářce a zmizel za dveřmi. Na Petra si počkal u dveří jeho dílny, když končil práci. Sledoval pečlivě každý jeho krok. Za týden měl sledování plné zuby. Petr vedl tak pravidelný život, že to Vízka přivádělo k zuřivosti.

Přece ten chlap určitě něco vyvádí. Jinak by ho nedávali sledovat. Petrův den byl pokaždé stejný. V osm přišel do dílny, vyzvedl si u šéfa pracovní příkaz a pustil se do oprav. Kolem poledne vzal brašnu a vydal se do terénu na nahlášené opravy. Když bylo k dispozici auto, zavezl ho na místo firemní řidič, jinak jel metrem nebo tramvají. Opravy v terénu dělal v blízkém hotelu a různých dalších institucích a firmách. Soukromé osoby musely přístroje k opravě vozit do dílny samy, nebo je svázela firemní dodávka. Ve čtyři Petr opustil dílnu a zamířil domů. Když z domova odcházel, tak buď s manželkou do kina nebo divadla, nebo za roh do hospody na kulečnick. Nikam jinam celé tři týdny nechodil. Vízek ho sledoval první týden sám, pak toho nechal a ptal se Quina, zda to má stále ještě smysl. "Nepřestanete, kdyby to mělo trvat rok. Pokud chcete další zálohu, nechám vám vystavit šek." Vízek přenechal sledování kolegům, které odvolal z ostatních případů. "Budeme se střídat na tři směny. Všechny lidi zaznamenávat, každého s kým se setká identifikovat!" "Šéfe, něco mám...", křičel už ve dveřích Karel Škára, jeden z detektivů. Vytáhl z kapsy digitální fotoaparát maskovaný do podoby krabičky cigaret. Dokonce tři cigarety v balíčku byly pravé. Kabelem jej připojil k počítači. Na čtvrtém snímku se zastavil.

"Tady, vidíte?... ta blondýna. Včera přijela ze Stockholmu a ubytovala se v hotelu na Smíchově. A představte si, ještě se ani neubytovala a už s ní byl Horn dvě hodiny sám na pokoji."

"Skvělé!"

Vízek stiskl modré tlačítko: "Pane Quin něco máme. Kam vám mám doručit fotografie?" Quin si prohlížel fotografie Ergy. Na první pohled poznal, že jde o Qheanku. Z přiložené písemné zprávy se dozvěděl, že je to Švédka a pracuje pro společnost Mulinas.

"Tak tedy přece našinec!" Hlavní analytik neskrýval rozhořčení z tohoto zjištění. Původně zamýšlené vyslání speciálního agenta, aby věc rozlouskl se neuskutečnilo. Uvědomil si, že věc musí šetřit pozemšťané, aby se vyloučilo riziko prozrazení při sledování. "Zapomínáte, že všichni máme komunikační v hlavě a při setkání se aktivují. Když je budou sledovat domorodci, takovéto prozrazení nehrozí." Quin tento argument musel uznat, když mu analytik sděloval, že agenta nevyšle.

Fakt, že kontakt Petra Horna s pracovníci firmy Mulinas se uskutečnil v Praze, krátce po jejím příjezdu,

vyvolal v Galaktické radě poplach. Okamžitě byly vytaženy na světlo veškeré záznamy o šetřeních provedených po zmizení balíčku s komunikátory BK64. Počítače dostaly za úkol v celém Impériu najít zmínky o použití tohoto komunikátoru. Všechna zjištění měla být okamžitě důkladně vyšetřena. Každý pracovník, který s komunikátorem BK64 přišel do styku měl být prověřen. Všechny jeho styky měly být podrobeny zkoumání s cílem zjistit, jestli nějak nesouvisí s osobou Ergy Lindnerové. Všechny její služební cesty od okamžiku, kdy nastoupila do Mulinasu měly být podrobně prozkoumány. U všech osob, se kterými přišla do styku se mělo zjišťovat, zda někdy přišly do styku s BK64, nebo alespoň do jeho blízkosti. Tak gigantický pátrací úkol vyžaduje čas. Protože však je v sázce úspěch plánu kolonizace Země, nelitovala Galaktická rada sil ani prostředků. Nařídila pokračovat ve sledování Ergy Lindnerové i Petra Horna pomocí pozemského detektiva.

Vízka už sledování Horna a té jeho krásky otravovalo. Celý měsíc nedělali nic jiného, než všichni ostatní milenci ve městě. Vízkovi je jasné, že to je obyčejný párek milenců, jakých jsou všude kolem stovky. Jeho hlášení Quinovi, která musel podávat osobně denně, včetně fotografií, jsou stále stejná. Quin ale o zrušení sledování nechce slyšet.

Kapitola 32.

Pátrání

Nikde se neobjevila nejmenší stopa, která by mohla přispět k objasnění ztráty sto kusů komunikátoru BK64 a toho, jak se dostal do rukou Petra Horna v Praze. Minulost Ergy Lindnerové byla zrekonstruovaná skoro na vteřinu, ale nikde v jejím životě nenašli místo, kde by se mohla setkat s BK64. Ani jeden člověk (míněno příslušník impéria Qearran) s nímž kdy přišla do styku se ke komunikačním součástkám ani nepřiblížil. Díky tomu, že sledovací pozemská síť byla v době, kdy Erga dospěla, už rozšířená po celé Zemi, dal se pohyb Ergy vysledovat zpětně téměř beze zbytku. "Domnívám se, že jde o spolehlivou pracovníci firmy," hlásil hlavnímu analytikovi šéf pátrací skupiny. Její setkání s tím Hornem byla zřejmě náhoda." Analytik přemýšlel, co dál. Sledování Ergy po odjezdu z Prahy je zavedlo do lázeňského města, kde se však chovala jako každý jiný návštěvník. Vízek, ten pozemský detektiv, prověřil ty Závodníkovy, co se u nich Lindnerová ubytovala, ale nezjistilo se o nich nic, co by vzbuzovalo nedůvěru. Odkud se ale znají? Na takovou otázku Vízek nenašel odpověď. Quin také nevěděl. Budeme muset začít pátrat vlastními prostředky. "Musíme se poradit," řekl hlavní analytik, přijďte za mnou za hodinu do poradní kabiny vedení. Tváře všech tří jeho poradců přikývly a zmizely postupně z obrazovky.

Ačkoliv pátrání probíhalo v měřítku celé galaxie a byly nasazeny veškeré technické prostředky, které má policie k dispozici, přece jenom malá chybička způsobila, že Oor a Ioora unikli pozornosti. Při programování pátrací sekvence v centrálním počítači se obsluhující pracovník dopustil malé nepřesnosti, která měla v budoucnosti velké následky. Aby pátrání neprobíhalo v příliš širokém rozsahu, bylo potřeba vyloučit období, kdy ještě komunikátor BK64 neexistoval. Vložil proto do počítače datum počátku pátrání. Shodou okolností bylo toto datum o tři měsíce pozdější, než datum nasazení Oora a Ioory do akce na Zemi.

Pozemský detektiv Vízek nemohl vědět, že má pátrat v okolí Ergy po mimozemšťanech. Proto se taky z jeho hlášení Quin sice dozvěděl o Závodníkových v Jeseníku, ale Vízek mu současně potvrdil, že to je nějaký místní invalida se sestrou, která mu dělá ošetřovatelku. Porovnání výsledků pátrání Vízka s obsahy databází Qearranů samozřejmě nic neodhalilo. Tak se stalo, že Oor a Ioora, jako nejdůležitější osoby spiknutí zcela vypadly z dalšího pátrání.

Kapitola 33.

Oor má starosti

"Už jsem nasadil padesát komunikátorů a zatím se neozval ani jeden. Nemůžu přece jít za těmi lidmi a rovnou jim říct o co se jedná. Přece nejsou tak zabeďnění...", Oor přechází nervózně po místnosti,

zatímco Ioor se pomalu převléká k vycházce.

"Myslím, že jsi špatně odhadl ty lidi, co jsi jim prodal komunikátor. Víím, že to byli technici, ale měl jsi vyhledat spíš vědce nebo studenty." "Copak jsem mohl prodat studentovi přístroj za deset tisíc? Kde by na to vzal?" "A vědci?!..., ti by se mnou na tržnici vůbec nemluvili a na univerzitu nebo do ústavu jim to přece nemůžu jít prodat. To by na mě spíš zavolali policii." "A přesvědčil ses, že náš komunikátor je v provozu?" "Jistě. Jakmile by přijal výzvu, hned zapojí televizor i kdyby nešel proud do zásuvky. A moje hodinky by hned signalizovaly navázání spojení." Od prodeje komunikátoru Petrovi uplynul celý rok. Předchozí majitelé komunikátorů se také neozývali. Oor je začal prodávat krátce po svém návratu na Zem před osmnácti měsíci. Většinu umístil v Německu, Rakousku a Švýcarsku. Domníval se, že v těchto zemích jsou lidé důslední a přesní, jak hlásala jejich pověst, a že tedy snadno odhalí jaký přístroj mají v rukou. Ve všech případech prodal přístroje opravářům a servisním pracovníkům nejrozumnějších firem. Pak stále jen čekal, zda se někdo ozve. Posledních pět komunikátorů prodal v uplynulém roce, tentokrát v Čechách, ale zase bez výsledku. Byl rozhodnut počkat ještě týden a pak se přestěhovat do Polska.

"Pojď se projít, to ti udělá dobře."

Ioor si přiložila na tvář znetvořující masku, oblékla si sportovní bundu a čekala u dveří. Oor mezitím štrachal ve skříni, aby vyměnil domácí oblečení (vyrobené na Qheu z prvotřídního materiálu a tudíž velmi pohodlné, ale vypadající pozemsky chudobně) za pravý pozemský oblek. Tentokrát si oblékl elegantní vycházkový oblek. Dokud prodával komunikátory, oblékal se jako trhan. Nosil vlněný svetr, dlouhý kabát (Oor velmi brzy poznal, že zde se analytikové spletli ve století, kdy se takový kabát nosil, ale ponechal si jej, protože je pohodlný), pomačkané kalhoty, moderní boty a podivnou čepici. Brzy poznal, že ve většině zemí se jako ubožák může pohybovat svobodně a nikým neobtěžován, pokud se pohybuje v přiměřeném prostředí. Na tržnicích, kde prodával komunikátory toto oblečení dokonale vyhovovalo. Problémy se svou růžovou pokožkou vyřešil tím, že používal masku ušpiněné tváře. To hlavně v prostředí, kde jeho zjev nebudil pozornost. Většinou mu "ušpiněná a zarostlá" tvář stačila. Jinak chodil oblečený podle prostředí, v němž se právě pohyboval. Zde v Jeseníku chodil většinou v elegantním vycházkovém obleku. Ioor otevřela dveře a byla v půli schodiště, když začal hrát televizor.

Oor se tak lekl, že se praštil ve skříni do hlavy.

"Slyšíš to ?!!"

"Slyším!" Ioor už byla zpět v bytě a zavírala dveře na zámek. Oor přiskočil k televizoru a stiskl tlačítko na svých hodinkách...

...

Najednou hluk ustal a fotbal zmizel. Před televizorem spatřil Petr tvář neznámého muže, který vytřeštěně hleděl na obrazovku.

"To jste VY?," vyhrkl muž, "konečně!"

Petr chvíli nic nechápal, pak pohnul rty a zeptal se: "Vy mně vidíte?" Muž rozzářil tvář do širokého úsměvu.

"Samozřejmě. A dobře si Vás pamatuji. Vy jste Petr Horn. Asi před půl rokem jsem vám prodal na tržnici počítač. Pamatujete si na mne?" Petr strnul. Poznal toho muže. Dostal najednou strach a chtěl zmizet. Zavřel oči. Po chvilce je zvolna otevřel. Stále trčí uvnitř obrazovky.

Vedle muže se objevila odpudivá ženská tvář, pokrytá nějakou vyrážkou. "Prosím, nelekejte se pane Horn. Když už jste se dostal až sem, tak jistě víte s čím máte co činit. Dovolte abych se představil. Jsem Oor Aercar z planety Qhea v systému Qearran." "A já jsem Ioor Aercara, jeho sestra," ukázala na Oora. Pak lehkým dotykem sňala z tváře masku.

Petr sebou údivem trhnul.

"To abych vás tak neděsila."

Petr hleděl do krásné ženské tváře, jakou lze málokdy spatřit. "Promiňte, asi vypadám velice hloupě. Nečekal jsem, že budu s někým v kontaktu." Petr se zajíkal a nevěděl co říct.

"Prosím, můžete mě uvolnit z tohoto prostoru? Potřebuji se vzpamatovat." "Víte, to uzamčení bylo potřebné na navázání kontaktu, aby jste nám hned neutekl. Ted' už vím, že se na vás můžu obrátit přímo. Až se vzpamatujete, můžete s námi navázat zase spojení. Ted' už máte aktivované přímé spojení. Až se vrátíte domů, podívejte se po symbolu zeleného telefonu. Chápu, že vás to trochu vyvedlo z míry. Jenom prosím nikomu nic neříkejte." Oor se usmál a stiskl na hodinkách uvolňovací tlačítko. Petr zavřel oči. Se zavřenýma očima naslouchal. Když uslyšel známý zvuk ledničky z kuchyně, oči otevřel. Je doma a před ním se nad klávesnicí komunikátoru vznáší zeměkoule. Vedle ní jasným zeleným světlem svítí znak telefonu.

Kapitola 34.

Jeseník

Erga zažila s Petrem nádherný měsíc v Praze. Vášně lásky, která se jich zmocnila na začátku, se už neopakovala. Jejich vztah se během několika dnů pozvolna proměnil v krásné přátelství a není pochyb, že u obou přetrvá věky. Blokady v jejím mozku však fungují bezchybně. Uběhl měsíc a Erga byla donucena dokončit úkol, pro který do Prahy přijela. Připomněl jí to telefon v kabelce. Při procházce večerním městem, když byla zavěšená do Petra, najednou zazvonil. "Promiň, to bude někdo z firmy," poodešla kousek od Petra.

"Ano?"

"Váš kontakt se vrátil. Pojedete půlnoční autobusovou linkou Praha

Ostrava a vystoupíte v Šumperku. Odtud si najdete autobus do Jeseníku. Tam vyhledáte penzion U slunce. Bydlí v něm jistý Oldřich Závodník, váš kontakt. Od něho se dozvíte co dál." Erga beze slova vypočila telefon a schovala do kabelky. Posmutněla. "Petře je konec. Ještě dnes o půlnoci musím odejet. Doprovodíš mně?" Petr věděl, že tento okamžik musí nadejít, ale stále doufal, že k tomu nikdy nedorazí. "Nemohl bych jet s tebou?" "Ne, to v žádném případě není možné. Mám od firmy své úkoly a nemůžu ti říci kam jedu. Ale určitě, jak jen to bude možné, se ti ozvu. Pojď, musím do hotelu, připravit se na cestu, mám málo času." Doběhli ke stanovišti taxíků a nechali se zavézt na Smíchov k hotelu. "Petře, zůstaň raději tady dole, kdoví co by nás nahoře napadlo. Podívej na hodinky. Nestihla bych odejet." Vyběhla do svého pokoje po schodech, rychle zabalila kufr a upalovala dolů. Chtěla získat aspoň chvíli času, aby mohla být v Petrově blízkosti.

"Jed'te pomalu a kudy chcete. O půl dvanácté mě ale musíte vysadit na Florenci." Pak se přitiskla k Petrovi. "Máme pro sebe dvě a tři čtvrti hodiny." Řidič taxíku se jen usmál. Takovéto scény loučení zažíval často. Diskrétně se odvrátil a pomalu projížděl Prahou....

Z odjíždějícího autobusu Erga mávala, dokud jí Petr nezmizel z dohledu. Do Jeseníku přijela kolem desáté dopoledne.

Předtím si ještě prohlédla okresní město Šumperk. Udivovala ji tato země. Dosud cestovala jen po velkých světových metropolích. Teď se setkávala zblízka z všedním životem lidí v poněkud zaostalé zemi. Už při procházkách s Petrem po Praze si všímala rozdílů ve způsobu života tady a v jiných světových městech. Nejvíce ji zaráželo chování lidí. Na jedné straně cítila značnou dávku srdečnosti a pohostinnosti a na druhé straně se setkávala s velmi neurvalým a vulgárním chováním. Dokonce i tam, kde by to nečekala. Byla zvyklá, že obsluhující personál se k ní choval zdvořile a vždy vyhověli jejím přáním a potřebám. V Praze se však setkala mnohokrát s chováním, které ji přímo šokovalo svou urážlivostí a neslušností. Na cestě do Jeseníku ji zarazil autobus, kterým cestovala. Přestože to byl autobus označený jako dálková linka, byl špinavý, hlučný a měl potrhovaná sedadla. Do cíle přijela proto notně unavená. Hned po příjezdu se poptávala po penzionu U slunce. Nikdo jí však nedokázal poradit. Iooru byla na procházce v lázeňské části města. Pomalu se vracela domů, když jí do očí padl odlesk slunce na zlatých vlasech nějaké ženy. Instinktivně se tím směrem vydala. Jak se blížila k ženě, rozbušilo se jí srdce vzrušením. Poznala Qheanku na první pohled. "Vítejte u nás," Iooru neskrývala radost ze setkání. Erga se otočila za hlasem. Uviděla mladou ženu oblečenou do riflí a riflové bundy. Rudohnědé vlasy jí vykukovaly zpod sportovní čepice. Její tvář, znetvořená jakousi výrazkou se na Ergu usmívala. "Hovoříte se mnou?" ujistila se Erga a přistoupila blíž k ženě. Hned nato její hodinky lehce pípaly a stejné pípnutí se ozvalo ze záپěstí této ženy.

"Aha, už chápu! Dobrý den."

"Pojďte se mnou, zavedu vás k nám do penzionu. Vy jste určitě Erga Lindnerová a jdete k nám. Já jsem Ilona Závodníková," natáhla ruku k pozdravu. Erga přikývla a stiskla podávanou dlaň. V duchu se trochu otrásla ošklivostí a blesklo jí hlavou, jeli dostatečně imunní i proti takovým kožním chorobám.

Následovala Iooru beze slova. Když došli k penzionu objevil se ve dveřích Oor.

"Tohle je můj bratr Oldřich," představila Iooru, když jim spěchal naproti.

"Oldo, představuji ti Ergu Lindnerovou." Oor srdečně stiskl ruku Ergy. Ta jen mlčky přikývla a vešla do budovy. Když stoupali po schodech do prvního patra, Erga se rozhlížela v novém prostředí. Zatím nehovořila, potřebovala chvíli nato, aby se přizpůsobila novým podmínkám. Nevěděla kdo Oor a Iooru jsou a jaké jsou jejich úkoly. Jako kurýr odevzdávala své zásilky většinou šéfům velkých firem. Sem nevezla žádnou zásilku a nikdo se zatím nezmínil, že by měla něco odvážet. Nevěděla také, zda se zdrží, nebo pojede hned dál.

V pokoji, jakmile zamkla dveře, obrátila se Iooru k Erze a s úsměvem sňala masku. Erga sebou trhla, jak ji to překvapilo. Krásná tvář Iooru byla pro ni takovým překvapením, že se neubránila a vytřeštila oči. Iooru se začala hlasitě smát. "Promiňte, netušila jsem, že vás to tak překvapí." "Já jsem ještě takovou masku nikdy neviděla. Proč ji nosíte?" "Abych měla pokoj od dotíravých mužů." To Erga znala z vlastní zkušenosti a tak se už nevyptávala. Iooru jí pomohla z pláště a nabídla jí domácí trepky. Erga udiveně vzhledla. "Nedivte se, tady je to zvykem. Zde se všichni doma přezouvají a chodí v ponožkách nebo trepkách. Budete se divit, ale je to pohodlné a příjemné." "Pojďte, ukáži vám koupelnu." Erga si dopřála příjemnou sprchu, vysušila si hlavu a oblékla si hezký župan který jí nabídla Iooru.

Posadili se na pohovku k malému stolku, obě ženy vedle sebe, Oor naproti nim do křesla.

"Promiňte, že jsem taková málomluvná. Vítáte mne jako vzácného hosta a já nevím proč. Aby jste rozuměli, dostala jsem od firmy příkaz k vám přijet, ale neřekli mi co tu mám dělat."

Oor se usmál. "Já vím, chápu vás, ale chvílku vydržte. Musím vás napřed na pracovní část našeho setkání

připravit."

"Jak?"

"Když dovolíte, podrobím vás nyní přeškolení."

"Jakému přeškolení? A proč?"

"Hned se to dozvíte. Mám pro vás připraveny informace v počítači."

...

Vízek v Jeseníku sledoval Ergu až do penzionu. Když se ujistil, že se ubytovala a nějakou dobu v městě zůstane, rozhodl se, že si chvilku odpočine a užije si lázeňského života. V tak malém městě nebude problém ji sledovat, pomyslel si. Ty dva co u nich bydlí si prověřím později. Vydal se do městských lázní a objednal si léčebnou kúru na celý týden. Quin to zaplatí, co bych si neužil...

...

Oor zavedl Ergu do vedlejšího pokoje, kde ji posadil před počítač. Na stole ležela známá přilba s kontakty. Erga si je založila na hlavu a s otázkou v očích se obrátila na Oora.

Ten stiskl klávesu na počítači. Byl to na pohled obyčejný pozemský počítač. Erga pocítila připojení k počítači jako lehký záchvěv v mysli. Okolní svět zmizel, jako když mávne kouzelným proutkem. Ztratila vědomí.

...

Oor, když se stal členem tajné skupiny, se mimo jiné dozvěděl, že na Zemi byly před třiceti lety vysazeny manželské dvojice Qearranů, kterým se narodily děti vyrůstající na Zemi. Tyto děti se měly stát zárodkem nové civilizace, jakmile dozraje doba. Ta doba podle plánů Galaktické Rady měla nastat až za sto dvacet let. Oor se dále dozvěděl, že tyto pozemské děti mají genetickou výbavu shodnou s lidmi na Zemi. Postarali se o to jejich vědečtí předchůdci, kteří při pravidelných vyšetřeních zdravotního stavu matek, jim bez jejich vědomí vpravovali do těla upravené geny. Šlo o přísně tajné nelegální pokusy. Byly však úspěšné. Oor dostal za úkol jedno z těchto dětí zasvětit do plánu. Předpokládalo se, že když Erga vyrůstala na Zemi a již delší dobu zde žije a pracuje, bude nakloněna myšlence urychlit spojení Qearranů a pozemšťanů. Ergu vybrali proto, že často cestovala a také proto, že byla odborníkem na komunikace. Oor dostal záznam obsahující podrobný plán. Věděl, že součástí záznamu jsou i sekvence, které mají u Ergy odstranit všechny informační blokády. Jedná se o podobné mechanismy, jaké byly použity při vytváření její fiktivní osobnosti. Erga se tak měla dozvědět všechno o svém skutečném původu. Tak jako se blokády daly vytvářet jen v bezvědomí, i jejich zrušení muselo probíhat podobným způsobem. Šlo to jen rychleji, protože se neupravoval obsah paměti Ergy, ale jen obsah paměti jejího implantátu. Ten byl asi za deset minut přeprogramován a Erga se probudila. Ta část záznamu, která měla Ergu informovat o plánu urychlit spojení obou civilizací, se však nespustila. Na displeji počítače se objevila zpráva informující Oora, že projekce záznamu je na 24 hodin přerušena. Odstranění blokády neproběhlo najednou. Je načasováno na několik dní, během nichž se postupně v paměti Ergy mají začít vynořovat informace, které získala během dvaceti let studia.

První na co si vzpomněla, byl její domov a rodiče. Začala o nich bezděčně vyprávět.

"Víte, u nás doma je v tuto dobu už asi pořádná zima. Brzy asi napadne sníh. Už jsem doma nebyla

skoro deset let." "Kde jste doma?" zeptala se Iooru.

"Ach, promiňte, myslela jsem, že to víte. Narodila jsem se ve Švédsku, v Abisku. Je to až daleko na severu. Je tam velké jezero a hodně lesů." Iooru neskřývala údiv: "Vy jste pozemšťanka? Ale vypadáte jako Qheanka." Erga se zarazila. Otázka ji zaskočila. Ještě před chvílkou nic o Qheanech ani Qearranu nevěděla. Mozek však už informaci vybavil a tak začala pomalu odpovídat.

"Ano, jsem Qheanka. Jenom jsem se narodila tady na Zemi a vyrůstala jsem v Abisku." Pak pomalu vypověděla svůj příběh. Až do setkání s Ioorou a Oorem vlastně netušila kým je. Pomalu jí vědomí otvíralo zámky paměti a pro Ergu se stalo najednou přirozené, že pochází z vesmíru. V její paměti proběhla neuvěřitelná proměna. Implantovaná virtuální osobnost zvolna mizela a vracely se jí vzpomínky na skutečné prožitky mládí. "Víte, když jsem vyrůstala, učil mě stroj. Do školy jsem chodila na Marsu, ale jen dálkově. Když nepočítám své narození, ve vesmíru jsem nikdy nebyla. Ale nebavme se o mně, řekněte mi raději jaký je můj úkol tady. Nic o vás nevím, ani nevím, proč mě za vámi poslali." "To nic. Hned vám do vysvětlím. Já se ve skutečnosti jmenuji Oor Aerar , " Oor si k ní přisedl, "moje sestra se jmenuje Iooru. Jméno Závodníkovi je naše krycí pozemská totožnost." "Já mám jenom jedno jméno. Dostala jsem ho při narození. Mám to jednodušší," usmála se Erga.

"Na rozdíl od Iooru vím o vašem pozemském původu, a vím o vás daleko víc, než zatím víte sama," pokračoval Oor.

"Mým úkolem je zasvětit vás do složité a velmi tajné záležitosti. O tom si však povíme až zítra a v dalších dnech. Teď bude rozumné si popovídat o běžných věcech a lépe se tak poznat." Erga se na oba usmála a lehce zatřepala hlavou: "Jsem ráda, že jsem s vámi. Víte, uplynulý měsíc jsem prožila v Praze velkou lásku. Teď se mi to v hlavě trochu motá. Najednou si uvědomuji kdo jsem a jsem z toho nešťastná." Oor nevěřícně zakroutil hlavou. "Opravdu?" "Opravdu. Když jsem ho poznala, ještě jsem nevěděla, že patřím k vám.

Myslela jsem, že jsem pozemšťanka."

"Jak to, pozemšťanka!" Oor zpozorněl.

"Nevím. Teď vím kdo jsem, ráno jsem to ještě nevěděla. To asi ty přístroje," ukázala na počítač a na svou hlavu. Oor už nic nenamítal a Erga pokračovala: "Víte, začalo to tak náhle, že jsem ztratila hlavu. Zamilovala jsem se do něho na první pohled. Prožili jsme spolu krásný měsíc." "To nás přivádí přímo k věci. Chtěl jsem o tom hovořit až zítra, ale něco si řekneme ještě dnes. Budete pak lépe spát." Pak šel k počítači a zkontroloval v paměti, co vlastně s Ergou program prováděl. Z kontrolního záznamu zjistil, že informaci o plánu ještě Erga nedostala.

"Zítra se z počítače dozvíte všechno důležité. Právě jsem zjistil, že vám program likvidoval ve vašem komunikátoru," ukázal jí prstem na čelo, "informační blokády, které jste tam měla." Nyní Oor přestal hovořit a zkusil s Ergou komunikovat jen myšlenkami, přes její komunikátor.

Erga se na Ooru stále zvědavě dívala. Najednou se jí rozšířily oči údivem a Oor byl zaplaven lavinou nesrozumitelných zvuků. Okamžitě přestal používat komunikátor a znovu promluvil: "Vy jste ještě nikdy komunikátor nepoužívala?" "Ne, ani jsem nevěděla, že mám něco takového v hlavě. Už se mi vybavuje o co jde, ale prosím: Ještě to nepoužívejte. Potřebuji si zvyknout." Oor se tedy vrátil k mluvenému slovu a stručně Erze vysvětlil, že byla vybraná z mnoha dětí, narozených a žijících na Zemi, k tajné misi o jejíž podstatě se zítra dozví ze záznamu. Pak jí vysvětlil, že její vztah s pozemšťanem s tímto posláním úzce souvisí a že je rád, že má takovou zkušenost.

Pak už si jen povídali o tom jak žijí. Erga vyprávěla o svých cestách, popisovala život ve velkých městech jako New York, Sydney, Hongkong, Paříž. Oor zase vyprávěl jaký je život na periferii společnosti. Pak si obě ženy sedly do ložnice a dlouho do noci si povídaly o svých zkušenostech s dobyteli ženských srdcí. Erga vysvětlovala Ioorě, jak si udržuje nápadníky od těla. Iooru ji zase na oplátku půjčila kožní masku, kterou odháněla nápadníky ona. Erga si ji založila a když se na sebe podívala do zrcadla, odporem se až otřásla. "Br, to bych nemohla nosit. Štítla bych se sama sebe."

Ráno Oor posadil Ergu opět před počítač. Ten jí, tentokrát už při plném vědomí, podal podrobnou informaci o plánu. Erga byla plánem nadšená. Uvědomila si, že plán jejímu vztahu s Petrem nahrává a že jí tak otvírá cestu, kterou už považovala za uzavřenou. O pokračování jejího vztahu s Petrem však nyní měli rozhodovat jiní.

V následujících dnech žila v Jeseníku a s Ioorou chodila na procházky do lázní. Podrobně jí vyprávěla o své lásce k Petrovi, popisovala jí všechny pocity, které prožívala. Každý večer však uléhala se slzami v očích, když si vzpomněla na Petra. Neměla tušení, kdy se k němu bude moci vrátit. Začínala chápat, že výbuch vášně, který jí i Petra zpočátku pohltil, měl fyzické kořeny a teprve to, co pak následovalo, že je láska. Pochopila, že její vztah k Petrovi je právě teď v té druhé kategorii. Přesto ji však její fyzické potřeby silně trýznily. Proto byla tak zoufalá. Nevěděla, jak to bude pokračovat. Zatím se Ioorě nesvěřila s těmito pocity a obavami.

Pracovní část jejich dnů spočívala v procházení komunikačními sítěmi po Zemi a hledání vhodných pozemských partnerů. Erga, jako telekomunikační odborník seznámila Oora s existencí pozorovacího systému a komunikační sítě na Zemi. Oor byl fascinován možnostmi sítě, hlavně když se "proletěl" po světě. Když prodával komunikátory, věděl, že se s ním mohou spojit, ale nevěděl, jak takové spojení funguje. I jeho kontakt s Petrem mu nebyl příliš jasný. Když se Petrova tvář objevila na obrazovce televizoru, netušil Oor, že Petr k němu "přiletěl."

...

Oor se zatím nezmínil o své účasti na rozmístění BK64. Mlčel hlavně proto, že zatím jediný jeho kontakt, Petr Horn se ještě neozval a ostatní mlčeli. Zatím společně s Ergou a Ioorou postupně "navštívili" všechny, jimž Oor prodal testovací počítače. Jeho zklamání bylo veliké. V Německu i Rakousku majitelé komunikátorů hleděli hlavně na svou kariéru. Když získali od Oora tak vynikajícího pomocníka, jakým byl testovací počítač, nabyli ve svém oboru brzy věhlas mistrů. Nebylo divu. Tester dokázal najít prakticky každou závadu. Výsledkem pak bylo, že zaujali místa na vyšším stupni. Bylo to neuvěřitelné, ale z padesáti devíti řadových servisních techniků se stalo padesát mistrů a vedoucích provozoven. Devět povýšilo ještě výš a stali se řediteli. Jejich testery ležely bez povšimnutí ve skříních. Jen Petr Horn zůstával zatím velkou neznámou. Za ním Oor "neletěl". Mohl se s ním snadno spojit, protože oboustranné spojení už bylo navázáno. Nechtěl ale věc uspěchat. Kdyby tak tušil, jak po něm Erga touží, neváhal by ani vteřinu. Nebo kdyby tušil co se kolem Petra děje v Praze, zahájil by akci ihned.

...

"Iooro, prosím...můžeš se opatrně podívat dozadu? Už třetí den mám dojem, že nás někdo sleduje." Erga přivolala Iooru, která si prohlížela vystavené noviny ve stánku. "Vidíš toho muže s pejskem? toho v hnědém obleku. Pořád po nás pokukuje a je za námi kam se hne. Nevypadá na nápadníka. Tváří se tak nějak divně." "Počkej tady, já si ho prověřím," Iooru se otočila a kráčela přímo proti muži s pejskem. Ten se okamžitě začal dívat jinam a tvářil se, že ji nevidí. Iooru šla ještě kousek stejným směrem a pak se náhle obrátila zpátky. Muž mezitím někde stačil zmizet.

Erga viděla, jak muž zmizel za reklamním stojanem, jakmile ho Iooru minula. Zřejmě zapomněl na Ergu a

pokukoval po Iooře. Pak si najednou asi uvědomil, že je tu ještě Erga. Okamžitě se narovnal a zvolna zmizel za rohem.

"Já nevím... možná je to jenom nesmělý nápadník. Ergo, rozdělíme se a budeme alespoň dva dny chodit samostatně. Třeba se prozradí." Následující dny se muž neobjevil. Čtvrtý den si ho ale Erga povšimla, za oknem v kavárně, jak se baví s nějakým mladíkem. Chvilí je skrytě sledovala. Jejich hovor nevypadal jako přátelský, spíš šlo o nějaké obchodní jednání. Mladík najednou pohlédl oknem a spatřil Ergu, která stihla stočit zrak jinam. Koutkem oka zahlédla, jak se jeho společník okamžitě přikrčil, aby ho nespatriila.

Vydala se hned, zkratkou po pěšině mezi domy, zpátky do penzionu. Když se blížila k cestě, zahlédla toho mladíka, jak ji po pěšině sleduje. Zřejmě se domníval, že o něm neví, a proto se neskrýval. Oor se zasmušil, když mu Erga vypověděla své podezření, že je sledována. Po krátké poradě se rozhodli, že si oba muže důkladně prověří. Oor po poradě s Ergou rozhodl, že použije možnosti sítě. Sedl si před svůj počítač a zapojil komunikaci. Virtuální svět Oora fascinoval. Od příjezdu Ergy se nemohl jeho krásy nabažit. Aniž o tom jeho spolupracovnice věděly, v jejich nepřítomnosti objevoval krásy světa z leteckého pohledu. Nic nezkoumal, jen "cestoval" po světě jako turista. Teď však musel zjistit, kdo jsou oni dva muži. Oor nejprve "zaletěl" na promenádu, kde je největší pravděpodobnost, že muže najde. Nic. Postupně proletěl všechna běžná místa, kde by mohl být. Nic. Začal nahlížet do restauračních místností a jídelen. Nic. Už chtěl pátrání vzdát, že se ho pokusí najít později, když si povšiml auta, stojícího na odbočce k jejich penzionu. Je napůl ukryté pod stromy. Nebyl by si jej všiml, kdyby k němu nevedlo tenké modré vlákno, ukazující, že v autě je v činnosti nějaký přístroj, obsahující komunikátor. Všechny spoje, které jsou vidět při těchto jeho letech virtuálním světem vedou jen k nehybným zařízením. Komunikátory v mobilních zařízeních se zapojují do sítě jen v případě, že přístroje zpravidla radiopřijímače jsou v provozu. Vlákno vedoucí do auta tedy ukazuje, že v autě asi někdo sedí a poslouchá rádio. Oor se přiblížil k autu a uviděl, že našel co hledal. Zvolna vnikl dovnitř. Okamžitě se jeho pohled přepojil na komunikátor v rádiu a Oor se tak stal neviditelným účastníkem dění v autě.

...

Vízek odpočíval a užíval si lázeňského života. Sledovanou Ergu Lindnerovou občas potkal, ale nevšímal si jí. Už stačil zjistit, že je ubytovaná v penzionu U slunce, u manželů Závodníkových. To mu zatím stačilo. Quinovi už nedával hlášení denně, jako na začátku sledování. Byli dohodnuti, že bude hlásit jen změny a nová zjištění. Zatím tedy ohlásil, že se Erga ubytovala v Jeseníku a že pokračuje v jejím sledování. Když mu skončil týden léčebných procedur, které si zaplatil na Quinův účet, začal se věnovat zase své práci. Při každodenních procházkách se držel Ergy v dohledu. Chodila stále se svou přítelkyní Ilonou Závodníkovou, a obě dvě mu už šly na nervy. Chovaly se totiž jako všechny paničky či slečinky, které kdy sledoval. Lozily po obchodech, nacpávaly se cukrovinkami, klábosily na chodníku, chodily plavat a na procházky po parku. Už si jich tak moc nevšímal a ztratil ostražitost. Byl proto nemile překvapený, když poznal, že si ho všimly. Zahradníková si to dokonce namířila přímo k němu. Stačil tak tak obrátit oči jinam a tvářit se, že ji nevidí. Pak si povšiml, že ta druhá ho upřeně pozoruje. Je to v háji, zaklel, a zmizel jím z dohledu. Mám po zábavě, objevily mně. Musím zavolat posilu. Zavolał okamžitě do Prahy aby přijel Jarolímek, jeho kolega. Hned po příjezdu si zašli do kavárny, kde Jarolímkovi vyložil situaci.

Samozřejmě, že jako šéf firmy nepřiznal, že byl odhalen. Jarolímkovi oznámil, že dostal výhodnou zakázku od jednoho křena, aby sledoval jeho paničku, jak se chová v lázních. "Těch dvou ženských mám už plný zuby, tak si jich chvilku užij zase ty," oznámil Jarolímkovi, "já si budu hledět své nové paničky." Nestačil to ale dopovědět, když zahlédl za oknem Lindnerovou, jak hledí jeho směrem. Okamžitě se skrčil pod stůl a zatahal Jarolímka za nohavici. "Dělej!... to je ona. Já musím zmizet, aby nás spolu neviděla."

...

V autě sedí dva muži. Podle popisu Ergy poznal Oor muže, kteří je sledovali. Jarolímek má na klíně dalekohled a rozhlíží se po okolí. Občas se podíval směrem k penzionu.

Druhý muž hovoří: "Podívej, tady máš telefon na Quina. Když se bude dít něco nového, zavoleš mu. Já jdu na vlak." "Počkej, jaké má Quin číslo?" "Nevím. Je to jeho telefon. Volá se mu tímhle modrým tlačítkem." Vízek vystoupil a kráčel směrem k nádraží. Oor viděl, že telefon v Jarolímkově ruce je jiný, než běžné mobilní telefony. Protože komunikace nejsou jeho silnou stránkou, zrušil spojení s virtuálním světem. "Ergo!...můžeš sem na chvíli přijít?" zavolał do pokoje. Erga se právě zabývala vyšíváním malé dečky. Tato práce se jí zalíbila a věnovala jí posledních několik dní dost času.

"Co se děje?"

"Ergo, našel jsem toho slídila. Vypadá to, že nás opravdu sleduje. Můžeš se na chvíli napojit se mnou?" Erga přikývla. Oor aktivoval virtuální spojení pro oba dva a v mžiku byli spolu uvnitř auta. Jarolímek zatím stačil telefon vybalit z pouzdra a prohlížel si jej ze všech stran. Taky nikdy takový telefon neviděl. Zato Erga při spatření telefonu zpozorněla. Jarolímek má v ruce poslední model komunikátoru, jaký mají v držení pouze příslušníci Qearranu. Sloužil na Zemi k přímé komunikaci, bez použití pozemských spojů. Přesně stejný má Erga uložený v centrále v Praze. Při odjezdu si jej zapomněla vyzvednout. Ví, že přístroj používá ke komunikaci intergalaktickou síť. Její spoje ve virtuálním světě, v němž právě jsou, nejsou viditelné. "Pojď, vrátíme se," řekla Erga a zrušila své propojení s počítačem. "Zcela jistě nás sledují Qearrané. Jenom nevím, jak na nás přišli a co všechno vědí." Oor se zděsil. Až dosud ho nenapadlo, že jeho ilegální činnost může být někým odhalena a že by mohl být potrestán pro maření záměrů Galaktické rady. Na Zemi se cítil bezpečně, zvláště proto, že na Zemi kromě něho a Iooru nebyl nikdo další zasvěcený do jejich plánů. A samozřejmě ještě Erga. Zbytek jeho skupiny zůstal na Marsu. Oor netušil, že stopa k němu vedla od Petra Horna právě přes Ergu.

"Co budeme dělat?"

Erga, protože zná komunikační schopnosti intergalaktického telefonu, řekla: "Nebude to až tak těžké. Já se teď napojím na galaktickou síť, mám tam svá oprávnění. Pokusím se zjistit komu ten telefon patří. Ti dva jsou asi obyčejní detektivové, které si někdo najal. Počkejte chvíli." Znovu se napojila do virtuálního světa a v autě, kde si Jarolímek stále pohrával s telefonem se snažila přechytit identifikační číslo přístroje. Musím počkat, až zavolá. Zrušila spojení a řekla Oorovi: "Myslím, že budeme muset něco udělat. Ten chlap v autě říkal, že má volat, když se něco změní." "To je nápad!" Oor vyskočil, "já zůstanu napojený v síti a budu sledovat toho muže v autě a vy dvě půjdete ven." "Ne," Erga rázně odmítla. "Nedokážeš vysledovat spojení, já to umím. Aby se chytil, navrhuji, aby jste vyběhli a utíkali rychle do města. Tam chytíte první taxík, který uvidíte a ať jede rychle někam pryč. Snažte se tomu slídilovi ujet. To určitě bude hlásit. A já vystopuji linku, na kterou volá." Jak navrhla, tak udělali. Erga si sedla k počítači, vytukala své kódové číslo a připojila se do sítě. Protože neměla u sebe svůj telefon, síť se aktivovala, ale žádné spojení se neprovedlo, jen její vědomí se připojilo do sítě. Pak aktivovala virtuální spojení a přenesla se do auta k Jarolímkovi.

Když kolem auta proklusal Oor s Ioorou, Jarolímek začal splašeně startovat auto. Málem oba propásl, když studoval ten neobvyklý telefon. Rychle auto otočil a jel zvolna za oběma utíkajícími. Jakmile nasedl do taxíku a ten začal po chvílce ujíždět, Jarolímek dostal ve tváři výraz fanatického lovce. Upřeně hleděl na ujíždějící taxík, který hned za městem nabral vysokou rychlost, pohupoval se dopředu a dozadu, jakoby chtěl pomoci autu k větší rychlosti a razantně dupal na plyn a lomcoval řadící pákou jako v transu, kdykoliv musel přeradit. Taxík byl rychlejší. Po patnácti minutách zběsilé honičky to Jarolímek vzdal. Vyřadil rychlost a nechal auto sjíždět s kopce a pak zvolna zastavil. Chvilí seděl s tupým výrazem v

obličej, pak zvedl telefon, který se zakutálel na podlahu. Ježíšmarjá, to zas šéf bude řídit, nařikal si. Pak se však uklidnil, upravil si kravatu, pročísł vlasy, zhluboka se nadechl a stiskl modré tlačítko.

Erga už byla v pohotovosti. V okamžiku, kdy stiskl tlačítko, zazářil na telefonu krvavě rudý bod a z něj vyrazila do prostoru tenká nitka. Erga se nejvyšší možnou rychlostí rozletěla podél ní. Nitka mířila rovnou na západ a protože Erga znala kvality sítě z předchozích "výletů" s Oorem, napnula mysl a vyrazila podél vlákna takovou rychlostí, že Praha, kam paprsek směřoval, se objevila v jejím zorném poli za několik vteřin. Sledovala paprsek až k velké budově, na jejímž průčelí uviděla nápis MULINAS. Víc nepotřebovala vědět. Blíž si netroufala, protože by mohla být zachycena skenovacím paprskem, o jehož existenci samozřejmě věděla. Stačilo jí jméno Quin, které zaslechla v autě. Okamžitě se v mysli začala vracet do auta k Jarolímkovi v naději, že uslyší alespoň část hovoru. "Ano, spolehněte se, budeme je dále sledovat." Spojení se přerušilo. Víc Erga nestihla. Tato věta jí ale stačila. Obsahem hovoru asi stejně nebylo nic jiného, než hlášení o tom co se stalo. Jarolínek vytřukal číslo svého šéfa: "Promiň šéfe, ale stal se mi malér.....". Erga dál neposlouchala a vrátila se domů.

Podrobně vypověděla Oorovi a Ioorě, kteří se vrátili asi za dvě hodiny, co se událo.

"Za prvé, musíme zjistit, kdo je ten Quin a co o nás ví," Oor se ujal velení, "za druhé musíme nějak zmařit to sledování a pokusit se zmizet. Víme kde sídlí. Pokusíme se k němu dostat přímo po síti, snad nás nedokáže vystopovat." "Mám nápad!" Erga v duchu zajásala, "zajedu zpátky do Prahy. Tím odlákám naše slídily za sebou a Vy mezitím změníte adresu. Nejlepší taky do Prahy. Ve velkoměstě se snadno ztratíte. Já si vás pak najdu. Ubytuji se ve stejném hotelu, kde jsem už byla a pokusíme se pana Quina odstavit." Oor si uvědomil, že teď by bylo velice potřebné mít v Praze spojení. Po chvilce uvažování se rozhodl, že se spojí s Hornem. Dozví se tak, jestli se nezalekl spojení s ním a nevycouval. Pokud ano, požádá ho o vrácení komunikátoru. Jestli ale jenom váhá, urychlí tím celou akci a získá konečně lidského spojení.

"Je tady jedna věc, kterou jsem vám ještě neřekl," oznámil Oor Erze, "mám již jeden kontakt s pozemšťanem pomocí komunikátoru." Pak podrobně popsal své spojení s Petrem Hornem, ale neuvedl jeho jméno, protože ho to prostě nenapadlo. Tak se Erga sice dozvěděla o úspěšném kontaktu, ale stále nevěděla s kým byl uskutečněn. "To je skvělé. Navrhuji, aby Erga v Praze uskutečnila první kontakt. Má ze svých služebních cest velké zkušenosti ve stycích s cizími lidmi a to setkání rozhodně lépe zvládne než já," prohlásil Oor. "To je pravda. Já bych se v Praze těžko orientovala, zatím jsme s Oorem působili jenom na venkově a malých městečkách," řekla Ioor. Dlouho do noci pak spolu prodiskutovali svůj postup v následujících dnech. Nakonec se dohodli, že Erga hned po svém příjezdu do Prahy naváže kontakt. Mezitím Oor a Ioor dají v penzionu výpověď a pojedou do Prahy. Pokusí se sehnat ubytování mimo Prahu. Budou se tak lépe cítit, než uvnitř velkoměsta. Mezitím musí Erga setrást slídila. Pak se sejdou a dohodnou se jak dál. Dokud nebudou opět v bezpečí, nemohou nic podnikat. Protože Erga nemá svůj komunikační přístroj, ale jenom obyčejný mobilní telefon, Oor jí jej vybavil BK64. Má k dispozici dosud nerozmístěné testovací počítače. Jeden z nich otevřel a čip z něj vložil do telefonu. Erga se pak napojila na Oorův počítač a převedla si do svého telefonu všechna data týkající se spojení. Pak zavolala Oora a Iooru do pokoje k počítači.

"Teď vám ukážu, co jsem si vymyslela na našeho špeha."

Spustila počítač a asi deset minut něco složitě programovala. Pak řekla:

"Vzala jsem záznam rozhovoru těch dvou detektivů a převedla ho do modulátoru. Mohu normálně telefonovat a na druhém konci bude slyšet hlas jednoho z těch dvou. Jednoduše jim zavolám jako Quin a odvolám sledování."

Snad na to skočí a odjedou."

"Tak to vyzkoušejme," navrhla Ioorá.

Erga vzala svůj mobilní telefon a zavolala na číslo telefonu Oora, který byl umístěn v sousedním pokoji.

"Teď budu mluvit jako ten detektiv Vízek."

"Haló, jak mě slyšíte?..." Oorovi do ucha duněl hluboký hlas Vízka.

"Skvělé, zkus ještě ten druhý hlas."

Erga stiskla jiné tlačítko.

"Šéfe, hlásím, že jsem tu ženskou ztratil..." Erga se neudržela a vyprskla smíchy, "to nejde, musím si to důkladně nacvičit. Napřed musím zjistit, jak se mezi sebou baví. Napojím se přímo na jejich centrálu a poslechnu si víc jejich hovorů. Teprve pak to zrealizujeme." "Souhlasím," řekl Oor "hlasy jsou dobré, ale když neznáme, jaká slova používají a jak se oslovují, neměli bychom úspěch. Ergo, jed' na výlet a napřed chvíli tahej ty slídily za nos. Povod' je po kraji a sleduj jejich telefonáty. Až si budeš jistá, že víš o nich všechno co potřebujeme, odvolej je." Erga si zabalila kufr a vydala se na stanoviště taxíků. Pokradmu sledovala, jak se na ni Jarolímek pověsil a pomalu pojížděl svým autem asi sto metrů za ní. Najala si taxík a vydala se na dlouhou cestu. Napřed zajela do okresního města. Tam zašla na poštu a předstírala, že dlouho telefonuje. Pak šla na nádraží a vlakem cestovala do Ostravy. Jarolímek ji trpělivě sledoval. Pokaždé, když podával hlášení, Erga předstírala, že také telefonuje. Ve skutečnosti se okamžitě, jak přiložila sluchátko k uchu, ponořila do virtuálního světa a přeskočila v něm do Jarolímkova telefonu. Slyšela tak nejen celé jeho hlášení, ale také je zaznamenala do paměti počítače. Z Ostravy cestovala do Brna. Při každé vhodné příležitosti předstírala velkou aktivitu. Zastavovala nahodile lidi, kterých se zeptala na cestu a pak se s nimi delší dobu bavila o všem možném. Pro Jarolímka to vypadalo, že Erga prověřuje nějakou konspirační síť. Alespoň tak to líčil ve svých hlášeních šéfovi. Erga kromě toho, že poslouchala a nahrávala jeho hlášení, ještě sledovala hovory jeho šéfa v Praze. Ještě než Jarolímek dokončil první hovor se svým šéfem, Erga se přenesla do Prahy do šéfova telefonu a aktivovala v něm zvláštní kód. Jeho telefon pak automaticky zaznamenával veškeré hovory na pražském komunikačním uzlu galaktické sítě. Pořád čekala, kdy agentura Wolf podá hlášení tomu neznámému Quinovi, který si její sledování objednal. Teprve pátý den se dočkala.

Vízek oznámil Jarolímkovi: "Poslouchej, je čas podat hlášení panu Quinovi. Jediné spojení na něho je z telefonu, co máš u sebe. Okamžitě telefon zabal a pošli mi jej expresním kurýrem. Hlášení musím podat osobně. Ty si nějaký telefon sežeň." Pro Ergu to znamenalo, že musí zachytit hovor s Quinem vedený z mobilního telefonu. A navíc telefonu vybaveného intergalaktickým spojením. I když se dokázala napojit na normální telefonní hovory, neznamenal to, že se jí totéž podaří při spojení s Quinem. Jak už bylo řečeno, komunikátory v mobilních zařízeních jsou sledovatelné, jen pokud jsou v činnosti. Spojení s Quinem proběhlo zatím jen jednou, ale to Erga nezachytila. Jedinou možností je sledovat hovor přímo z centrály. Erga proto před Jarolímkem zmizela na toaletě a zde mimo jeho dohled, se napojila na intergalaktickou síť. Protože Quin má sídlo v pražské pobočce Mulinasu, zamířila rovnou tam. Snadno našla uzlovou ústřednu na televizní věži uprostřed města. Je to táž ústředna, v níž se Petr Horn ocitl při svém prvním letu virtuálním světem. Po chvíli hledání našla seznam mobilních telefonů a v něm Quinův telefon. Ten jediný v dlouhém seznamu má odlišnou barvu. Barva signalizuje, že je to telefon patřící příslušníku impéria Qearran. Erga prohledala celý pražský seznam a nenašla v něm žádný další qearranský telefon. V ústředně pak provedla potřebné změny programu. Od této chvíle měla zajištěno, že všechny Quinovy hovory budou odposlechnuty a zaznamenány. To všechno díky BK64. Erga jej má upravený a nesledovatelný, ale Quin nikoliv.

...

Nastala chvíle, kdy se Erga mohla vydat do Prahy. Připravila si krátký hovor s agenturou Wolf. Rozhodla se nehovořit přímo s Vízkem, ale s jeho sekretářkou. Quinovým hlasem oznámila, že další sledování Ergy Lindnerové ruší a že vyúčtování mají zaslat písemně na adresu firmy Mulinas k rukám pana Quina. Krátce nato s potěšením zjistila, že Jarolímek obdržel příkaz ukončit sledování a vrátit se do Prahy.

Aby měla jistotu, že se jí záměr podaří, jela do Prahy stejným vlakem jako Jarolímek. Jejich role se vyměnily. Erga sledovala Jarolímku až ke kanceláři firmy Wolf. Pak odejela na Smíchov, kde se ubytovala ve stejném hotelu, v němž před půl rokem poznala Petra. Aby se jí lépe vzpomínalo, vyžádala si i stejný pokoj.

Když se definitivně přesvědčila, že její sledování skončilo, zahájila přípravy pro vyhledání pozemského kontaktu, který jí popsal Oor. Po poradě se rozhodli, že ponechají spojení do televizoru tak, jako tomu bylo při prvním kontaktu. Jen komunikátor přemístili do hotelového pokoje Ergy. Když se vykoukala a najedla, zamkla dveře pokoje a zavolala Oora. Opět k tomu použila galaktické sítě, tentokrát však přímé spojení. S potěšením přijala, že komunikátor je v televizoru, takže se mohli vidět. Dívala se na příjemný pokoj, ve kterém se Oor s Ioorou ubytovali. Jak jí Oor řekl, jsou ubytováni v malé hospůdce na předměstí Prahy, odkud se autobusem městské dopravy a metrem mohou dostat na Smíchov během hodiny. "Povedlo se nám sehnat ubytování hned. Změnili jsme totožnost. Ted' jsme manželé Alena a Josef Novotní. Já jsem invalidní důchodce, Iooru nepracuje, stará se o mne. Zdědil jsem slušný majetek a z toho žijeme. Když k nám přijedeš, budeš Ioořina mladší sestra. Iooru už nenosí masku. Přebarvila si vlasy a nosí kontaktní čočky. Určitě ji nepoznáš," oznamoval jedním dechem Oor.

Kapitola 35.

Quin zuří

Quin zuřil. Sekretářka mu předložila ke schválení výdaje za sledování Ergy, které zaslala firma Wolf. Když z papírů zjistil, že sledování bylo ukončeno, okamžitě zavolal Vízkovi, aby věc vysvětlil. "Přece jsme sledování skončili na váš příkaz," hájil se Vízek a přehrál Quinovi záznam telefonického rozhovoru. Když Quin uslyšel svůj vlastní hlas, jak odvolává sledování, omluvil se Vízkovi, ale byl vzteky bez sebe. Okamžitě se spojil s hlavním analytikem na Marsu. "Věc je vážnější, než jsem si myslel. Ta Lindnerová musí být velice mazaná, když mě tak vypekla." Popsal analytikovi situaci. "Ted' je kdoví kde a my nevíme co má za lubem. Ten její pražský přítelíček byl jenom milostnou záležitostí. Když jsme zjišťovali, kde přišel k tomu testeru, ukázalo se, že ho náhodně koupil na tržišti. Potvrdili to jeho spolupracovníci. Někdo z našich mu ho prodal a nikdo neví proč. Vypadá to tak, že ten Horn nemá tušení co má v rukou. Je jenom schopný technik tak objevil pár vlastností testeru navíc. O jeho skutečných schopnostech nic neví. Zatím bych ho nechal na pokoji." Hlavní analytik vyzval Quina, aby všechny materiály shromáždil a poslal k podrobné analýze centrále na Marsu.

Kapitola 36.

Kdo je Erga ?

Petr je stále neklidnější. Uplynulo půl roku od odjezdu Ergy a on pořád neví co s ní je. Slíbila, že se ozve a pořád nic. Kdykoliv pomyslel, že snad na něho zapoměla, svírala ho úzkost. Neumí si představit, že by ji ztratil. Celého půl roku se mu o ní v noci zdají nejrůznější sny. Napřed sladké sny plné šťastných setkání, v posledních dnech však stále častěji nepříjemné. Zdálo se mu, že zemřela, pak zase, že se vdala za jiného, zdálo se mu, že se spolu hádají a ona od něho utíká, a jiné podobně nepříjemné události. Probouzel se s pocitem neurčitěho neklidu. Neví, jak z toho ven. Mimo to ho stále trápí myšlenka na

spojení s tím mimozemšťanem. Petr si není schopen vzpomenout na jeho jméno. Navíc se mu v jeho snech podoba Ergy míchá s podobou té krásné mimozemšťanky, jejíž jméno si také nedokáže připomenout. Mnohokrát zasedl před svůj počítač a rozhodoval se, jestli má stisknout tlačítko se zeleným telefonem. Nikdy nenašel v sobě dost odvahy zavolat. Tuší, že mimozemšťané s ním mají nějaké záměry, ví, že je jim už vydán napospas, ale stále se utěšuje, že mu snad dají pokoj. Na druhé straně mu však jeho vnitřní hlas radí se s nimi spojit. Určitě nemají nekalé záměry, dozvím se mnoho nového, třeba mě vezmou i do vesmíru, uvažoval.

Toho dne se probudil z velmi nepříjemného snu. Zjevila se mu v něm Erga, která se k němu blížila s roztaženou náručí a šťastným úsměvem na tváři. Jak se k němu v neurčitém prostoru plyně přibližovala, její tvář se začala pomalu měnit a nabyla podoby ošklivě znetvořeného obličej, který se rozsypal na drobné body a najednou na něho hleděla ta krásná vesmířanka. Natahovala k němu ruce a říkala: "...neboj se... pojď, pojď...". On stále uhýbal, její ruce se prodlužovaly až se změnilly v pařáty. Právě když se mu její pařáty zasekly do těla se probudil. Takhle to dál nejde, umínal si, musím s tím něco udělat. Když nemám Ergu, zkusím to s těmi vesmířany. Nezbyvá než doufat, že to dobře dopadne. Odhodlaně vstal, dal se do pořádku a vytáhl tester z brašny. Postavil jej na stůl a aktivoval připojení k virtuálnímu světu. Tentokrát mnohem déle než jindy visel v prostoru a hleděl na Zemi plující mezi hvězdami. Vlastně ještě nikdy při svých výletech do tohoto virtuálního světa neviděl Zemi tak jasně a nepřemýšlel o ní jako o svém domovu. Třeba mě unesou a už ji nikdy neuvidím, uvažoval, anebo se stanu slavným jako první člověk, co navázal kontakt. Seděl tak poměrně dlouho bez hnutí a pozoroval Zemi. Pak se rozhodl. Natáhl zvolna ruku. Jako dosud nikdy, vnímal svou světélkující paži velmi intenzivně, srdce mu začalo prudce bušit, když se jeho prst dotkl zeleně svítícího znaku telefonu. Jako ve zpomaleném filmu Petr sledoval, jak z telefonu vytryskl rubínový paprsek světla. Nezamířil k Zemi, jak Petr očekával, ale začal se velice pomalu rozšiřovat do trychtýře, který byl obrácen směrem k němu. Vypadalo to jako velký rudý rotující vír, který se ho snaží vtáhnout do svých útrob. Petr ví, že veškerý pohyb v tomto virtuálním světě je řízen jeho myšlenkami. Chápe proto, že pomalost pohybu víru je dána jeho obavami, že podvědomě brzdí akci, ale nedokázal se přemoci. Mohl proto vidět, jak se vír mění v skleněnou, rudě zářící trubici, jejímž vnitřkem se on pomalu pohybuje kupředu. Nebyla dlouhá, jen několik metrů. Vzápětí let trubici skončil a Petr zjistil, že je uvnitř televizní obrazovky. Před očima má kontrolní monoskop a hraje k tomu hudba. Asi po pěti vteřinách hudba ustala a monoskop zmizel. Petr zjistil, že hledí do hotelového pokoje, který mu připadá důvěrně známý. Rozhlédl se po prázdném pokoji. Snažil se zjistit, proč mu připadá známý. Bože, vždyť je to pokoj, kde bydlela Erga. Táhle je ta skvrna na zdi, kterou udělal, když mu upadl obložený chlebiček. A na koberci je malá dírka hned vedle stojanu na květiny. Ano, je to ten pokoj, Petr už nabyl jistoty. Ale proč jsem tady? V pokoji se nic nehýbalo. Petr chvíli počkal a pak zrušil spojení.

...

Erga, sotva vešla do pokoje, uslyšela lehké pípnutí svých hodinek. Podívala se a uviděla blikající bleděmodrý bod. Blikal vedle číslice osm, což znamená, že bylo uskutečněno spojení v její nepřítomnosti. Okamžitě stiskla na hodinkách aktivací tlačítko. Na obrazovce televizoru se napřed objevil časový údaj o době spojení a pak se začal přehrávat záznam. Nejprve se objevil monoskop a pak najednou tvář Petra, jak se rozhlíží po pokoji. Erga hleděla jako očarovaná a nebyla schopná se pohnout. Tak dlouho strašně toužila po Petrovi a najednou se na něho dívá. Než se stačila vzpamatovat, záznam skončil. Znovu aktivovala opakování záznamu a dychtivě hleděla na Petrovu tvář. Nechala si záznam přehrávat alespoň dvacetkrát, než začala rozumně uvažovat. Vytáhla z kabelky svůj telefon a zavolala Oorovi: "Jak se jmenuje ten člověk, co tě kontaktoval?!" vyhrkla bez pozdravu.

"Petr Horn... proč to potřebuješ tak rychle vědět?"

"Proč jsi mi to už dávno neřekl," vyčítala Erga, "vždyť je to můj Petr!" A popsala Oorovi co viděla na

záznamu.

"Volal před hodinou. Musím se s ním hned spojit!" Erga kvapně zrušila spojení s Oorem a vytočila Petrovo telefonní číslo.

"Horn," ozval se hlas, při jehož zaslechnutí se Erga zachvěla a stačila

jen zašeptat: "Petře to jsem já, Erga."

"Odkud voláš?... Co jsem se tě načekal!... Kde jsi?"

"Petře, asi tě to trochu vyděsí... Jsem v hotelu, tam co posledně... víš..."

viděla jsem tě v televizoru."

"Jak v televizoru?... tomu nerozumím... a proč by mě to mělo..., " Petr si

najednou uvědomil o čem Erga mluví, "...ty jsi... tam... odtud?"

"Ano..."

"To nemůže být pravda!... počkej!"

Petr popadl počítač a upaloval do vedlejší místnosti. Zamkl za sebou dveře, zapnul počítač a dotkl se symbolu zeleného telefonu. Tentokrát se rubínový paprsek ani nestačil rozkmitat, jak Petr se spojením pospíchal, a už vězel v obrazovce televizoru.

Erga, která tušila co Petr udělá už seděla před obrazovkou. Petrova tvář se objevila velmi rychle.

"Petře vítěj," řekla Erga tichým hlasem, "je to pro nás oba veliké překvapení. Až do téhle chvíle jsem nevěděla, že jsi to ty, kdo nás kontaktoval." "Er... moje lásko..." Petr není schopen slov. Jenom hledí zblízka na drahou tvář a nemůže se jí nasytit. Teprve po chvíli se znovu zeptal: "Opravdu patříš k těm?..." a ukázal prstem nahoru.

"Je to pravda. Petře, všechno ti řeknu, ale přijď hned za mnou, prosím..." Petr už na nic nečekal. Počítač vrazil do brašny, šéfovi rezolutním hlasem oznámil, že si bere celý zbytek dovolené a zmizel za dveřmi. Celou cestu taxíkem nervózně posedával a nemohl se dočkat, až budou před hotelem. Do hotelu vletěl tryskem a bral schody po dvou i po třech, jak upaloval do čtvrtého patra. Před dveřmi pokoje se zastavil a lehce zatřásl. Erga, hned jak Petr zmizel z obrazovky, vběhla do koupelny a horečně se začala upravovat. Rychle si umyla tvář, vyčistila zuby a nacvičenými pohyby se rychle učešala. Pak se podívala na hodinky a odhadla, že má ještě trochu času a kvapně se začala převlékat. Měla sebou troje šaty a několik halenek a sukní. Všechno postupně oblékala a zase svlékala a stále se nemohla rozhodnout v čem se Petrovi ukáže. Zrovna když byla polonahá a rozcuchaná, ozvalo se lehké, tak důvěrně známé zatřesení na dveře. Erga ztuhla, pak se zhluboka nadechla a otevřela. Za těch několik měsíců, co se neviděli, se oba trochu změnili. Stáli naproti sobě, Petr ve špinavých montérkách přímo z dílny, Erga v nedbalkách a rozcuchaná. Chvilí jen hleděli. Pak, stejně jako poprvé, se k sobě začali pomalu přibližovat. A stejně jako při prvním setkání to byla Erga, která Petrovi skočila kolem krku a se slzami v očích ho začala objímat, líbat a překotně ze sebe chrlila slova. Petr dojetím mlčel a s pocity nevýslovného štěstí přijímal od Ergy její polibky. Vůbec nevnímal, co říká, jenom ji stále hladil a tiskl k sobě.

V těchto chvílích Erga prožívala svou lásku mnohonásobně silněji než předtím. Její předchozí emoce byly

tlumeny blokovacími mechanismy. Nyní, když byla zbavena elektronických pout se její city projevovaly naplno, nebrzděny umělými zásahy do mozku. Její skutečná osobnost teprve teď, při novém setkání s Petrem začala vyplouvat na povrch. Všechno dosud potlačované nebo skrývané se uvolnilo.

Petrovy pocity zase byly smíchány s nově objevenou pravdou, že jeho

milovaná pochází z nějaké cizí planety ve vesmíru. V hlavě má zmatek,

neklid způsobený kontaktem s vesmířany, radostí ze shledání s Ergou, svou

láskou k ní i obavami z toho, co bude následovat...

...

Oor je šokován sdělením, že jeho pozemský kontakt je tou velkou láskou Ergy, o které tolik hovořila. Když přišla Ioorá z města a vyslechla tuto zprávu, rozzářila se radostí.

"Oore, víš kolik nám tím ubude starostí? Takhle můžeme Petra hned vzít mezi sebe a seznámit ho s naším plánem." "To nebude tak jednoduché. Uvědom si, že Petr neměl tušení, kdo Erga je. A ona sama, když si s ním začala, taky ještě nevěděla kdo je. Z toho ještě může vzniknout pěkná patálie. Co když ho znechutí, že byl oklamán? Co když si začne myslet, že je našim pokusným králíkem?" "Nezbývá nám jiná možnost než to jít ověřit. Já zajdu za Ergou a vyzpovídám ji, jak to mezi nimi vlastně je. Teď už nám nesmí nic zamlčet," řekla Ioorá.

Vstala, vzala s věšáku svou kabelku a ještě před odchodem zkontrolovala svůj zjev v zrcadle. Mohla být výsostně spokojená. Po dlouhých večerních debatách s Ergou pochopila, že nošením zohyzďující masky se vyčleňuje z určité části společnosti a že tím její poznatky o životě lidí nemohou být úplně a hlavně nebudou přesné. Pochopila, že se nesmí držet striktně plánu, ale musí začít žít plnohodnotným životem pozemšťana. K tomu účelu se nemůže nijak lišit od většiny z nich. Navštívila proto v Praze několik specializovaných zušlecht'ovacích salónů a výsledkem byl její nový zjev. Jednak je oblečená podle poslední módy. Každý, kdo ji potká si může myslet, že je nějakou dobře zaopatřenou manželkou bohatého podnikatele, jednak její vlasy dostaly několikabarevný odstín. Základem je tmavě hnědá do níž se prolíná několik pramenů původní zlatavě žluté a k tomu rudozlatá barva. Zakoupila si i několik sad kontaktních čoček, takže může měnit barvu svých očí podle libosti. Teď právě nosí ocelově šedé, které dodávají jejímu obličejí chladný výraz. Vyzkoušela si, že když zpřímá pohledne do očí mužům, kteří se o ni ucházejí, každý z nich uhne pohledem a uteče. Tuto metodu jí poradila Erga a ukázalo se, že ve většině případů je účinná.

V každém případě když šla po ulici, ohlíželi se za ní skoro všichni muži. Její dokonalá postava, skvělé oblečení a k tomu krásná, i když chladně odmítavá tvář, dělají své.

"Jsem zvědavá, jestli mne Erga pozná," říkala si, když vyjížděla hotelovým výtahem. Je v tomto hotelu poprvé a tak jí chvíli trvalo, než našla pokoj 413. Zaklepala na dveře. Dveře otevřel Petr. Ioorá ho okamžitě poznala. Nedala na sobě nic znát.

"Je to prosím pokoj slečny Lindnerové?... Je přítomná?" "Ano, jste tu správně. Koho mám ohlásit?" zeptal se Petr.

Ioorá se rozhodla trochu si z Ergy vystřelit. Sebevědomým hlasem řekla:

"Nemusíte mne ohlašovat, jsem pozvaná." Zatímco to říkala, tlačila se do dveří tak, že jí Petr nakonec

musel ustoupit, a vešla. Než stačil Petr zavřít dveře, byla už v pokoji a hrnula se ke křeslu, na němž seděla Erga.

"Dobrý den. Jak se máte?" podala Erze ruku. Ta na ni hleděla nechápavě s trochu pohoršeným výrazem ve tváři. Než však Iooru stačila cokoliv říci, ozvalo se lehké dvojí pípnutí, kterým jejich hodinky dávaly signál, že se propojily. Současné došlo k myšlenkovému spojení, protože se propojily jejich implantáty.

Iooru si teprve v této chvíli uvědomila svou chybu. Už si tak zvykla na komunikaci lidskou řečí, že zapomněla na dorozumivací funkci svého implantátu. Stačila ale bleskově komunikaci přes implantát vypnout. Na překvapeném obličej Ergy viděla, že ji stále nepoznává. Jen pohoršení zmizelo, když zjistila, že přichází je Qearranka. "Promiňte, neznám vás. Kdo vás ke mně poslal?" Erga byla ve střehu. Po událostech se sledováním, které organizoval Quin, nevěřila na náhody. Iooru se povýšeně posadila do křesla.

"To není důležité. Mám za úkol provést kontrolu vaší činnosti." Iooru se popásala chvilku na zděšení Ergy, které se po těchto slovech u ní projevilo. Když viděla, že její převtělení je dokonalé a povšimla si nebezpečně výhružného postoje Petra, uvolnila se a řekla: "Ale Ergo, to jsem se tak změnila? Přece ti Oor říkal, že mě stěží poznáš." Erga úlevou vydechla: "Iooru... to mě musíš tak strašit? Už jsem měla strach, že Quin na mě někoho poštal. Vítej a ukaž, ať si tě pořádně prohlédnu." Vyskočila a začala Ioorou točit a prohlížela si ji ze všech stran.

"Neuvěřitelná změna."

Petr zůstal z celého výjevu celý zmatený. Už se chystal, že nevítanou návštěvnici vyhodí. Teď jen s otázkou v očích hledí střídavě na přichozí a na Ergu.

"Petře, my se přece známe," oslovila ho Iooru "nepamatujete si?... přece televizor... Jeseník..."

"...vy jste ta...?"

"Jistě, jsem Iooru Aercara, už jsme se jednou představovali. Erga je moje kolegyně a ..." "Iooro!... prosím přestaň!" Erga zastavila Iooru. "Petře promiň," obrátila se k Petrovi a Iooru řekla: "Ještě jsem neměla čas Petrovi všechno vyjasnit. Jsme spolu teprve pár minut." Petr už nic neříkal, sedl si ke stolu na židli a trpělivě čekal, co bude dál. Za těch patnáct minut, co byl v pokoji Ergy se už stačil trochu vzpamatovat a přestal se čemukoliv divit. Když se po prvním vášnivém objetí od sebe odtrhli, řekla mu Erga, že nastal čas si promluvit. Posadili se vedle sebe a Erga začala vyprávět svůj osobní příběh. Vlastně teprve teď začala Petrovi splácet jeho zpověď, kterou před ní učinil při minulém setkání. Vypověděla mu, že se narodila na Zemi, ale původem je z daleké galaxie. Řekla, kdo jsou její rodiče. Dál se nedostala, protože vešla Iooru.

Ozvalo se další zaklepání na dveře. Erga zavřela dveře do pokoje a šla k vnějším dveřím. Za nimi se objevil Oor.

"Dobrý den, je u tebe Iooru?"

"Ano, je. Pojd' dál... Petře, to je můj kolega Oor," představila je Erga.

Petr stiskl podávanou ruku a pozorně si Oora prohlížel. "Ano... už si vás připomínám, s Vámi jsem mluvil přes....," ukázal na televizor.

Kapitola 37.

Nastaly potíže

"Přátelé, je čas začít opět pracovat," oznámil Oor vážným tónem a přerušil tak radostnou náladu.

Seděli všichni v hotelovém pokoji u Ergy. Erga s Ioorou seděly na posteli a šeptem si sdělovaly svá ženská tajemství. Iooru se snažila z Ergy vypáčit podrobnosti jejího vztahu s Petrem, Erga zase měla starosti, jestli od ní Petr neuteče, když už ví, že nepochází ze Země. Oor s Petrem seděli v křeslech u stolu a Oor mu podrobně popisoval celou situaci. Jak čas pokračoval, Petr začínal chápat souvislosti. Všechny jeho zážitky se nyní díky Oorovu vyprávění spojily do logického celku a Petr si uvědomil, že se stal součástí velké hry daleko dříve, než sám tušil. "Ergo a Petře!" slavnostní tón Oorova hlasu je poněkud zarazil. "Aniž jste to věděli, stali jste se oba průkopníky nové éry v historii planety Země. Prakticky jste prokázali, že nic nestojí v cestě spojení tak vzdálených civilizací a lidských ras, jako jsou naše. Proto musíme této skutečnosti maximálně využít v prospěch celé Země, které přinese naše spojení obrovský rozvoj a Galaktické impérium tak získá nástupní stanici pro ovládnutí této nové, dosud neprozkoumané galaxie." "Oore, neřečni a drž se při zemi," přerušila jeho proslov Iooru "jsi mezi přáteli a ne na řečnické tribuně." "Promiň. Tedy k věci. Zaprvé Erga musí zmizet a "stát se pozemšťankou". Za druhé by spolu měli uzavřít normální pozemský sňatek. Za třetí musíme najít další spolupracovníky. Petr nestačí. Abychom mohli dál spolupracovat a Galaktická policie nás nenašla, musíme všichni změnit totožnost. Až dozraje čas, zase se objevíme." "Oore, já tě chápu, ale neumím si to představit," Petr netrpělivě poposedl, "já například jsem ještě stále ženatý. Nemůžu zmizet, dokud se řádně nerozvedu, nehledě na sňatek s Ergou. Jak to chceš zařídit?" "Už jsem to promyslel. Podívejte, máme díky Erze a jejím znalostem komunikací přístup naprosto kamkoliv. Není přece problém pozměnit údaje kdekoliv v počítači na celém světě. Můžeme tak získat jakékoliv doklady, libovolné množství peněz z kterékoliv banky, nemáme žádná omezení v materiální sféře. Můžeme jménem kohokoliv vydat v tisku jakékoliv prohlášení či informaci. Můžeme zasahovat do televizního i rozhlasového vysílání a nikdo na Zemi nás není schopen dopadnout. Jediné nebezpečí nám hrozí v této chvíli od Quina a Galaktické rady." Oor přerušil řeč a rychle přiskočil ke dveřím na chodbu a prudce je otevřel. Rozhlédl se po chodbě.

"Měl jsem dojem, že je někdo za dveřmi," pronesl na omluvu, když dveře zavřel.

"Jak víme z odposlechnutých zpráv, z nějakého důvodu já ani Iooru nejsme zatím identifikováni Quinem jako Qearrané, myslí si, že jsme domorodci. Dá se předpokládat, že dál nebudou spoléhat na místního detektiva a začnou nás hlídat Qearranskými prostředky. Díky pozorovací síti komunikátorů nemáme šanci se volně pohybovat. Každý komunikátor nás okamžitě identifikuje, díky našim implantátům." Oor si významně poklepal prstem na hlavu. "Musíme proto implantáty zablokovat. Díky prozíravosti našeho kamaráda jsou naše BK64 na rozdíl od zbývajících upraveny a mají některé vlastnosti navíc. Jednou z nich je možnost vyřadit naše implantáty dočasně z činnosti." "To nás pak žádná technika neodhalí?" zeptala se Iooru. "Správně. Nebudeme sice moci spolu komunikovat myšlenkami, ale naproti tomu se na nás nikdo nemůže napojit. Představuji si to tak, že já a Iooru odpojíme své implantáty. U Ergy provedeme malou úpravu. Její implantát bude dál fungovat, jenom se nebude při kontaktu s jiným Qearranem ohlašovat automaticky. Podle potřeby bude Erga tuto funkci zapínat sama. Když tedy Ergu potká kterýkoliv Qearran, který ji osobně nezná, bude ji považovat za pozemšťanku, i kdyby uvěřil jejímu vzhledu, který je Qheanský na první pohled. Naštěstí pro nás jsou i mezi pozemšťany albíni a jim podobní jedinci, kteří vypadají jako my. Dokud nebude detekován implantát, nemůže žádný Qearran Ergu označit za příslušnici naší rasy." "Už před měsícem jsem se dohodl s našimi na Marsu, že Ergu zcela zapojíme do naší činnosti. Proto musí zmizet z dosahu Mulinasu, kde je zaměstnaná. Musíme inscenovat její smrt. Eq Uhra vyrobil duplikát implantátu Ergy. Normálně je nemožné, aby existovaly dva shodné implantáty, ale Uhra to dokázal. Naším úkolem je co nejrychleji sehnat mrtvou ženu přibližně podobnou Erze. Myslím, že když budeme monitorovat policejní hlášení o nehodách určitě najdeme příležitost, jak do blízkosti těla mrtvé umístit tento implantát. Je už naprogramovaný tak, že ohlašuje smrt nositelky. Všechna úmrtí Qearranů jsou automaticky registrovaná na Marsu. Monitorovací systém zcela bezpečně odhalí smrt jednoho z příslušníků Impéria Qearran a určitě se taková zpráva dostane k hlavnímu

analytikovi.

Erga tak zmizí ze světa."

"A čím budu dál?" zeptala se Erga.

"No přece tím, čím jsi byla doposud a co nejlépe umíš. Kurýrem. Máš na to doklad."

"Myslíš průkazku Mulinasu? Tu přece nemohu používat, hned by na to přišli."

"Omyl. Je vidět, že přece jen nevíš všechno. Tvá průkazka Mulinasu není průkazkou, ale miniaturizovaný URH emitor. Nikdo na celém světě, kde jsi až dosud cestovala, nikdy tvou průkazku neviděl, protože samotná průkazka i tvá osoba jim byly vymazány z paměti." "Takže když používám tu průkazku, tak jsem prakticky neviditelná? To chceš říci?" "Ano, přesně tak. Vybavíme tě novou pozemskou totožností a můžeš hned slavit svatbu." "Ale co já?" ozval se Petr.

"Já si myslím, že za ten měsíc, co jsi před rokem strávil s Ergou se k tvé ženě určitě doneslo dost informací o vašem vztahu. Když teď známost otevřeně obnovíš, určitě se to tvá žena dozví. Myslím, že pak by neměl být rozvod tak velkým problémem." "Dobře, to chápu. Ale jak se mám po Praze pohybovat s Ergou, když o nás Quin ví. Ví, že Erga je Qheanka a nedopustí, aby náš vztah pokračoval. Mám obavy, že se pokusí nás oddělit i za cenu násilí." "Nemyslím si, že by soukromý život pana Horna Galaktickou radu až tak zajímal." "A co moje sledování? To přece Quin jen tak nevzdá. Dokud nebudou mít jasno, jak jsem přišel k testeru a co o něm vím, nepřestanou," řekl Petr. "I na to Eq Uhra myslel. Zařídíme, aby BK64 v tvém testeru přestala fungovat. Zcela zničíme její paměť a některé obvody navíc. Ty pak tester na inzerát prodáš. O tom se Quin určitě dozví a bude se domnívat, že jsi nic nepochopil a prodáváš tester proto, že ztratil své schopnosti. Když pak zůstaneš obyčejným opravářem, ztratí o tebe zájem. S Ergou se začneš veřejně stýkat až pak." Uplynulo šest měsíců od nového shledání Petra s Ergou. Erga stále bydlela v hotelu na Smíchově a Petr chodil normálně do práce. Celou dobu se spolu scházeli jen v hotelu, na veřejnost nevycházeli. Erga byla zcela zaměstnaná sledováním. Používala k tomu svůj telefon, který upravila už v Jeseníku. Doplněním o BK64 a obsah paměti Oorova počítače se stal její telefon hlavní pozorovací centrálou. Další BK64 umístili do televizoru v hotelovém pokoji. Kdyby někdo nečekaně překvapil Ergu při monitorování, viděl by na obrazovce nějaké výjevy bez zvuku a Ergu, jak nepohnutě sedí před televizorem. Do tří vteřin by se vzpomatovala a televizor vypnula. Sledování probíhalo na třech úrovních. V té automatické se zaznamenávaly všechny hovory z Quinova telefonu, intergalaktické linky z Mulinasu na Mars a všechny Qearranské rozhovory probíhající přes pražskou centrálu. Naštěstí jich nebylo mnoho a Ergy se netýkaly. Jedině Quin zatím projevoval aktivitu jak ve vztahu k Petrovi a Erze, tak ve spojení s hlavním analytikem na Marsu.

Ve druhé úrovni Erga osobně kontrolovala záznamy hovorů. Když zjistila něco podezřelého, napojila se do virtuálního světa a na místě zkontrolovala o co se jedná. Třetí úroveň sledování zajišťovala skupina na Marsu. Ta hlídala veškeré aktivity hlavního analytika a Galaktické rady při pátrání po Erze a držitelích BK64.

Protože Erga má odpojené automatické přihlašování svého implantátu a navíc podle vzoru Ioory změnila svůj vzhled, Quin ji stále ještě nenašel. Nepoužívá už žádného pozemského pomocníka, ale intenzivně využívá sledovací síť. Každý komunikátor BK32 na celém světě je pravidelně připojen ke skenovacímu obvodu, který pátrá po Erze. Prakticky každé dvě hodiny na kterémkoliv místě na Zemi je provedena

kontrola všech místností. Kdyby Erga měla svůj implantát v provozu, věděl by Quin o každém jejím kroku. Takto se každé dvě hodiny lehce pousmála, když na obrazovce jejího televizoru, nebo na displeji telefonu zasvítíl signál oznamující, že právě proběhlo další kolo skenování. Zase mne nenašli, pomyslela si pokaždé. Tak to trvalo tři měsíce. Na Ergu se konečně usmálo štěstí. Oor jí oznámil, že v Praze 1 došlo k dopravní nehodě při níž přišla o život mladá žena, která je podle popisu hodně podobná Erze. "Jedu na místo," oznámil Oor, "mám sebou duplikát tvého implantátu." Erga okamžitě virtuální cestou zaletěla na místo nehody. Potvrdila si tak, že Oor má pravdu. Mladá žena se zlatými vlasy, zbrocenými krví, leží pod těžkým nákladním automobilem s obličejem zcela znetvořeným. Po chvíli uviděla Oora, jak se protlačuje davem přihlížejících. Erga zahlédla, jak z policejního vozu vytryskl modrý paprsek, signalizující, že vysílačka je v provozu. Ihned se tam přemístila a vyslechla závěr hovoru, ze kterého vyplynulo, že mrtvou převezve pohřební služba k pitvě na soudního lékařství. Hned zavolala Oorovi, že před pitvou mají dost času a implantát mohou dát do těla mrtvé až na soudním lékařství. Setrvala na místě nehody, zatímco Oor odejel k budově soudního lékařství a tam čekal na zprávu. Tělo mrtvé uložili do rakve a dva zřizenci pohřební služby ji odvezli na patologii. Erga sledovala celou cestu auta. Zřizenci zajeli s autem na dvůr patologie, tam auto odstavili a odešli na svačinu. Rakev s mrtvou zanechali v neuzamčeném voze.

"Oore, teď je ta pravá chvíle. Jdi dozadu, povedu tě," oznamovala Erga Oorovi.

Když prováděli programování všech sledovacích a monitorovacích systémů, Erga považovala za potřebné zajistit propojení virtuálního světa s reálným. Díky svým znalostem komunikací a schopnostem BK64 se jí podařilo doplnit symboly ve virtuálním světě také o telefonní spojení. Mohla nyní přímo z virtuálního světa zavolat Oorovi na jeho mobilní telefon. "Jdi do těch otevřených vrat na dvorek. Vidiš tu černou dodávku?" "Vidím." "Mrtvá je vzadu v rakvi. Vůz není zamčený. Počkej chvíli, porozhlédnu se kolem, jestli tě nikdo neuvidí." Erga proletěla rychle všemi místnostmi s okny do dvora, schodištěm i halou a nenašla zde nikoho.

"Pospěš, nikdo tu není."

Oor otevřel zadní dveře auta a nadzvedl víko rakve s mrtvou. Z kapsy vytáhl předmět podobný tužce. Otočil malým kroužkem a stiskl tlačítko. Pak opět otočil kroužkem a stiskl ještě jednou. Tím uvedl implantát do provozu. Od tohoto okamžiku začal implantát vysílat impulsy o smrti své nositelky, Ergy Lindnerové. Přiložil hrot předmětu k zadní části hlavy mrtvé, do vlasaté části za uchem a stiskl tlačítko. Ozval se zvuk podobný slabému výstřelu. Mikroskopické zrnko komunikátoru proniklo pokožkou a zarylo se do lebeční kosti, kde pevně uvízlo. "Erga Lindnerová neexistuje. Jsi mrtvá," oznámil Oor. Ergu v té chvíli lehce zamrazilo, když si představila, že by tam měla ležet skutečně ona.

...

Quin seděl ve své pracovně a prohlížel výkazy o obchodní činnosti firmy Mulinas. S potěšením konstatoval, že výroba modifikovaných komunikátorů BK64+ se utěšeně rozbíhá. Tyto mají konečně začít nahrazovat dosluhující BK32. Doba, kdy pozemská technika vyspěje natolik, že dokáže BK32 identifikovat se blížila. Galaktická rada proto pospíchala se zavedením výroby a distribuce komunikátoru nové generace. Podle prognóz pozemská technika nebude schopna novou BK64+ odhalit dříve, jak za sto let. To je doba postačující k dokončení plánů impéria. Pak již žádné skrývání nebude nutné.

Na terminálu zablikal signál. Na displeji se objevila tvář hlavního analytika. "Mám pro vás dobrou zprávu. Ergu Lindnerovou už nemusíte hledat. Včera v Praze zemřela při dopravní nehodě. Byla dobře maskovaná. Měla doklady na

jméno Olga Vychodilová a bydlela v podnájmu u jakési staré paní, která nemá telefon ani televizi či

rádio. Kde pracovala se policií nepodařilo zjistit. Náš skener detekoval signál úmrtí dvě hodiny po nehodě, když ji přivezli na pitvu. Příčinou smrti je rozdrčení hrudníku a mnohočetné zlomeniny. Případ Lindnerová je pro nás ukončený, i když neobjasněný."

"Co mám dělat s tím Hornem?"

"Zatím jej stále monitorujte. Používá tu svou BK64?"

"Zatím k normální práci. Ta sondáž u nás při přijímacím řízení byl asi jeho momentální nápad, protože od té doby se nijak neprojevuje. Tester používá jenom k práci. Zdá se mi to celé jako nějaký hloupý omyl."

"Nevadí. Budeme ho sledovat ještě aspoň půl roku. Pak se rozhodneme co dál."

...

Záznam tohoto rozhovoru si Erga vyslechla ještě týž den večer. Hned zavolala Oorovi, který s potěšením oznámil novinu Iooře. "Konečně máme Quina téměř s krku. Ted' ho ještě odstavit od Petra a máme napůl vyhráno." "Proč jenom napůl," divila se Ioora.

"Protože naše práce není ještě u konce. Teprve ted' musíme zařídit spoustu věcí. Napřed musí Petr dokončit rozvod, potom musí stejně jako Erga zmizet z dohledu Quina. Pak musíme začít hledat další pozemské spojence. To bude hlavně na nás dvou. Petr s Ergou uzavřou manželství. Totéž bychom já i ty měli udělat také. Jediným problémem je biologická kompatibilita nás a pozemšťanů. Že to jde, prokázal Petr s Ergou už dostatečně. Ale co děti?"

Je možné spojení našich ras i v tomto ohledu?"

"Já si myslím, že tady bude asi nějaký problém. Vždyť Erga s Petrem se už tolikrát milovali a nic se nestalo. Od Ergy vím, že s Petrem o dítěti hovořili a rozhodli se, že tento pokus provedou. Už se znají spolu dva roky a od počátku se milovali bez ochrany. O dítě usilují už osm měsíců, jak mi Erga řekla. A stále není těhotná."

"Ioora, já se pokusím odeslat Ergu na Mars k zdravotní prohlídce. Naši to tam zařídí, aby prošla kontrolou. Uhra v databance už změnil její totožnost, takže může na Mars přijet bez nebezpečí prozrazení. Po prohlídce se snad dozvíme, kde je problém."

Kapitola 38.

Grae Rodnelinová

Erga přicestovala na Mars v letounu, který pro ni poslal Aron Io, hlavní koordinátor. Má k tomu dostatečné kompetence a hlavně si nikdo na Marsu nedovolí jeho rozhodnutí kontrolovat. Jeho členství v ilegální skupině si ani největší fantasta nedokáže představit. Erga se nyní jmenuje Grae Rodnelinová. Jméno vzniklo jako přesmyčka jejího původního jména. Eq Uhra ve spolupráci s Aronem vyrobil novou legendu o její existenci a vytvořil v hlavní databázi základny její novou identitu. S ohledem na počet osob, které v uplynulých třiceti letech prošly základnou není těžké tvrdit, že Grae Rodnelinová žije na Zemi s posláním označeným jako přísně tajné, takže na Marsu o ní nejsou žádné informace. Jen hlavní koordinátor má povinnost se o ni starat. Vybavena touto legendou přijela Erga na lékařskou prohlídku. Prohlídku má provádět (jak jinak u tak důležité osoby) osobně Qq Aors, hlavní biolog základny za spolupráce s genetikem Isrou Oarisem. Erga tyto dva hlavní spiklence zná jen z vyprávění Oora, který jí sdělil, že jsou to oni, kdo spolu s ním organizují jeho ilegální činnost. "Můžeš se jim úplně svěřit. O tobě a Petrovi vědí všechno. Pokusí se přijít na to, co brání tvému početí. Před odletem musí s tebou na letoun čekat i Petr. Jeho sebou na Mars vzít nemohou, ale provedou u něho všechny potřebné odběry přímo na

místě." Erga odcestovala na venkov, kde jí poblíž jedné vesnice vyznačili místo, kam přistane letoun. Místo je v opuštěném kamenolomu v zalesněné oblasti. Petr sem přijel jinou cestou o den dřív a přenocoval v okresním městě v hotelu. Večer pak na vypůjčeném jízdním kole jel dvacet kilometrů na místo přistání. To je asi hodinu pěšky od autobusové zastávky, kam přijela Erga. Musela jít obezřetně, aby ji nikdo neviděl. Jela oblečená ve sportovním, jako turistka a bez zavazadla. Po vystoupení z autobusu počkala až se místní lidé od ní dostatečně vzdálí a schovala se v křoví. Počkala asi deset minut, až byl v okolí klid a pak se vydala přes louku k blízkému lesu. Lesem došla až do lomu, kde už na ni netrpělivě čekal Petr. Erga použila svůj telefon a spojila se s letounem, který čekal na oběžné dráze. Za několik minut pocítil Petr jak ho brní zuby. Jeho propiska v kapse bundy a náramkové hodinky na zápěstí začaly vibrovat. Po několika vteřinách vibrace ustaly a Petr s úžasem sledoval jak se nad jeho hlavou vynořil na holém nebi létající talíř. Nikdy v životě nic takového nezažil a tak se nestačil divit. Letoun se snesl asi metr nad zem a v jeho boku se otevřely dveře. Vyskočil z nich malý človíček. Petr na něj hleděl s obrovským údivem. Nikdo ho totiž nepřipravil na setkání s příslušníkem rasy Rrqa. Prostě na to všichni zapomněli. "Uklidni se, to je šedivák. Oni tak vypadají." "Já myslel, že všichni tam u vás vypadají jako ty." Malý mužik přistoupil k Petrovi a Erze. Podal jí malý lesklý knoflík. "Abych s ním mohl mluvit, dejte mu tento komunikátor. Mám pocit, že se mne bojí," řekl Erze.

"Petře, ukaž dám ti tlumočníka na čelo."

S těmito slovy přiložila knoflík Petrovi doprostřed čela a přitiskla mu jej na kůži.

"Doufám, že to bude držet."

"Jsem Oqua, pilot," představil se mužik. Petr jeho hlas uslyšel přímo v hlavě. Když hlas zazněl, Petr sebou leknutím trhl, ale hned se uklidnil. "V letounu je málo místa, musím vás brát po jednom. Napřed Vy," poprosil mužik Petra.

"Teď odletíme a zamaskujeme se. Odběry potrvají asi půl hodiny. Zatím zde počkejte," obrátil se na Ergu. Jeho hlas nyní slyšel i Petr a tak neprotestoval, když mu mužik ukázal na dveře aby nastoupil. V letounu Petr spatřil kruhovou místnost asi tři metry v průměru. Hlavou dosahoval téměř ke stropu. Kromě pilota byl v místnosti ještě jeden malý muž. Na rozdíl od pilota byl mladší, jeho tvář nebyla tak vrásčitá, jako pilotova.

"Jsem Qq Aors, biolog. Jistě už o mně něco víte." Petr pokynutím hlavy přisvědčil.

"Provedu vám nyní řadu odběrů vašich tkání, vzorky krve a tělních tekutin. Budu potřebovat i vaše sperma. Nebojte se, bude to pro vás zcela bezbolestné a nepoškodí to vaše zdraví." Během tohoto rozhovoru letoun dosáhl oběžné dráhy Země a byl zamaskován proti zpozorování. Místnost měla tři kruhová okna asi čtyřicet centimetrů v průměru. V jednom z nich se náhle objevil obraz Země. Petr nevěřil svým očím a svým pocitům. Myslel si, že stále jsou na zemi.

"To už jsme odstartovali? Jak to, že jsem nic necítil?"

"Nedivte se, to je normální. Máme zařízení, které potlačuje setrvačnost a přetížení. Teď jsme na stacionární oběžné dráze 35000 kilometrů od Země. Prosím, přistupme k věci, máme málo času," řekl Aors, když viděl, jak Petr hledí stále dolů na Zemi a hltá ji pohledem. Qq Aors přistoupil k Petrovi a přiložil mu na spánky přístroj podobný sluchátkům.

"To je uspávací zařízení. Prosím, ulehněte." Ukázal Petrovi na podušku, která se rozvinula na podlaze.

Petr ulehl a v okamžiku, kdy jeho hlava dopadla na podušku, zatmělo se mu před očima a ztratil vědomí.

Když procitl a pohlédl z okna, zjistil, že jsou zpět na Zemi a dveře jsou otevřené. Cítil se zcela normálně. Venku za dveřmi viděl Ergu, která se usmívala: "Že to nebolelo?" Vystoupil z letounu, objal Ergu: "Budeš mi tu chybět." "Neboj se, zítra touhle dobou budu zpátky." Erga nastoupila do letounu, dveře se zavřely. Letoun zcela nehučně vzlétl asi deset metrů vysoko a náhle zmizel. Na krátkou chvíli Petr zacítil brnění zubů a vibrace hodinek na zápěstí a nastalo ticho.

...

Sešli se v jídelně. Erga, Isra Oaris a Qq Aors. "Grae, posaďte se a pozorně poslouchajte. To co vám povím je velmi neobvyklé a velmi vážné." Erga s napjatou tváří usedla a očima visela na rtech Oarise. Ten se usmál.

"Ne není to nic hrozného, naopak. Jste těhotná."

Erga roztáhla tvář do širokého úsměvu, ale napětí v jejích očích se nezměnilo.

"Je tady problém. Podle stavu zárodku jste těhotná asi třetí měsíc, ale podle analýzy záznamů vašeho implantátu jste těhotná čtrnáct měsíců." "To přece není možné! Vždyť těhotenství přece trvá devět měsíců u lidí nebo deset a půl měsíce u nás," Erga nevěřícně hleděla na Oarise. "Ještě si s tím budeme asi lámat hlavu, ale náš prozatímní názor je ten, že přece jen existuje jakási bariéra v biologické slučitelnosti našich ras. Vaše vyšetření ukazuje, že jste naprosto zdravá a vaše dítě prospívá a roste normálně. Jen poněkud pomalu. Čím je to způsobeno nevíme. Podle propočtů by jste měla porodit za dva roky ode dneška. A v tom je ten problém." "Já tomu nemohu uvěřit. Podle vás jsem 14 měsíců těhotná a jsem ve třetím měsíci?!" "Víte Grae," ozval se Aors "domnívali jsme se, že geneticky i biologicky je všechno v pořádku. Všechny naše výzkumy to potvrzují. O vás a vašem muži jsme nevěděli, stejně jako vy dva jste nevěděli, že pocházíte z rozdílných světů. Teď jste nás, vědce, postavili před veliký problém. Prakticky prokazujete, že teorie a bádání ve zkumavkách nejsou všechno. Možná, že je vše v pořádku a tři a půl roku těhotenství je normální. Možná dojde ke komplikacím a ukáže se, že spojení nás a pozemšťanů není možné. V každém případě to pro vás Grae znamená, že jste se nedobrovolně stala pokusným králíkem. Záleží na vás. V podstatě existují jenom dvě možnosti.

"Myslím, že vím jaké," odušila Erga, "rozhodně ale nebudu o dítě přijít. Pokud mně to neohrozí na životě, nebo dítě samo nezemře, chci je mít. Možná to bude pro mně utrpení, ale chci to dítě mít."

"Myslel jsem si to. Problémem však zůstává, jak zařídit, aby nikdo na Zemi nepostřehl, že vaše těhotenství je tak dlouhé. Já osobně si myslím, že by bylo nejlepší odsunout vás po dobu těhotenství někam jinam."

Erga s vervou odpověděla: "V žádném případě! Přece když jsem stále na cestách a bydlím po hotelích, nikdo mne nezná a nemůže vědět, jak dlouho jsem těhotná. Až to na mně bude vidět, odstěhujeme se někam na samotu."

"Necháme tato rozhodnutí na pozdější dobu. Než na vás těhotenství začne být vidět, máme ještě více jak rok času. Musíte jen každý měsíc podstoupit lékařskou prohlídku. Zařídím, aby probíhala na Zemi. Sem vás tak často nemůžeme vozit, někdo by si toho mohl všimnout."

...

Hlavní analytik se nejprve blahosklonně usmíval, ale postupně jeho tvář dostávala stále hněvivější výraz. Ru Qer, sedící naproti němu sledoval tuto změnu s potěšením. Pochopil, že jeho zpráva je důležitá a v

duchu očekával, že z ní bude mít patřičný prospěch. Jeho nejtajnějším přáním bylo stát se vedoucím oddělení pro průzkum lidské civilizace. Zatím pracuje jako vedoucí biologické laboratoře, která zpracovává lidský materiál přivážený ze Země. Touží po tom, aby nemusel poslouchat cizí příkazy, ale mohl je sám vydávat. Před nedávnem si všiml, že v jídelně často zůstává hlavní koordinátor ve společnosti lidí, se kterými hovořil nahlas. Protože Ru Qer je Rrqa, zná pouze oficiální galaktickou řeč, navíc tlumočenou jeho implantátem. Hlasitou řeč nikdy nepoužíval. Jednou se schoval v příručním skladu a škvírou ve dveřích sledoval rozhovor koordinátora s Isrou Oarise. Napřed "slyšel" jejich rozhovor v Rétu jak se baví o běžných věcech. Jeho implantát, stejně jako všechny ostatní implantáty, pracuje selektivně. Jeho citlivost každý ovládá podvědomě, takže funguje podobně, jako normální ucho. Při napjaté pozornosti určitým směrem dokáže potlačit zvuky okolí a zesílit slova, která chce slyšet. Samozřejmě, že veškerá komunikace probíhá v elektronickém prostředí. Jakmile se však jídelna vyprázdnila a koordinátor zůstal s Oarise sám, povšiml si Ru Qer jak Oaris položil na stůl malý přístroj a stiskl vypínač. V tu chvíli Ru Qer "ohluchl". Pořádně sebou trhl leknutím, když místností zazněl hlas koordinátora a vzápětí mu odpověděl Oaris. Zvuk jejich hlasů byl pro Ru Qera překvapivě silný a na chvíli ho vylekal. Není zvyklý slyšet hlasité projevy. Všude na základně se hovory vedou pomocí implantátů.

Při jejich příští schůzce už byl připravený. Měl sebou přístroj, který zaznamenal celý rozhovor v jídelně. Pak ve své kabině požádal centrální počítač, aby identifikoval jazyk, kterým koordinátor hovoří a vytvořil překlad.

Z překladu se dozvěděl, že za tři dny má ze Země přiletět na prohlídku nějaká Grae.

Když Ru Qer vyslechl přeložený rozhovor, pochopil, že se zřejmě stal svědkem nějakého spiknutí. Neváhal a okamžitě si vyžádal rozhovor s hlavním analytikem.

"Řekl jste o tomto rozhovoru někomu jinému než mně?" hlavní analytik už získal svou obvyklou rozvahu.

"Ne, nikomu," odpověděl Ru Qer, "myslel jsem, že asi nebudete chtít, aby to ještě někdo věděl. Myslíte, že chtějí dělat nějaké tajné pokusy na lidech?" "O to se nestarejte! Teď jděte dělat svou práci a ostatní nechejte na mně!"

A upozorňuji vás!... to všechno si necháte pro sebe. Pokud zjistím, že jste

se o věci zmínil komukoliv dalšímu, mohlo by vás to mrzet. A žádné další

špehování!"

...

Hlavní koordinátor a Isra Oaris na sebe pohlédli s otázkou v očích, když se setkali v předpokoji hlavního analytika. Nestačili si však nic sdělit. Otevřely se dveře a byli vyzváni ke vstupu. Už samotný fakt, že oba současně byli vyzváni aby se dostavili k hlavnímu analytikovi signalizoval nebezpečí. Ale když se ukázalo, že jde o schůzku v soukromí, bila srdce obou mužů na poplach. "Posaďte se prosím," hlas hlavního analytika zazněl místností. Vycházel z emitoru zvukových vln na stole. "Jak vidíte, používám stejnou techniku jako vy." Analytik seděl v pohodlném křesle, oblečen do domácího oděvu. Na stolku před ním bylo několik nádob. Stejně tak před dvěma dalšími, dosud prázdnými křesly.

"Nalijte si, na co máte chuť a dobře mne poslouchejte!" Jeho slova měla zlověstný nádech. "V posledních dnech jsem provedl řadu opatření a nechal jsem prověřit záznamy hlavního počítače. Vím o vás obou dost, abych vás mohl předat galaktické bezpečnostní radě k potrestání. Chci od vás slyšet," obrátil se k

Aronu Iovi, "co mají znamenat ty vaše pokusy s těhotenstvím té Grae." "Nevím o čem to mluvíte," ozval se Oaris. "Nevíte?! ...tak prosím!" stiskl tlačítko a spustil záznam rozhovoru v jídelně, který přinesl Ru Qer.

"Dobrá, řeknu co vím," ozval se Aron Io. "Jak nepochybně víte, v rámci stanoveného programu existují děti narozené na Zemi. Jsou začleněny do běžného pozemského života a mají sloužit k ověření životaschopnosti našich vybraných ras v pozemském prostředí. Nedopatřením se stalo, že ona žena navázala styk s pozemšťanem a otěhotněla. To jsme zjistili zcela náhodně při zdravotní kontrole. Nechceme z toho dělat rozruch. Snažil jsem se věc udržet v tajnosti, protože vybočuje z rámce plánovaného výzkumu a výrazně předbíhá v událostech." Aron Io předtím, než promluvil, nenápadně naznačil Oarisi, aby byl zticha a nechal vše na něm. Z jednání hlavního analytika i z toho, že jde o rozhovor v soukromí pochopil, že analytik má omezené informace a dosud si je nespojil s nedávným pátráním po Erze. Rozhodl se riskovat a říci všechno, co lze ověřit. Věděl, že nové záznamy o Grae Rodnelinové jsou úplné. Úskalím zatím byla existence Horna, otce dítěte. Dřív, než sdělí analytikovi jméno otce dítěte, musí zajistit jeho novou totožnost. "Když se celá věc takto," ukázal prstem na záznamový přístroj "vyzradila, nezbyvá, než s ní vyjít na veřejnost a projednat v galaktické radě. Nevíme ale dosud všechny detaily, jak k tomu došlo. Chtěli jsme teprve věc začít vyšetřovat. Víím o tom jen já, tady Oaris a lékař, který vyšetření provedl. Toho jsme zavázali mlčením. Ta žena se nám přiznala, že se zamilovala do pozemšťana. Moc podrobností nám ještě neřekla, to jsme nechali na později.

Času na to zatím máme dost."

Hlavní analytik se zamyslel. Pochopil, že zde vznikla situace, kterou plán Galaktické rady nezahrnoval. Laboratorní pokusy s oplodněním se měly začít provádět až za více jak padesát let. Zná názory některých vědců, prosazující urychlení postupu a rychlejší pronikání Qearranů do pozemského života. Zná také dogmatické názory hlavních představitelů Galaktické rady. Rovněž ale zná skutečný stav v průzkumu Země. Ví, že vědecké poznatky na úseku genetiky a biologie jsou dál, než jak se Galaktická rada domnívá. "Dobrá, uděláme kompromis. Vy se postaráte, aby celá věc zůstala dále v tajnosti. Přivezete oba rodiče na Mars a oba podrobíte důkladnému vyšetření. Nevynecháte naprosto nic. Chci mít jistotu, že porod proběhne normálně, než celou záležitost oznámíme Galaktické radě. V opačném případě se postaráte, aby tato anomálie byla zlikvidována beze zbytku." "Nemohou zůstat na Marsu. Nejsou zde přirozené podmínky. Když už má ta žena родit, tak ji nechejte na Zemi v jejím přirozeném prostředí. Jsem přesvědčen, že jinak bude experiment narušen. Na Marsu můžeme provádět jen biologická vyšetření, ale růst plodu a porod musí proběhnout na Zemi.

Jinak to celé nemá smysl," namítl koordinátor. "Jsou to přece lidé a ne pokusná zvířata. Že se stali předmětem pozorování je jenom náhoda. Pro nás sice jde o velkolepý pokus, ale pro ně je to život. Nemáme právo jim ho zkazit. Ať to dopadne dobře nebo špatně, budou slavní a vejdou do dějin dobývání kosmu. Pokusme se chovat k nim jako k lidem."

"O tom co s nimi bude dál, rozhodne Galaktická rada. Zatím můžete jít."

...

Erga se vrátila ze svého výletu na Mars s ustaraným výrazem. Petr po jejím spatření zatusil něco nedobrého. Čekal na její návrat na stejném místě, ale nikoliv večer, ale brzy ráno, za úsvitu. Protože se opozdil se svým příchodem, zastihl Ergu jak v opuštěném lomu sedí na kameni. Tam se od ní dozvěděl, že letoun odletěl už před deseti minutami. "Co se stalo?" objal Ergu "proč jsi tak ustaraná?" Erga se usmála: "Budu mít dítě." "Cože?... to je nádhera," Petr ji objal a roztočil v náručí. Pak si ale uvědomil, že to asi nebude tak jednoduché. Opatrně postavil Ergu na zem. "Petře, je to horší než si dovedeš představit. Jsem hrozně ráda, že čekám dítě, ale mám z toho strach." Pak podrobně popsala všechno co

se odehrálo při její prohlídce.

"Umíš si představit jaké to bude? Ještě celé dva roky musíme čekat, jestli se nám narodí zdravé dítě. Jaké bude? ...a co s námi budou provádět naši vědci? ...nebudou nás chtít zavřít do laboratoře?" Petr poslouchal a postupně si uvědomoval závažnost toho, co Erga říkala. Na jedné straně mohl být šťastný, že jeho milovaná s ním čeká dítě a naproti tomu stojí obrovská přehrada problémů, které je čekají. Neví jak dál.

Seděli spolu na kameni hodně dlouho. Počáteční radost vystřídal obavy z budoucnosti. Oběma se honily hlavou neradostné myšlenky. Takto zamlklí kolem poledne zvolna došli k autobusové zastávce a vydali se domů.

...

V hotelovém pokoji Ergy se konala porada. Čtrnáct dní po jejím návratu se ozval Oor a všechny svolal. Erga v těchto dnech vykonávala svou obvyklou činnost. Sledovala aktivity Quina. Těhotenství ji nijak nezatěžovalo, zatím si připadala úplně normální. Obavy z budoucnosti sice zůstaly, ale už nebyly tak tíživé, když ji Oor i Iooru ujistili, že o ni budou řádně pečovat.

Krátce po odletu Ergy se hlavní koordinátor spojil s Oorem. Kdesi na Zemi přistál letoun, který přivezl zásilky pro Qearrany působící na Zemi. Ty pak byly normální pozemskou poštou rozeslány na všechny strany. V balíčku, který Oor obdržel našel informace o opatřeních, která musí provést, aby před Galaktickou radou byla utajená jejich dosavadní činnost. Jediné, co nemělo být dál utajováno, bylo těhotenství Ergy, tedy přesněji Grae Rodnelinové a jejího pozemského milence. Tím podle instrukcí neměl být Petr, ale Radim Houba, coby nová Petrova totožnost. "Mám nové informace a změny v našich plánech," začal Oor a v následujících dvou hodinách všem podrobně vysvětlil, co se odehrálo na Marsu a co všichni ve změněné situaci mají dělat.

Smyslem všech opatření je zabránit vyzrazení Oora s Ioorou a všeho co se týká skupiny kolem hlavního koordinátora. Petr pomocí inzerátu prodal svůj testovací počítač, čímž přesvědčil Quina o své neškodnosti. Protože pro Quina byla Erga už mrtvá, poslal na Mars závěrečnou zprávu podle níž vztah Ergy a Petra byl nahodilý.

Krátce nato se Petr rozvedl. Jak očekával, rozvod se konal bez problémů. Petrova žena o jeho vztahu s Ergou už dávno všechno věděla, jenom čekala, kdy Petr zažádá o rozvod. Sama už delší dobu měla vlastní vztah a tak neprotestovala. Za měsíc od podání žádosti se konalo rozvodové řízení a dva dny po rozvodu se Petr odstěhoval "neznámo kam". Ve skutečnosti díky změnám, které Oor provedl v příslušných evidencích, se dostavil na policii pan Radim Houba a žádal o vystavení nových dokladů, jejichž odcizení oznámil už před dvěma měsíci. Příslušný záznam "oznámení o odcizení dokladů" samozřejmě v počítači policie opravdu existoval. Tak se stal Petr manažerem Radimem Houbou a jakékoliv spojení na Iooru a Oora přestalo existovat. Oor provedl potřebné změny v evidenci žadatelů o byt a tak se za tři měsíce nastěhovali do dvoupokojového bytu manželé Radim a Grae Houbovi.

Oor s Ioorou jim pomohli se zařízením bytu a stali se jejich častými hosty. Pro jakéhokoliv vnějšího pozorovatele to je tuctové manželství, které nebudí žádnou pozornost.

Kapitola 39.

Středisko se uzavírá

Uplynulo dvacet let. Seismická činnost ustala, Země se uklidnila. Její tvář je skličující. Na Australskou pevninu dolehla zima. Mořské proudy změnilý svůj směr, kterým plynuly po celá tisíciletí. V důsledku geologických přeměn v prvních letech po erupci Mount Wheeleru se zdvihla dna moří a Austrálie se stala

součástí asijské pevniny. Borneo, Jáva, Sumatra, Nová Guinea a mnoho dalších se staly vysokohorskými oblastmi nové pevniny, na kterých zmíral dříve bohatý život. Do hlubin moře a oceánu se propadla část severní Afriky, celá Panamská šíje a značná část střední a západní Ameriky. Velká americká města na západním pobřeží zmizela pod hladinou oceánu a severoamerický kontinent zůstal v polovině rozdělen obrovským zálivem, jehož dno tvoří státy Utah, Nevada, Colorado a Kansas. Město Kansas se stalo pobřežním městem. Z Floridy zůstaly tři nevelké ostrovy.

Obloha je už dvacet let naplněna prachem ze sopečných výbuchů a kouřem z nekonečné řady požárů, které zničily dvě třetiny všech lesů. Teplota v Austrálii začala klesat před sedmi lety, nejprve zvolna, pak stále rychleji. Předloni začalo poprvé sněžit. Letošní zima přinesla první velké mrazy.

Erg stále častěji sedává u monitoru globálního pozorování a sleduje katastrofální změny zemského klimatu. Jeho spojení se světem se přerušilo. I když pozemské satelity dál krouží kolem Země, nikdo s nimi už nenavazuje spojení. Neexistuje žádná možnost, jak se pozemními prostředky někam dovolat. Všechny komunikace ustaly. Jen Erg a jeho dva kolegové mají k dispozici galaktickou satelitní síť. Síť založili už sto let před Ergovým narozením jeho předkové z galaxie Qearran. Díky této síti může Erg sledovat celou planetu. Má možnost se napojit na jakýkoliv pozemský satelit, ale na Zemi není už nikdo, kdo by odpovídal. Ani jedno ze středisek pro kosmická spojení neodpovídá. Erg začal systematicky pátrat, co se s nimi stalo. Většinu z nich našel v troskách, zbývající buď zcela zmizela, nebo zůstala opuštěná. Kam se podívá, hyne život. Průměrná roční teplota poklesla o tři stupně. Na některých místech ještě vysílá televize nebo rozhlas. Z jejich zpráv se Erg dozvídal o hrůzách, které se děly. Miliony lidí umírají hladem a zimou. Znečištěná atmosféra nepropouští dostatek tepla. Úroda na polích poklesla na desetinu obvyklé produkce. Panuje hladomor, který kosí lidi po milionech. Podle Ergova odhadu zahynuly nejméně tři čtvrtiny obyvatel planety. Ve středisku však stále panuje teplo, je dostatek energie i potravin.

Qearranská technologie mu zaručuje takovou existenci ještě na pět roků. Pak i tady se zdroje energie vyčerpají. Prognóza vývoje počasí však ukazuje, že arktická zima teprve začíná a že potrvá nejméně padesát až sto let. Pro Erga a všechny obyvatele střediska to znamená jistou smrt. "Tak takové jsou naše vyhlídky," uzavřel Erg svůj výklad. Před ním mlčky sedí sedm příslušníků vedení střediska. Všichni Petrergové. Qearranské vedení odstoupilo před deseti lety a předalo vládu budoucím generacím Petrergů. Všichni Qearrané se rozhodli co nejvíce rozšířit genetický základ rodu Petrergů. Opustili proto středisko a vydali se do světa, aby plnili svůj úkol, pokud budou moci.

Opra Halleyová vstala a pomalu přehlédla očima své kolegy. "Myslím, že dožrála doba, abychom se rozešli. Žádné malé děti už nemáme. Během těch pěti let, co nám zbývá energie, dospějí dvě třetiny těch co zbyli. Zůstane nám několik patnáctiletých, kteří nedokončí vzdělání. Navrhují aby už nyní odešli všichni, kteří nejsou pro chod střediska nezbytní a přidali se k některé z našich dvou skupin. Ještě není příliš mnoho sněhu, mohou jít na sever pěšky. Příští rok to už bude horší a kdoví co bude s počasím za pět let. Možná se nám odtud ani nepodaří uniknout. Měli bychom všichni odejít už letos. Středisko uzavřeme a zakonzervujeme. Až zima odejde, mohou se sem naši potomci vrátit." Předseda vstal také: "Nemá cenu dál otálet. Dávám hlasovat. Kdo souhlasí s uzavřením střediska hned?" Váhavě a pomalu postupně zvedli ruku všichni. "Je to jasné! Každý z vás zpracuje plán odchodu. Zeptáte se všech obyvatel, kam chtějí odejít. Doporučuji, aby Petrergové odešli ke svým, ostatní mohou jít kam chtějí. Ergu, ty zůstaň, mám pro tebe ještě další úkol." "Podívej, potřebuji pro budoucnost vypracovat informace. Připrav několik variant. Musíš informace sestavit tak, aby je v budoucnosti pochopil každý, kdo je přečte. Jednu variantu vypracuj pro nevzdělané a zaostalé lidi, druhou vypracuj pro vzdělání na úrovni dnešního průměrného pozemšťana, třetí na úrovni Petrerga s prvním stupněm vzdělání a poslední úplnou. Poslední dvě verze napiš v Rétu, zbývající Anglicky. Všechno dej do samostatných schránek. Přístupové kódy ke schránkám přizpůsob jejich obsahu. Já zajistím výstavbu přechodové vstupní komory, kterou středisko uzavřeme. Schránky s informacemi umístíme před přechodovou komoru do

oddělených sejfů." "Nerozumím tomu, proč mám dávat informace i nevzdělancům. Pokud se takoví dostanou dovnitř střediska, všechno tu zpusťou." "Možná máš pravdu, ale já se domnívám, že ať to dopadne s lidstvem jakkoliv, zaslouží si, aby přežilo. Ke kosmické technologii se dostanou stejně až tehdy, když se dostatečně vzdělají. Víš dobře, jak naše systémy fungují. Zůstane jim tu dost energie aby to stihli. Dáme jim alespoň šanci. Jsem ale přesvědčen, že tak katastrofické to nebude. Když teď odejdeme, tak s největší pravděpodobností většina z nás přežije.

Předpokládám, že Petrergové budou stále přibývat a jejich vědomosti přetrvávají. Je pravda, že nově narození už nebudou mít implantáty, ale jejich přirozená inteligence a délka života je vlastně vás, jsi přece taky Petrerg předurčují k překonání nesnází a rozvoj rodu."

<<<>>>

Drobně sněží. Píše se rok 21 po Wheeleru. Ergovi je právě 76 let. Je Petrerg. Pro něj to je věk, který přináší první známky zmoudření, ale je to také věk vrcholné tělesné kondice. Má šanci dožít se věku nejméně sto padesáti let. Vedle Erga stojí jeho žena Helena. Je pozemšťanka. Je jí padesát sedm let a má podlomené zdraví. Má šanci se dožít osmdesátky. Ví, že ji čeká těžká cesta. V hlubokém sněhu musí ujít nejméně tisíc kilometrů na sever, než začne sněhu ubývat. Po třech tisících kilometrů mají šanci dojít do teplejších, snad osídlených končin. Půjdou stovky kilometrů terénem, který ještě před dvaceti lety byl mořským dnem. Dojdou? Kdoví! Erg přikládá dlaň na kruhovou desku uprostřed dveří. Pomalu se před ně vysouvá pancéřová deska a s temným zaduněním dokončuje svůj pohyb. Ergovi zní v hlavě hlas automatu odpočítávajícího čas do výbuchu. Musí spěchat. Rychle se brodí sněhem a dohání skupinu, která odchází s ním. Když se odpočet blíží k nule, jsou už daleko. Erg se zastaví a s ním i ostatní. Otáčejí hlavu. V dálce vidí černý mrak výbuchu. Když k nim dolehne jeho hřmění, už zase všichni pochodují. Hornovo středisko všeobecného vzdělávání, kolébka nové civilizace rodu Petrergů je pohřbeno v hromadě hlíny.

Co bude dál nikdo neví...

<<<>>>

"Alenko, přejeme Ti dlouhý a krásný život. Přejeme Ti, až dospěješ, aby už na Zemi byl život zase normální." Marna políbila miminko na tvářičku a vložila je do náruče usmívající se Aleny Kimberly, která právě šťastně dokončila své dlouhé těhotenství.

"Děkuji ti Marno," řekla Alena, když přijala svou dcerku. "Alenko! Pověz něco?" "Maminko, proč jsou všichni tak veselí?," řekla Alenka. Její první slova vyvolala v kolemstojících další vlnu veselí. "No přece mají všichni radost, že jsi už konečně tady s námi." Každé nové dítě z rodu Petrergů při svém narození znovu a znovu šokuje své okolí. Fakt, že novorozenci plyně a zřetelně mluví je stále tak neuvěřitelný, že vždy vyvolává veselí. Každé z dětí však dodržuje s neúprosnou pravidelností svůj životní režim. Bezprostředně po narození pronese každé dítě několik slov, aby maminku ubezpečilo, že je v pořádku a pak tvrdě usne. Za několik minut tvrdě spí i jeho matka. "Tak, a zbývají nám ještě dvě těhotné a sedm implantátů," Marna se obrátila na Oora. "Co budeme dělat, až nebudou implantáty? Vždyť nevíme, jak se budou děti bez nich vyvíjet. Co když začnou zakrňovat?" "Já myslím, že první generace rozhodně bude plnohodnotná, že jejich vzdělání bude úplné. Ale dál do budoucna...? Kdo ví?..."

Kapitola 40.

Putování

Máme za sebou nejhorší část cesty. Mořské dno je za námi. Celou cestu od posledního zápisu jsme se trmáceli zničenou krajinou. Spíše nevytvořenou, protože vynořené mořské dno stále ještě prodělává

změny. Konečně jsme stanuli na čínské pevnině. Teď se vydáme na západ, k moři. Snad se nám tam podaří najít loď co pluje do Evropy... Iooru udělala tečku a zaklapla deník. Deník začala psát Erga krátce poté, co se k nim přidala v Jeseníku. To bylo před osmdesáti lety. Iooře je už devadesát šest let. To je pro Qearranku stejný věk, jako pro pozemšťanku čtyřicítka.

Když Erga poznala Iooru a Oora, měla už ve svém deníku popsáno hodně stránek. Deník psala do silného sešitu nejprve v Jeseníku a později i v Praze. Tento způsob zaznamenávání myšlenek byl pro ni tak exotický, že mu dala přednost před elektronickou formou přímého zápisu myšlenek do paměťového krystalu. Musela před všemi tajit jeho existenci, což se jí úspěšně dařilo až do její smrti. Když skoro před padesáti lety Erga a Petr zemřeli, (Letecké neštěstí, při kterém oba zahynuli se stalo nad Atlantikem, takže zmizeli ze světa beze stopy.) našla deník Iooru a zapsala do něj jejich smrt. Zapřísáhla se, že v jeho psaní bude pokračovat.

Dnes už zbývá dopsat posledních dvacet stránek a bude plný. Iooru se rozhodla, že psaní zanechá, jakmile sešit zcela zaplní. Nosila jej dříve ve své kabele, kterou však před touto strastiplnou cestou musela nechat ve středisku. Aby deník neztratila, pořídila si pevné ferlenové pouzdro a nosila je na opasku. Deník je pro Iooru v tuto chvíli nejcennějším dokumentem, který sebou veze. Jsou v něm zaznamenány všechny události od chvíle, kdy poprvé přistála na Zemi.

...konečně jsme u moře! Máme štěstí. Na obzoru vidíme několik lodí. Doufám, že některá nás vezme na palubu.

Kapitola 41.

Jenisej

Nehostinnou krajinou se k břehům Jeniseje pomalu přibližuje karavana. Vpředu jedou nákladní automobily zakryté plachtami. Pak řada povozů, tažených unavenými koňmi, na nichž sedí unavení lidé na hromádách balíků. Karavanu zakončují tři automobily, jejichž barva vypovídá, že kdysi patřily armádě. Jsou to skříňové speciály se zamalovanými okny. Co vezou, není vidět.

V osadě ještě žije asi dvě stě obyvatel. Jmenuje se Podkamennaja Tunguska. Zdejší oblast je proslulá tím, že kdysi dávno tu dopadl obrovský meteorit a zpusťil část okolních lesů. Dnes jsou lesy podivné. Místo větví mají jen krátké pahýly a jsou bez kůry. Celá oblast působí neskutečně. Na zemi leží jen vrstva sopečného popela, veškerá půda je jím pokrytá. Krajina je šedivá, nepřívětivá. Místy se dere zpod popela nová vegetace, která tvoří nazelenalé ostrůvky. Slunce není téměř vidět. Přestože je obloha bezmračná, má barvu tmavě šedou a slunce jen nepatrně prosvítá jako hnědočervený kotouč. Krajina se topí v nekonečném nahnědlém šeru. Ačkoliv od katastrofy už uplynulo třiadvacet let, atmosféra je pořád plná sopečného prachu a kouře z kdysi nekonečných požárů. Prach se pomalu usazuje po celém světě. Tady na Sibiři, kde odjakživa panují mrazy, je nepochopitelné teplo. Je podzim, mělo by už dávno sněžit. Veškeré stromy a vegetace ztratily listí. Sopečný popel a zvýšený obsah síry v ovzduší je zahubil. Zmizeli živočichové. Kdyby karavana neměla replikátory, všichni by už zahynuli hladu. Oor Aerar, který se stal vůdcem výpravy, směřuje do těchto končin, protože satelitní pozorování potvrzují, že na rozdíl od zbývajícího světa je zde naprostý seismický klid a nehrozí nebezpečí zemětřesení. Satelitní obraz navíc potvrzuje, že zdejší vegetace nezahynula, ale pod vrstvou popela je stále živá. To vzbuzuje naději do budoucnosti. Oor se rozhodl založit osadu Petrergů na soutoku řek Podkamennaja Tunguska a Jeniseje.

"Oore, můžeš nechat zastavit?" ozvala se Marina Tae, lékařka výpravy.

"Alena bude asi rodit, potřebuji, aby měla klid."

Oor přikývl a vyslal všem vozům pokyn k zastavení. "Zastávka asi na...", obrátil se k Marně s otázkou v očích. Ta zvedla dva prsty. "Tři dny. Budeme mít přírůstek, Alena bude rodit. Blahopřání ale očekáváme až zítra." Karavana má na tuto dlouhou cestu naštěstí dobré technické vybavení. Nákladní vozy vpředu vezou těžkou techniku potřebnou ke stavbě budoucích obydlí a také energetické zdroje. Během cesty je zásobuje energií jaderná baterie z výbavy kosmických letounů. Mají tři replikátory k výrobě potravin a nápojů, které k výrobě potřebují jen nějakou organickou hmotu. Zatím používají dřevo z okolních stromů, protože nic jiného není k dispozici. Zadní vozidla jsou bývalé vojenské štábní vozy. Jeden je upravený jako společenská místnost, kde se střídají v odpočinku vždy čtyři lidé najednou. Druhý je ošetřovna, která patří k nejdůležitějšímu vybavení výpravy. Během cesty nebyla nouze o úrazy. Naštěstí kosmická léčebná technologie zajišťuje, že hojení probíhá velmi rychle. Třetí vůz slouží jako spojovací centrála. Má spojení jednak se satelitní sítí Qearranů a jednak s pozemskými satelity. Oor tak má k dispozici úplný obraz překotně se měnícího světa. Stejnou výbavu jako tato výprava, má i výprava vedená Ioorou. Její skupina odešla dříve než Oorova a směřuje na sever Evropy.

Zatímco veškerá pozemská kosmická střediska přestala fungovat, jelikož jejich posádky buď zahynuly, nebo střediska opustily, síť satelitů je stále funkční. Satelity poskytují Oorovi úplný obraz světa. Může se kdykoliv spojit se zbývajícemi dvěma skupinami. Ergova skupina, která opustila středisko jako poslední, se po půl roce přestala ozývat. Skupina, kterou vede jeho sestra Iooro se už dostala na místo svého trvalého působení. Vybrala si místo, kde vyrůstala její přítelkyně Erga, daleko na severu Švédska. Město Abisko sice hodně utrpělo v počátku kataklyzmatu, ale bylo obnoveno. Iooro se svou skupinou se usídlila v bývalém domku Ergy, kde zůstalo zachované celé podzemí. "Je to tu nadějně," říkala Iooro, když spolu hovořili poprvé, "ale bohužel hodně našinců se po cestě rozhodlo odpojit a žít po svém. Dorazilo nás sem jen jedenáct. Mám dvě těhotné, tak je musím skrývat před okolím dokud neporodí." Oor jí zase popsal svou situaci: "Nás je zatím šedesát. Máme k cíli ještě tři týdny cesty. Zdržuje nás zdejší terén, cesty jsou prakticky nesjízdné. Lidé tu nejsou vidět, naposledy jsme potkali pár lidí před týdnem. Erg se ještě neozval?"

"Zatím ne. Buď se mu něco přihodilo, nebo nedorazili, nebo jenom nemají možnost se s námi spojit. Nevím. Víš sám do jakého dobrodružství se pustili. Když my jsme odcházeli, bylo ještě dobře. Kdoví, co je na cestě potkalo. V té kruté zimě... a cesta po mořském dně!... brr..."

Kapitola 42.

Tunguska

Oor se posadil do křesla k oknu a zadumaně se rozhlíží po krajině. Hlavou mu probíhají události posledních dvou let. Jejich příjezd do osady Podkamennaja Tunguska vyvolal u místních obyvatel údiv, vystřídaný hněvem a nelibostí, když se dozvěděli, že karavana se zde hodlá usadit. Oor vedl se starostou obce, zarostlým a vzteklým opilcem, zuřivě pře, než dosáhli dohody. Starosta argumentoval nedostatkem potravy a pitné vody, že všichni zemřou, když budou žít všichni na jednom místě. Nakonec se dohodli, že karavana se přeplaví na druhý břeh a že si založí svou vlastní osadu na druhém břehu řeky.

"Musíte se usadit alespoň dvacet kilometrů dolů po proudu, jinak nás řeka neuživí. Už v ní nejsou skoro žádné ryby." Starostovy nářky byly pochopitelné. Nemohl tušit, že karavana není na přírodních zdrojích potravin závislá.

V následujících dvou týdnech za pomoci místních lidí postavili mohutný prám, a postupně s velkou námahou přepravili na druhý břeh téměř kilometr široké řeky všechny své povozy a nákladní auta. Oor se rozhodl, že v zájmu svých lidí musí co nejvíce omezit styk s místními obyvateli, a proto po skončení přepravy pustili prám po řece.

"Když použijí svou loďku, kdyby se jim zachtělo, můžou přijet na návštěvu nanejvýš tři. Ale na tu dálku

nebudou mít chuť," prohlásil Oor, když se prám začal zvolna vzdalovat. V osadě měli totiž obyvatelé jen jednu loďku s fungujícím benzínovým motorem. S jednoduchou veslicí by si stěží troufli přes tak širokou řeku.

"Máme už jen jeden sud s benzinem," říkal starosta, "když nám dojde nebudeme moci ani vyrazit na ryby. Tady u břehu sotva co chytíme. Musíme se sítěmi do proudu doprostřed řeky." Oor k usídlení vybral planinu v ohbí řeky, která v těchto místech obtékala asi sto metrů vysoké ploché návrší.

"Nahoře na planině vybudujeme podzemní prostory, na svahu si postavíme domky podobné zdejší, abychom měli kde přijímat případné hosty," rozhodl Oor na první poradě. Nikdo nic nenamítal a tak se pustili hned do stavby. "Oore, co dál?" Marna vešla bez klepání. "Dala bych si sklenku čaje." "Posaď se, přinesu ti." Oor odešel do vedlejší místnosti, v níž má velkou hliněnou pec, postavenou podle místního vzoru. V troubě pece je pracovní prostor replikátoru. Oor vydal příkaz: "Dva šálky čaje." Ozvalo se sotva slyšitelné pípnutí. Otevřel troubu a vytáhl z ní hrnec. Opatrně z něj naplnil dvě sklenice. "Jak sladký?.." zakřičel do pokoje. "Neslazený!.... jako kdybys to nevěděl... už dva roky se mne na to pokaždé ptáš," odvětila Marna, když se Oor opět posadil.

"Ptáš se co dál?.... nevím. Svět se hroutí. Další Petrergové zde už nebudou. Místní nás nenávidí a mezi sebou už děti plodit nemůžeme. To bychom zdegenerovali." "Máš pravdu. Poslední děcko je na světě. Potenciální rodiče už nemáme. Všechny genetické kombinace jsme vyčerpali v minulých letech. Je nás na rozmnožování málo. Nemůžeme tady zůstat." "A kam bys chtěla jít. To teplo minulých zim skončilo. Už stále jenom sněží. Ryb v řece je minimálně, obávám se, že domorodci už začali umírat.

Byl se tam k nim někdo podívat?"

"Před měsícem jsme jim poslali trochu jídla, byli na tom zle. Málem nás zabili. Nedovedou pochopit odkud máme maso a nenávidí nás, že máme víc než oni. Když jsme jim nabídli stálou pomoc, rozhněvali se a vyhnali nás, že nic nepotřebují. Je to s nimi těžké. Nejsou ochotní k žádné spolupráci a navíc se domnívám, že by to stejně nepomohlo."

"Myslím, že nastal čas na změnu. Musíme odejít do míst, kde je hodně lidí a splynout s nimi. Každý Petrerg by měl do konce svého života zplodit alespoň deset dětí, jinak vyhynou. Navíc by každý z těch, co mají ještě implantát, měl dělat učitele až do konce života a snažit se tak udržet vzdělání na přiměřené úrovni. Když zahyne vzdělanost, nastane krach."

"Svolejme lidi a proberme to s nimi."

"Souhlasím."

Před domkem Oora se sešlo všech šedesát osm dospělých obyvatel osady Meana, jak ji nazvali na počest dívky, která se v ní jako první narodila. "Sešli jsme se tady, abychom rozhodli, co budeme dělat dál. Žít tady znamená pro nás a náš národ konec. Z našich řad se už nemůže narodit žádný další plnohodnotný Petrerg. Mohli bychom zde sice žít a plodit další děti, ale náš genetický základ by se tím znehodnotil a postupně bychom zdegenerovali. Naším úkolem však je udržení národa Petrergů při životě. Až v budoucnosti nastanou lepší časy, musí náš národ založit novou civilizaci na této planetě." Všichni posluchači mlčky naslouchali slovům Marny Tae. Ví, že má pravdu. Taky ví, že je zase čekají útrapy daleké cesty, tentokrát bez pomoci kosmické techniky.

Oor navázal na řeč Marny: "Nejen to. Nemůžeme sebou brát naši kosmickou výbavu. Při naší cestě, která bude nepochybně dlouhá a strastiplná, bychom ji mohli ztratit. Musí zůstat zachována pro další

generace jako poslední spása. Navrhuji proto, abychom veškerou výbavu, kterou jsme sebou přivezli z Austrálie, zakopali tady na místě. Každý z nás při odchodu dostane plán tohoto místa a instrukce jak zakopané věci najít a vykopat. Napřed půjdeme na jih společně. Teprve až dojdeme do hustěji obývaných končin, mohou se jednotlivci rozhodnout usadit na místě, které se jim bude líbit." "To se máme všichni rozejít?" "Ano, je to pro budoucnost jediné možné řešení. Nemáme právo žít pro sebe. Naším cílem je život pro budoucnost. Nemůžete mít jen jednu ženu, každý muž se musí snažit zplodit co nejvíce dětí s pozemšťankami. Pokud se potkáte s Petrergy odjinud, mějte s nimi děti. Jste všichni Petrergy druhé generace. Proto tvoříte genetický základ národa. Váš osobní život je až na druhém místě. Pouze já jsem Qearran. Mým úkolem je plodit první generaci, proto nemohu mít dítě s žádnou z vás. Každá z vás musí mít další dítě s pozemšťanem. Proto musíme odejít a vmísit se mezi pozemšťany, založit rodiny. Muži se mohou usadit teprve až zestárnou." "Nastal čas odchodu, tak se dejme do práce!" Oor před odchodem překontroloval obsah schránky s informační knihou a startovacími klíči. Pak schránku uzavřel. Přiložil k malému kruhovému terči svůj pečetní prsten. Ve schránce se ozvalo klapnutí a šev mezi víkem a schránkou zmizel. Před Oorem leží matně lesklý válec se zakulacenými konci, osm centimetrů silný a dvacet centimetrů dlouhý. Jedinou nepravidelnost na povrchu tvoří lesklý kruhový terč. Schránka je odolná proti poškození jakýmkoliv pozemskými prostředky. Jedině soustředěný gravitonový paprsek by ji dokázal rozřezat. Oor ji vložil do koženého pouzdra a to pak uložil na dno svého cestovního vaku. Prsten s čipem, kterým schránku uzamkl si ponechal na ruce.

Kapitola 43.

Opouštíme Tungusku

Nad kouřící jámou stojí čtyři muži. Oor, Harm, Kae a Toi. Plazmatický hořák právě dokončil tavení krycí horniny nad schránkou. Červená barva roztavené horniny pomalu přechází v černou jak láva chladne. "Zítra to zahrneme a vydáme se na cestu." Oor se otočil a pomalu odchází od horké jámy. "Pojďte, dáme si pořádnou večeři a pak replikátor zabalíme." V domku Oora je příjemné teplo. Tento poslední vytápěný domek v osadě svítí do začínajícího večera svými okny. Všude kolem je zima a tma. Čtyři muži mlčky jedí svou poslední večeři. Zítra je čeká nekonečná pout' na jih. Podle satelitů je v Indii život, ale v cestě mají vysoké hory a tisíce kilometrů pouti. Ostatní obyvatelé osady odešli už před měsícem. Každý z nich měl zásobu koncentrovaných potravin na měsíc. Víc by nikdo neunesl. I tak byli zatíženi na hranici svých sil. Přikrývky a ošacení, nářadí a stany za sebou táhli spolu s potravinami na saních, které se dají předělat na povozy, až dosáhnou nezasněžených oblastí. Poslední radlice hlíny je na místě. Nákladní auto, kterým jámu zahrnovali zanechali osudu. Stalo se pro ně zbytečným. Silná vrstva sněhu, kam až oko dohlédne je naprosto nesjízdná. Sníh brzy všechno přikryje a koroze rychle udělá své. Oor se soustředil. Jeho implantát přijímá signály gravitonového vysílače zcela zřetelně. Doufá, že v budoucnu usnadní nalezení schránky. Vysílač by měl fungovat nejméně dvě stě let. "Přátelé, je čas." Všichni čtyři se naposledy rozhlíží po nevlídné krajině. Po teplých letech nastoupila krutá zima. Oor ukázal rukou na jih. "Jdeme!" Čtyři muži na lyžích se sáněmi v záprahu pomalu vyrážejí na cestu. Začíná nekonečný den...

Kapitola 44.

Pohřeb Oora

"Rozlučme se přátelé s naším otcem, dědečkem a pradědečkem, milým a obětavým přítelem Oorem Aercarem. Jeho neobyčejná láska k lidem a k životu jej přivedla až sem, do tohoto údolí, aby tady založil nový život." Řečník se rozhlédl. Kolem hrobu se shromáždili přátelé Oora a všechny jeho děti. "Zakladatel naší víry zde spočinul na svém posledním loži, aby se odebral ke svým předkům k dalekým hvězdám. Oslavme jeho odchod." Vzduch se rozechvěl tóny dlouhých trub a chrámem zazněla oslavná píseň zpívaná při loučení se zesnulými. Za zvuků písně dva muži, oblečení do rudých, bohatě vyšívaných

plášťů, uzavírají víko rakve. Rakev je průhledná. Je vidět velmi starou, ale krásnou tvář bělovlasého muže. Ruce má na prsou. Nádherný pečetní prsten na ruce, ve které drží modravý květ věčného míru, se třpytí. Vývěva odsává se sykotem vzduch. S cvaknutím se uzavírá ventil a hadice se odpojila. Rakev pomalu zajíždí do skalního výklenku, kde by měla spočinout na věky. Když dosedla na své místo, píseň ustala a všude se rozhostilo naprosté ticho. Po pěti minutách zaznívá hluboký tón gongu, oznamujícího konec obřadu. "Je to škoda, že se nedožil konce roku," v nastalém ruchu se všichni začínají bavit o běžných věcech a rozcházejí se domů. V tomto zeleném údolí na úpatí skal žije v dvaceti osadách asi sto padesát tisíc obyvatel. Valná část z nich jsou Petrergové. Dorazili sem po dlouhém putování z daleké Sibíře před sto deseti lety. V té době tady žili především Indové. V období hladomoru skoro všichni zemřeli, zůstalo jen několik tisíc nejsilnějších. Mezi snědými Indy způsobili růžovolíci Petrergové senzaci. Muži se předháněli v nabídkách sňatku, ženy omdlévaly, když spatřily muže. Za této situace, vědomi si svých povinností pro budoucnost, muži nabídky žen přijímali a velmi brzy se počet těhotných krásků výrazně zvětšil. Všechny toužily po dítěti, ale to nepřicházelo. Oor, vědom si toho, že těhotenství budoucích rodiček Petrergů se dá postřehnout nejdříve za půldruhého roku po početí, se rozhodl k činu. Důkladně se obeznámil s místními tradicemi a náboženstvím a dospěl k názoru, že Petrergům zajistí klid a mír jedině tehdy, pokud stvoří nové náboženství. Začal šířit mezi lidmi pověsti o tom, že všichni růžovolíci jsou potomky bohů, kteří sestoupili na Zem z hvězd. Vmísili se mezi lidi, aby stvořili božské děti, které mají za úkol, až dorostou, spojit se opět s bohy, kteří si pro ně přijdou. Mezi Petrergy pak rozeslal požadavek, aby tuto božskou teorii při přímém styku s lidmi zapírali. Svým ženám však mají svěřit svůj božský původ jako přísné tajemství. Příslušnice rodu Petrergů však mohly uzavřít manželství, pokud by chtěly. "Moudřejší a pro naši věc užitečnější však bude, aby jste se nevdařovaly. Místní zvyky jsou v rozporu s našimi potřebami. Musíte vytvořit novou sektu v níž ženy obdarují muže tím, že pro něj zplodí božské dítě. V manželství žádný muž nebude čekat, až mu dáte dítě po čtyřech letech. Zdejší muži chtějí čtyři děti za čtyři roky. Pokud jim žena nevyhoví, odhodí ji." Tento argument ženy přesvědčil. Nové náboženství se rychle rozšířilo, jakmile se narodily první děti. Jejich první slova ihned po narození prokazovala jejich božství. Růžovolíci se stali uctívanou sektou. Založili v údolí mnoho škol a začali zvyšovat všeobecnou vzdělanost původních obyvatel. Oor sám, jako jediný Qearran byl vyhlášen jako boží zástupce na Zemi a žil v chrámu jako svatý muž. Za svého života se stal otcem několika stovek dětí. Petrergové, narození v první generaci byli rovněž růžovolíci, ale další generace už měly tmavší plet' a více se podobaly místnímu obyvatelstvu. Ostatní vlastnosti Petrergů, jako vysoká inteligence, čtyřnásobně převyšující pozemskou, dlouhověkost a čtyřleté těhotenství zůstaly zachovány. Vyskytly se sice snahy odpůrců popřít božský původ u dětí, které se narodily s tmavší pletí, ale ty byly rychle potlačeny.

Plynuly roky...

Kapitola 45.

Vejděte

Hlavní analytik si do své soukromé kabiny pozval na tajnou poradu tři hlavní osoby, mající nějaký vztah k dosud utajovanému těhotenství Grae Rodnelinové. Po zralé úvaze se rozhodl zatím nikam nic nehlásit a celou záležitost nejprve projednat se zainteresovanými osobami. Proto si pozval hlavního koordinátora Arona Io, hlavního biologa Qq Aorse a hlavního genetika Isru Oarise. Jeho výběr se opíral o radu hlavního koordinátora. Když uvažoval v soukromí o nastalé situaci a srovnával ji s cíli Galaktické rady, dospěl k závěru, že plány Galaktické rady jsou opravdu příliš konzervativní a zaostalé. Vývoj na Zemi se za posledních padesát let tak zrychlil, že všechny původní předpoklady Galaktické rady značně zaostávaly. Když k tomu přidal fakt, že vědci na Marsu už dávno nedodržovali všechny harmonogramy výzkumu a v úvahu vzal i ilegální akce (o nichž samozřejmě jako hlavní analytik základny "nic nevěděl") nezbyl mu jiný závěr, než že se s tím se musí něco udělat. Ale co? Nakonec usoudil, že se poradí. Se svými úvahami se svěřil hlavnímu koordinátorovi. "Potřeboval bych si o celé záležitosti s někým podrobně pohovořit. Ale měli by to být odborníci, kteří si všechno nechají pro sebe." "Navrhuji ty, co už o věci vědí, tedy Aorse a Oarise. Ostatním bych zatím nic neříkal," odpověděl Io.

Výsledkem jejich rozhovoru bylo dnešní setkání. "Pozval jsem vás, abychom se poradili jak dál v případě těhotenství té Rodnelinové. Zatím jsem vás nechal na pokoji, aby jste měli čas o věci uvažovat. Teď mi všichni podejte nejprve podrobné informace co se s tou ženou děje na Zemi a jaký je její zdravotní stav. Pak se pobavíme o tom, co dál." Hlavní koordinátor se ujal slova: "Jak jsme zjistili, Rodnelinová se narodila na Zemi v rámci výzkumného programu. Je jí něco přes třiatřicet. Pracovala jako obchodní zástupce jedné firmy v Praze kam nastoupila po dokončení vzdělávání. V rámci výzkumného programu měla potlačenou vlastní osobnost a žila s virtuální identitou." "Když dovolíte, tady bych chtěl něco podotknout," přerušil jeho výklad biolog. "Domnívám se totiž že bychom měli co nejrychleji zařídit, aby všem dalším osobám, žijícím na Zemi jako virtuální osobnosti, byla osobnost doplněna o blokádu, zabraňující fyzickému kontaktu. Mohlo by se nám totiž stát, že takových případů bude podstatně víc." "Tuto blokádu všichni mají. Nějak se ale stalo, že u této ženy nefungovala. To by jste měli vysvětlit vy, vědci," namítl nevrle hlavní analytik.

"Dovolte, abych pokračoval," ozval se hlavní koordinátor. "Jak nám sama řekla, když se na svých cestách seznámila se svým partnerem, začal ji silně přitahovat. Nevěděla o co jde. On byl ale značně aktivní a v jednom hotelu se s ní pomiloval. To se jí líbilo a tak spolu byli vícekrát. Teprve, když začala mít zdravotní potíže spojené s těhotenstvím, signalizoval její implantát problémy. Na Zemi jsme ji při ambulantním vyšetření zjistili těhotenství. Na základě tohoto zjištění jsme zrušili její virtuální osobnost a převezli ji na Mars k důkladné prohlídce. To už ale víte sám," obrátil se k hlavnímu analytikovi.

"Po návratu na Zem jsme jí dali novou identitu a umožnili jí svatbu s tím jejím partnerem."

"Kdo to je?"

"Je jím nějaký Radim Houba, momentálně pracuje jako manažer jakési obchodní firmy. Když se s Rodnelinovou poznal, pracoval u téže firmy jako obchodní cestující. Vzali jsme si ho do parády. Trochu jsme zpracovali jeho vědomí, takže teď už ví o naší existenci. Je to fanda do UFO a je nadšeným spolupracovníkem. Byl trochu mimo, když se dozvěděl, že jeho milenka je mimozemšťankou, ale teď už je to s ním v pořádku. Ti dva se před třemi měsíci vzali a žijí spolu. Dostali byt v Praze na sídlišti a je z nich tuctový manželský pár. Zatím si žijí po svém a čekají na naše pokyny. Ona chodí na pravidelné prohlídky. Kvůli ní jsem nechal zřídit ambulanci. Pracují v ní další dva našinci, kteří se narodili na Zemi a jsou lékaři. Řekli jsme jim jen to nejnnutnější. Zatím je zdravá a nic nenasvědčuje tomu, že by se chystaly nějaké komplikace." Genetik Oaris namítl: "To není tak jisté. Teď může vypadat zdravě a může porodit nějakou zrůdu! Já bych ji nejraději měl tady pod dohledem." "To je nesmysl," vyskočil Aors. "Když už máme tu příležitost zkoumat první křížení pozemšťana a Qheanky, nesmíme dopustit aby byl výzkum znehodnocen nepozemským prostředím. Oba nutně musí zůstat na Zemi, nebo na jiné planetě se stejnými podmínkami." Hlavní analytik debatu přerušil: "To co jste mi řekli mi zatím stačí."

Detaily jejich života mne nezajímají. Potřebuji rozhodnout zásadní otázku...

Přednést záležitost Galaktické radě nebo ne?"

Kapitola 46.

Komplikace

Všichni účastníci rady už byli notně unavení. V uplynulých čtrnácti hodinách neopustili místnost. Zcela se ponořili do rozebírání všech možností, které sebou přinášel tak jednoduchý fakt má se narodit dítě. Toto dítě se za předpokladu, že se narodí v pořádku stane symbolem pro budoucnost. Spojí dvě zcela rozdílné (a přitom si tak blízké) a od sebe vzdálené civilizace. Nikdo za celou existenci lidstva zatím nedokázal vysvětlit, jak je možné, že se v temných dálavách kosmu vyskytují civilizace inteligentních bytostí, jež jsou si tak nesmírně podobné, ba co víc v ojedinělých případech jako je tento téměř totožné. Z takových úvah se všem točila hlava. Uvědomovali si nesmírný význam tohoto početí. Musí vypracovat

takový plán, aby se zachovali lidsky správně, nikomu ze zúčastněných aby nebylo ublíženo, a přesto aby vědci získali co nejvíc poznatků. Z manželů Houbových se stali nedobrovolné laboratorní myši. Celý problém spočívá právě ve vyváženosti požadavků na normální lidský život a potřebami výzkumu.

Během debaty se mezi čtyřmi muži strhlo několik ostrých hádek. Nakonec však dospěli k rozumnému závěru. Biolog nakonec všechny přesvědčil. Z obecného hlediska rozvoje plodu v matčině těle byl důležitý počátek těhotenství a tři až čtyři měsíce vývoje plodu. Protože toto období už úspěšně a nerušeně proběhlo v pozemských podmínkách Erga už je těhotná "šestý" měsíc nic nebrání tomu, aby ve zbytku času do porodu (který podle upřesněné prognózy má nastat za čtyři sta až čtyři sta padesát pozemských dní) cestovala a případně porodila jinde než na Zemi. "Navrhuji, aby byla dopravena na Qheu i se svým mužem a porodila tam. Zabráníme se tím riziku vyžrazení naší přítomnosti na Zemi dřív, než k tomu situace dozraje. Pořídíme rozsáhlou dokumentaci z jejich života, provedeme rekonstrukci jejich setkání a o všem natočíme film, který dáme do pozemských kin do oběhu jako sci-fi příběh. Tím pomůžeme v přípravě pozemšťanů na setkání s námi."

"A v naší galaxii můžeme celou věc zveřejnit bez průtahů. Usnadní nám to výběr dobrovolníků pro nasazení na Zemi. Uvažte, že za takových padesát až sedmdesát let bychom už měli na Zem cestovat jako turisté zcela bez problémů," doplnil návrh hlavní koordinátor. "Jen pomalu!... napřed musíme informovat Galaktickou radu a pak ji přesvědčit, že máme pravdu my a ne ona."

Hlavní analytik má před sebou nesmírně obtížný úkol. Musí vybrat pracovníky, kteří se postarají na Zemi o bezpečnost Ergy. Musí zahájit taktická jednání, která ho dovedou k tajemníkovi Galaktické rady. S jeho pomocí a pomocí pár přátel musí věc oznámit předsedovi. A to všechno naprosto tajně. Dokud předseda Galaktické rady nepoví jinak, musí zůstat všechno tajné.

"Jinak se toho zmocní novináři a bude z toho senzace po celé Galaktické říši na sto let. Pak se najde nějaký anarchista, který to dá pozemským novinářům a bude zle."

...

V předsíni dvoupokojového bytu v Praze se ozývá od dveří bouřlivé zvonění. "To je spěchu, vždyť už jdu!" Erga se pomalým krokem blíží ke dveřím. Její těhotenství na ní už je znát.

"Vítej u nás, nač takový spěch?" přivítala udýchanou Iooru.

"Počkej až vydechnu. Brala jsem schody po třech." Grae bydlí na sídlišti už víc jak rok s Petrem vlastně Radimem jako paní Houbová. Spřátelila se s několika sousedkami, které potkávala při svých nákupech v samoobsluze. Stále hodně cestuje. Aby její nová totožnost byla co nejmíň podezřelá, nastoupila do zaměstnání u firmy zabývající se prodejem mobilních telefonů. Jako obchodní zástupce nabízí telefony obchodníkům. Manžel Radim pracuje jako manažer. Zdržuje se většinou v kanceláři. Často jezdívá na různá jednání, takže občas se jim povedlo spojit své cesty. To pak spolu bydleli v hotelu a užívali si. Nejčastěji chodili do divadel, nebo když byli na venkově, chodili na dlouhé procházky přírodou.

Pokud byli doma v Praze, Grae chodívala na dlouhé procházky po městě. Večer obvykle usedala k televizoru a ponořila se do virtuálního světa, v němž ráda "cestovala" po celé zeměkouli. Dost často podnikali výlety do tohoto světa společně. Naučili se létat po spojových cestách Galaktického pozorovacího systému, který skryté síly Qearranských techniků neustále zdokonalovaly. Do provozu se dostávalo stále víc nových komunikátorů BK64+. Jejich působením se kvalita pohybu ve virtuálním světě stále zlepšovala. Grae i Radim se mnohokrát pokoušeli použít spojení mimo Zemi, ale spoje zůstávaly blokovány.

Když se ozvalo vyzvánění Ioory, Grae právě postávala u kuchyňského stolu a chystala pro manžela večeři. Měl se každou chvíli vrátit z práce. "Oor právě dostal z Marsu úkoly, co se má dělat. Za chvíli tady bude. Já jsem ho předběhla," spustila Ioora, když si vydechla, "abych ti to mohla oznámit první. Představ si, že ty s manželem máte letět do Qearranu a předstoupit před Galaktickou radu."

Grae překvapením jen vydechla a posadila se. S napjatým výrazem čekala, co Ioora ještě řekne.

"Naši přátelé na Marsu se dohodli s hlavním analytikem, takže ty a Radim už nejste žádné tajemství. Domluvili to tak, že příští nákladní loď, která se bude vracet z Marsu, vás oba vezme na palubu. Potom poletíte na Qheu představ si, uvidíš konečně planetu ze které pochází tvoji rodiče a tam máte oba zůstat až do porodu. Když prý všechno dopadne dobře, máte se vrátit na Zem, jakmile vaše dítě dovrší dva roky." "A co když nebudu mít normální dítě, ale narodí se mi něco...", taková představa Grae v poslední době dost často přepadala. Zatím dokázala svou úzkost tajit, ale cítila, že brzy bude potřebovat pomoc, aby úzkost zvládala.

"Neboj se!... Víš přece co říkají lékaři?... Chodíš přece každý měsíc na kontrolu. Všechno je úplně normální, jenom to příliš dlouho trvá. To je fakt hrozné, místo devíti měsíců, celých čtyřicet dva měsíců." Ozvalo se další zvonění u dveří.

"To je Oor, skočím otevřít." Ioora hbitě vyběhla do předsíně. "Vidíš sama, jak to dopadá, když se ženská dozví nějakou novinu," spustil Oor, který měl zjevně dobrou náladu.

"Jak dlouho už tady je?" zeptal se Grae, "určitě letěla jak splašená."

"Už skoro dvacet minut. Tak povídej."

Grae se s Oorem usadila v obývacím pokoji, Ioora zůstala v kuchyni: "Mám hlad, něco si sním, vy si povídejte."

"Mluvil jsem přímo s Marsem. Spojil se se mnou hlavní analytik. Poslal mi podrobné plány. Za týden přiletí z Qearranu nákladní loď a hned po vyložení nákladu se má vracet. Připraví ji pro vás a poletíte s ní do impéria Qearran. Na překladišti přestoupíte na osobní loď a poletíte na planetu Galana7, kde vás představí na zasedání Galaktické rady. Co bude dál, to zatím nikdo neví."

"A neuškodí mi hibernace? Co když se mi ve spánku něco přihodí?" "Vidíš, to jsem zapomněl. Společně s vámi poletí lékař, naši dva přátelé, které znáš Aron Io a Isra Oaris a nebudete v hibernaci. Lodi dnes už létají kratší dobu než dřív. Celá cesta potrvá jenom tři měsíce. To vydržíš. Tady na sídlišti ohlásíme, že jste se odstěhovali a byt uvolníme. Až se vrátíš na Zem, budeš bydlet někde jinde."

Do pokoje vstoupil Radim.

"Vidím, že máme hosty. Už dlouho jste u nás nebyli. Co je nového?"

"Poletíš se mnou na druhý konec vesmíru! To je nového." Grae ho objala a pak společně s Oorem a Ioorou probrali dopodrobna jejich nastávající cestu. Dítě V porodním sále vládne napětí. Erga sedí v porodní vaně, naplněné vodou. Tvář má staženou napětím. Kolem vany se pohybuje řada lékařů. Erga co chvíli slabě vykřikne, když ji zasáhnou porodní bolesti. Stahy jsou stále častější, porod se kvapem blíží. Vědci rozhodli, že operace na dítěti uvnitř dělohy nebude provedena. Implantát do mozku dítěte zavedou až po narození. Nepoužijí žádné metody bezbolestného porodu používané v Galaktické říši, jen prostředky používané pozemskými lékaři. Povolili pouze porod do vody, jako lahodící prostředek prospěšný dítěti i matce. Předporodní vyšetření i celoroční sledování matky a dítěte neprokázaly žádné

odchylky od normálu. Přestože Erga opakovaně prosila lékaře, aby jí řekli, zda bude mít chlapce nebo děvče, odmítali jí tuto informaci poskytnout. Bude to pro vás větší překvapení. Pozemské ženy to také většinou neví," říkali.

...

Od zasedání Galaktické rady se mnoho nepříhodilo. Aron Io předložil zprávu, ve které změnu totožnosti Ergy a Petra zdůvodnil snahou zabránit na Zemi jejich prozrazení. Jeho legenda byla přijata bez valného zájmu, protože takové detaily nikoho z členů Galaktické rady příliš nezajímaly. Petr se podrobil malému zákroku, při kterém mu byl do mozku vpravili implantát speciálně pro něho upravený. Kontrolní komise přivezla z Marsu prototyp implantátu, který v lepších podmínkách urychleně dokončili. Tak se Petr stal příslušníkem Qearranu. Jeho nové schopnosti ho fascinovaly. Zjistil, že schopnost učení u něho mnohonásobně vzrostla. Zvlášť přivítal, že se teď mohl bavit s kýmkoliv, koho potkal, bez ohledu na to odkud pocházel. Každý s ním hovořil česky. Implantát funguje jako tlumočnick i do tak exotického jazyka, jakým je pro Qearrany čeština. Dva měsíce nato při prohlížení knihovny narazil Petr na odkaz na planetu Zemi. Nalistoval příslušnou stránku a zjistil, že všechny informace o Zemi jsou v knihovně k dispozici. Patří sem především pozemské jazyky. Všechny jazyky, které se na Zemi vyskytují tu jsou zadokumentovány. Našel si odkaz na češtinu a s údivem zjistil, že v knihovně je uložena téměř veškerá česká literatura za několik staletí. Jsou zde uloženy i filmy a videozáznamy, včetně zvukových záznamů.

Petr se obrátil na informační oddělení knihovny a dozvěděl se, že od počátku průzkumu planety Země byly všechny archiválie z celé planety postupně převedeny do databází centrální galaktické knihovny. Také se dozvěděl, že knihovna obsahuje tisíce miliard záznamů z celé galaktické říše, ze všech obydlených světů, které jsou známy. Aron Io našel rodiče Ergy a seznámil je se situací. Erg i Hiora s radostí souhlasili, že se k nim až do porodu Erga i s manželem nastěhují. Cesta na planetu Qhea se uskutečnila za dva dny. Erga se s rodiči radostně přivítala. Neviděli se dvanáct let. Spoustu času pak strávili povídáním jak se měli, kde žili a co dělali. Erga jim na oplátku povídala o životě na Zemi, na který oba rádi vzpomínali. Srovnávali pozemský život se svým současným.

"Ergo, musím se ti přiznat, že na Zemi byl náš život sice těžší než tady, ale daleko bohatší. Tady už téměř žádná příroda není, vše je uměle udržované a většinou jsou to stejně jen hologramy. Lidí je tu všude příliš mnoho. Na Zemi bylo víc klidu a pohody. Ani té techniky tam tolik nebylo. Třeba naštipat dříví v zasněženém lese, to byla radost. Tady nevíme co je to sníh." "Mami, když všechno dobře dopadne, budeme se určitě moci vrátit na Zem." "Ty ano, ale nám to nikdo nedovolí. Ty jsi tam víc doma a máš odtud muže. My už navěky zůstaneme tady a na Zem budeme jen vzpomínat." "Třeba dovolí. Kdo ví?" Petr se až do dne porodu pilně vzdělával, aby dohnal chybějící znalosti. S implantátem se učil velice rychle a navíc ho to bavilo. Vysedával v hlavní knihovně celé dny. Jenom když ho Erga zavolala k jídlu tak nerad přerušil studium a šel se najíst. Erga se udržovala ve zdravé kondici předepsanými cviky a dlouhými procházkami. Denně chodila pěšky k lékaři na kontrolu. Rodiče bydlí na venkově. Venkovské bydlení je na planetě výsadou nemnohých. Erg a Hiora dostali toto venkovské sídlo jako odměnu za práci na Zemi. Stěží by si zvykli, po dvaceti letech na Zemi, na městské bydlení ve zdejším stylu.

Jejich domek je postaven na svahu nad nevelkým městem. Má malou zahrádku, kde pěstují zeleninu a květiny. Za domkem je bazén a malé hřiště. Domek sám je moderní stavbou s veškerou bytovou technikou v současnosti dostupnou. Má sedm místností, které se dají podle potřeby přestavět. Moderní stavební technologie dovoluje domek zcela rozebrat a předělat do jiné podoby během jednoho dne. Když se Erga s Petrem nastěhovali, provedli takovou přestavbu Erga spolu s Petrem za půl dne. Oddělili si dva pokoje pro sebe. Petr si k sobě zavedl knihovní terminál, aby mohl nerušeně studovat a Erga si vymodelovala svůj pokoj v pozemském barokním stylu, který se jí moc líbí. Řídící počítač domu poslušně splnil všechna přání. Potřebné předlohy vyhledal pro Ergu Petr v pozemské části hlavní knihovny.

Čas do osudového dne, kdy měla Erga porodit, jim tak uplynul rychleji, než by si kdy připustili.

Kapitola 47.

Cesta

Cesta proběhla podle letového řádu. Loď přesně na minutu dosedla na přistávací rampu kosmické stanice překladiště materiálu na oběžné dráze kolem planety 12GQM na okraji Galaktického impéria Qearran. Jak na lodi během cesty, tak i tady na překladišti, působí umělá gravitace. Z lodi vystoupila Grae s Radimem po širokém chodníku, který je zavedl do příjemně vyhlížející haly. Dva kroky za nimi šel hlavní koordinátor, který se včera konečně zcela vzpamatoval z hibernace. Tady je očekával malý Rrqa oblečený do zářivě modré uniformy poseté třpytivými hvězdami. Došlo ke krátkému nedorozumění, protože Grae neměla v činnosti svůj implantát v pozemském životě se jej už odnaučila používat a onen človíček chvíli nechápal, proč mu ti dva lidé neodpovídají. Samozřejmě používal komunikaci myšlenkovým přenosem. Radim si rychle nasadil na čelo ozdobný náramek s tlumočnickem a Grae zapojila svůj implantát.

"Promiňte nám naši nezdvořilost, už dlouho jsme zde nebyli," oznámila. "Chápu. Dovolte abych vás přivítal na území Qearranské říše. Jsem velvyslancem na této planetě. Bylo mi Galaktickou radou uloženo abych vás doprovodil na palubu cestovní lodi bez jakýchkoliv formalit a otázek.

Proto mne prosím následujte."

Prošli celou halou a vstoupili do tunelu, který je zavedl k nádherně zdobeným dveřím. Vypadaly jako potažené tmavomodrým sametem. Když se jich však Radim dotkl, ucítil hladký, chladivý povrch. Velvyslanec napřáhl paži a zamířil na dveře jakýmsi přístrojem. Ozval se jemný tón a dveře se nehlučně otevřely. Vstoupili dovnitř. Ocitli se v nádherně vyzdobené místnosti jejíž jedna stěna je průhledná a poskytuje pohled do vesmíru. Velvyslanec je pak zavedl do kruhové místnosti vybavené pohodlnými křesly, rovněž krásně zdobené.

"Jste na palubě lodi, která mi byla přidělena k cestám na oficiální státní návštěvy. Prosím přijměte malé pohostění. Já vás opustím. Cesta bude krátká. Pokud budete chtít výhled z lodi, použijte modrý knoflík." Při těchto slovech velvyslanec obsluhoval malý ovládací panel poblíže dveří. Na stolek mezi křesly umístil malý podnos s jakýmsi nádobkami naplněnými jídlem a nápoji. Místnost se zaplnila příjemnými tóny hudby. Velvyslanec se beze slova obrátil a odešel. "Tak se posadíme a počkáme," řekl Radim, "a podíváme se trochu po okolí." Stiskl modrý knoflík. část stěny zprůhledněla a otevřel se jim výhled do okolního vesmíru.

"Radime, letíme!"

Skutečně. Stačili ještě zahlédnout rychle se vzdalující překladiště, které vypadalo jako obrovské nakupení koulí, trubek a nosníků. Vzápětí loď nabrala obrovské zrychlení. V rychlém sledu se kolem nich mihly nějaké konstrukce, pak jedna obří planeta a obraz galaxie se zřetelně začal přeměňovat. Napřed viděli téměř přes celý obzor se táhnoucí seskupení hvězd. Byl to pohled na galaxii ze strany. Hustota seskupení hvězd byla alespoň stokrát větší, než na pozemské obloze. Pohled na oblohu postupně začal připomínat kouli posypanou střípkami zrcadel. Tolik hvězd pohromadě nikdy neviděli. Podle toho jak se hvězdy pohybovaly, pochopili, že směřují někam do středu galaxie. Pak se mžikem obraz změnil. Půl obzoru zabírají hvězdy a zbytek je zakryt obrovskou koulí nějaké planety. Loď zamířila rovnou k planetě a po několika minutách uviděli, jak se blíží k obrovskému městu, jehož věžovité stavby sahají do výše mnoha kilometrů. K jedné z nejvyšších loď zamířila. Její rychlost poklesla a loď vplula do osvětleného tunelu na jehož konci se krátce nato rozevřel pohled na velkou halu. Stanuli. Dveře se nehlučně otevřely.

Za nimi stojící žena, oblečená do jasně modrých, přiléhavých šatů se zářivě zlatými vlasy pronesla: "Jsem tajemnice Galaktické rady Gerna Mae. Vítám vás na planetě Galena7."

...

Grae a Radim Houbovi šli pěšky od autobusové zastávky k lesu. Směřovali na stejné místo, kde před rokem Erga sdělila Petrovi, že je těhotná. V Praze se rozloučili s Oorem a Ioorou. Před odjezdem předali realitní kanceláři klíče od bytu s tím, že odjíždějí natrvalo. V zaměstnání dali oba výpověď a na otázky, kam se stěhují rozdávali vyhýbavé odpovědi. Teď naposledy a zřejmě na velmi dlouhou dobu se loučili s matičkou Zemí. Erga, ač původem Qheanka, přece jen má pozemskou duši. Svou pravlast zná jen ze školy, zatímco Země pro ni je místem kde vyrostla a prožila celý svůj dosavadní život. Petr, ten jde do neznáma. I když ho Erga v posledním roce často připojovala na vyučovací stroj, přece jen to pro něj byla krátká doba, aby stihl všechny změny pochopit a řádně vstřebat. Ví, že létající talíř je vyveze na oběžnou dráhu kolem Země, kde přestoupí do větší lodi a ta je odveze na Mars. Na oběžné dráze už jednou byl. Pohled z kosmu na Zemi se mu pak často opakoval ve snech. Ale dál to pro něho zůstává tajuplným neznámem. Erga byla aspoň na Marsu, ta ví do čeho jde, ale co já? přemítal Petr.

Létající talíř, který pro ně přiletěl do opuštěného lomu pilotoval stejný pilot jako před rokem. Stejně jako před rokem musel letět dvakrát. V útrobách talíře pro dva dospělé pozemšťany prostě není dostatek místa. Když Petr ucítil náraz přistání a otevřely se dveře, zjistil, že jsou uvnitř nějakého hangáru. Letoun se dotýká úzké rampy, po které přešel na ochoz a z něj malými dveřmi do obytné části lodi, v jejichž útrobách talíř přistál. Jak se dozvěděl od pilota, je to transportní loď QR18. Pilot je oba zavedl do jídelny, která se příliš neliší od moderního pozemského bufetu. Než stačili posvačit a vypít kávu, zjistili, že přistávají na Marsu.

Petr vystoupil po spojovacím můstku do letištní haly. Erga šla s ním a vysvětlovala mu: "Tady jsme v podzemním hangáru. Teď půjdeme nahoru do kanceláře. Já už jsem tam byla. Podívej, tam je Isra Oaris." "Vítej Ergo, vlastně Grae měli bychom si na to jméno dávat pozor vítejte Radime. Já jsem Isra Oaris. Teď už víte jak vypadám. Jak vám připadám? Už jste někdy viděl zblízka jiné rasy?" Petr Radim se rozpačitě usmál. "Už jsem se setkal jednou s pilotem... před rokem... Není to už tak překvapivé." "Tak pojd'te, ubytujete se. Máte dva dny na adaptaci, pak startujeme. Taky vás seznámím se spolecestujícími." Zavedl je oba rovnou na palubu nákladního člunu, který s nimi za několik minut přistál v břiše nákladní lodi, kterou měli cestovat. Petr ani Erga nic cestou neviděli. Teprve až je Oaris zavedl do jejich kajut a otevřel jim výhled do vesmíru, uviděli Mars.

"To je nádhera!" Petr byl vytržením málem bez sebe. V lodi jim byly přiděleny dvě sousedící kajuty, vybavené příjemně měkkou postelí. K dispozici mají jídelnu, společenskou místnost a tělocvičnu. V jednom prázdném nákladním prostoru, kde je nízká gravitace si mohli podle chuti zaskákat a procvičit si svaly. Stěna společenské místnosti se mohla stát průhlednou ve skutečnosti to je obří obrazovka, protože místnost je umístěná hluboko v trupu lodi a stát se tak pozorovatelnou. Před nimi se rozprostírá černé nebe poseté hvězdami a dole pod nimi visí rudá koule planety Mars. Tenká vrstvička atmosféry není skoro vidět, zato rudý povrch planety je velmi zřetelný. Loď je už prázdná, veškerý náklad vyložila na Marsu. Zpátky veze jen desetinu toho, co na cestě sem.

Oaris jim ukázal všechna místa na lodi, kde budou příští tři měsíce bydlet.

"S námi poletí biolog a dva lékaři. Také hlavní koordinátor, který bude ale v hibernátoru. Nesnáší totiž let mezi hvězdami. Na cestu jsme dobře vybavení, nudit se nebudeme. Radim, protože toho o Galaktické říši moc neví, se většinu času bude učit. Ty Grae, by jsi se mohla také dozvědět mnohé, co ještě nevíš. Pro tebe ale máme připravenu spoustu lékařských testů. Aby to Radimovi nebylo líto, tak ho také dáme pod mikroskop. Za tři měsíce z vás obou musíme dostat mapu celé vaší genetické výbavy, prozkoumat

všechny enzymy, až na molekulární úroveň rozebrat vaši krev... a vůbec spoustu vědeckých pozorování. Myslím, že až cesta skončí, budete rádi, že vystupujete."

Kapitola 48.

Galana 7

Hlavní koordinátor se během letu k planetě, aniž si toho Petr s Ergou všimli, převlékl do slavnostní uniformy. Ted' předstoupil před tajemnici. "Jsem Aron Io a mám pověření představit tyto dva mladé lidi Galaktické radě." "Vím o vás. I vy vítejte. Následujte mne prosím." Radim i Grae šli za tajemnicí, která kráčela vznešeně před nimi. Kolem nich v hale bylo velmi rušno. Po obvodu haly viděli přistávací nástupiště a mezi nimi čilý ruch. Oba hosty především zaujala různorodost lidí, kteří se kolem nich pohybovali. Všichni se ukláněli, když míjeli tajemnici. Jak Radim pochopil, její šaty jsou uniformou nejvyšších státních činitelů, kterou všichni zdravili. Zeptal se koordinátora a ten mu jeho domněnku potvrdil.

"Při množství lidí, které tu žije, nezná nikdo tvář tajemnice, ale všichni znají její uniformu a jsou povinni ji pozdravit." Radim během cesty pilně studoval společenské zřízení a složení obyvatelstva Galaktického impéria Qearran a tak věděl, že na rozdíl od Země, kde žije jen pět základních rasových skupin, je v impériu více jak sto výrazných rasových rozdílů mezi lidmi. Kromě už známých šediváků a Qheanů zde viděl značně obtlouklé nemotorně se valící lidi s tváří pokrytou fialovými skvrnami, svižně se pohybující trpaslíky s ušlechtilými, zato však jedovatě zelenými tvářemi, zahlédl skupinu žen na velmi dlouhých a tenkých nohou se silně protáhlými tvářemi, téměř bez úst. Mnoho dalších lidí mělo postavu stejnou jako lidé na Zemi, ale měli různě tvarované obličeje, které na Radima působily všemi dojmy, od pocitu odporu až po směšnost, některé však přes svou bizarnost byly krásné, jiné odpudivé.

"Prosím, vstupte!" tajemnice se zastavila přede dveřmi výtahu a posunkem je vyzvala aby vstoupili před ní. Jakmile byli všichni uvnitř, vstoupila také a výtah se okamžitě uzavřel. Nebýt pohybujícího se ukazatele na jakési složité stupnici, nic nenasvědčovalo tomu, že je výtah v pohybu. "Nyní jsme byli ve výši...", následoval výraz, kterému Radim nerozuměl a s tázavým výrazem se obrátil ke Grae.

"To je místní měrná jednotka a znamená asi tři a půl kilometru." "... a jakmile se dostaneme na úroveň terénu, přestoupíme do vládního vozidla." Sotva tajemnice dokončila výklad, dveře se otevřely a vystoupili do hladkého, jen různými geometrickými vzory zdobeného tunelu. Byl dlouhý, jeho ústí nebylo vidět. Zde na ně čekal zvláštní dopravní prostředek. Radim v životě nic takového neviděl, ani při studiu během letu na nic takového nebyl upozorněn. Vozidlo, dále se tak nazvat, je oválná plocha, zlatavě třpytivá, která se vznáší asi deset centimetrů nad podlahou tunelu. Na ní jsou poloprůhledná křesla, která se Radimovi zdají velice malá. Jejich barva je proměnlivá, v nepravidelných intervalech se mění v odstínech od kovově šedé do modravé. To bylo všechno. Žádné dveře, žádné známky po řízení.

Tajemnice si povšimla údivu Radima a vysvětlila: "Jen nastupte. Je to vládní vozidlo. Křeslo se samo přizpůsobí vaší velikosti." Na důkaz vstoupila na plošinu jako první a posadila se. Radim viděl, jak se křeslo začalo vlnit a v několika vteřinách se přizpůsobilo postavě tajemnice, která se pohodlně opřela.

Za ní nastoupila Grae a koordinátor. Radim nastupoval jako poslední. Opatrně si sedl na jedno z křesel, to se pod ním začalo vzdouvat a vlnit a rychle měnilo tvary i velikost. Radim se nedokázal posadit, křeslo pod ním stále tancovalo, hned bylo velké, hned zase malé. Zmateně se postavil. Tajemnice i ostatní kolem se začali smát. "Omlouvám se, zapomněla jsem kdo jste. Naše zařízení automaticky detekuje k jaké rase patří osoba, která usedá a zvolí odpovídající formu i velikost. Vy jste však pozemšťan a náš počítač vaše parametry nezná. Hned to napravím." Vstala a sklonila se ke křeslu, které se už uklidnilo.

Na spodní ploše něco stiskla a křeslo vykreslilo na sedací ploše displej ovladače. Tajemnice stiskla několik tlačítek a křeslo se poslušně vytvarovalo do stejné podoby a velikosti, jakou má její křeslo.

"Snad vám to bude vyhovovat. Prosím, vyzkoušejte."

Radim usedl. Křeslo bylo pevné, příjemně měkké a relativně pohodlné.

"Děkuji, je to dobré."

To co následovalo uvedlo Radima, ale i Grae v úžas. Grae sice ze školy takový typ vozidel zná, ale jen povrchně. Proto byli oba překvapeni změnami, které následovaly. Prostor kolem plošiny náhle obklopila kupole. Ve spodní části neprůhledná až do výše ramen, zbytek průhledný, jen slabě fosforeskující lehce modravým svitem.

"To je silové pole, které nás bude při jízdě chránit," vysvětlila tajemnice, "řízení obstarává dispečink, který zná cíl naší cesty. Z vnější strany je pole neprůhledné, nikdo nás tedy neuvidí." Během jejích slov se vozidlo zvolna rozjelo. Radim odhadoval rychlost asi na padesát kilometrů v hodině. I tak se mu z rychle ubíhajících stěn tunelu po několika vteřinách začala točit hlava. Proto se přestal dívat ven a pohlédl na svou ženu. Ta nebyla tak udivená jako on, ale stejně zvědavá. Jejich pohledy se setkaly a Grae polohlasně pronesla: "Jsem strašně napjatá, ty taky?" Radim jen přikývl. Vůz vyjel asi po deseti minutách z tunelu. Ocitli se na široké dálnici, která ubíhající krajinou ozářenou sluncem. Když se Radim ohlédl, uviděl že vyjeli z obří stavby, jejíž stěny mizí v záplavě světla asi sto metrů vysoko. Obloha není vidět. Nad nimi záplavou světla pronikají stíny jakési nezřetelné konstrukce. Kolem, kam až oko dohlédne se prostírají pole na nichž rostou neznámé rostliny.

"Ještě jednou vítejte na naší planetě. Je sídlem Galaktické rady a centrem Galaktické říše. Většina povrchu planety je zastavěná výškovými komplexy, které sahají v průměru do výšky "Tři kilometrů" doplnila Grae "a jsou v nich sídla galaktických úřadů. Mezi stavbami pěstujeme rostliny potřebné pro naši výživu. Všechny ostatní potravinové složky vyrábíme synteticky. To světlo kolem pochází z umělých sluncí. Zástavba planety je organizovaná do pater, vysokých ..." "Sto metrů" "a každé patro má svá umělá slunce. V každém patře to vypadá podobně jako zde. Na planetě žije asi jedna miliarda stálých obyvatel a další miliardu tvoří lidé, kteří tudy denně projíždějí. Naše planeta leží téměř v centru galaxie. Nejbližší další obydlený hvězdný systém je od nás vzdálený tři světelné roky.

Vládní činitelé a jejich rodiny bydlí na pevnině nazvané Gal, která je obklopena jediným mořem této planety. Vás ubytujeme na této pevnině." Tajemnice provázela svůj výklad promítáním obrazů na boční stěnu vozidla. Mezitím se vozidlo přiblížilo k mořskému pobřeží. Konstrukcí nad jejich hlavami postupně ubývalo až zcela zmizely a objevila se volná obloha. Na rozdíl od pozemské na ní viděli světla hvězd i za dne. Obloha má lehce modrozelenou barvu. Moře, které se před nimi objevilo se lehce vlní tmavozelenými vlnami.

Vůz zastavil a silové pole zmizelo. Zavanul lehký větřík. Radima udeřil do nosu nepříjemný pach. Planeta byla cítit. I Grae pokrčila nos. "Páchne to tady jak v nějaké továrně. Samé železo a plasty," pronesla nahlas. Rozuměl jí jenom Radim. Pro všechny pak pronesla: "Vzduch na Zemi voní, ale tady ne." "Je to bohužel typická vlastnost ovzduší na všech planetách, kde je hodně technologie a málo volné přírody. Také mám podobně nepříjemné pocity na jiných planetách," omlouvala se tajemnice, "v uzavřených prostorech je vzduch filtrován, ale ve volném prostoru většinou páchne. Ale brzy si zvyknete a nebudete pachy vnímat." Přešli pěšky k mořskému břehu. Je vysoký, skalnatý a moře pod nimi je dobrých dvacet metrů hluboko.

"Po moři normálně necestujeme. Lodě používají k rozptýlení a zábavě jenom obyvatelé pevniny Gal. Na

pevninu poletíme." Tajemnice ukázala doprava. Tam uviděli malou plošinu a na ní dopravní prostředek na první pohled stejný jako vozidlo, kterým přijeli. "To je gravitační letoun pro přízemní lety. Prosím nastupme." Opět usedli do křesel. Tajemnice připravila pro Radima jeho křeslo. "Musím se postarat, aby vám křesla sloužila automaticky. Hned jak přijedeme na místo to zařídím." Na rozdíl od pozemního vozidla se letoun obklopil silovým polem ve tvaru talíře a letěl nízko nad hladinou moře. "Mohli bychom letět ve velké výšce velkou rychlostí, ale chci vám dopřát pohled na moře zblízka. Ty stavby v moři jsou vědecké stanice na monitorování mořského světa. Snažíme se toto jediné moře udržet čisté a plné života. Můžete si pak na některou z těchto stanic zajet. Jsou v nich podmořské pozorovatelné. Pohled z nich stojí za to." Na obzoru se objevil proužek pevniny a za několik minut letěli nad ní. Až po obzor se jsou vidět nepravidelné pásy lesů na mírných pahorcích a mezi nimi malé stavby. Některé připomínají starodávňé hrady, jiné tvoří nízké obdélníky s plochou střechou, další zase podobu věží, nebo koulí. U každé takové stavby je vidět bazén a rozlehlé louky. Zeleň luk má silné zabarvení do modra, zatímco barva stromů je spíše červenohnědá a žlutá, jako stromy na Zemi na podzim.

"Jaké máte právě roční období?" zeptala se Grae. "Zde roční období nemáme. Planeta má osu otáčení kolmou k rovině oběžné dráhy a navíc obíhá po téměř kruhové dráze kolem slunce. Máme tady podnební pásy se stálým typem počasí. Na rovníku horké a směrem k pólům stále chladnější. Nyní jsme kousek od rovníku. Je tu stále teplé počasí." Tajemnice ukázala rukou k obzoru: "Už se blížíme k vaší rezidenci." Za chvíli přistáli na planině v blízkosti skupiny přízemních budov. Jsou různobarevné, není vidět žádná okna ani dveře. Povrch domků vypadá jako by byly vystavěny z různobarevného kamene. Nejbližší budova, ke které se vydali, je oblá stavba se zakulacenými rohy a vyduťnými stěnami. K jedné ze stěn vede chodník, po kterém tajemnice kráčela aniž by zpomalovala krok. Když se ocitla asi metr od stěny, objevil se ve stěně otvor, lemovaný po stranách barevným ornamentem. Dveře do domku jsou otevřené. Všichni vešli dovnitř.

"Tak tady budete bydlet," tajemnice se zatočila a ukázala paží dokola, "co tomu říkáte?... Grae?... Radime?" "Nádhera," vydechla Grae. Místnost je rozlehlou vstupní halou, střídme vybavenou nábytkem a s nádherně zdobenými stěnami. Stěny jsou od podlahy až ke stropu ozdobeny velkými obrazy znázorňujícími výhled do krajiny. Každý obraz je pohledem na jinou krajinu. V dalších částech domu našla Grae dvě pohodlné ložnice, jídelnu a konferenční místnost. Ta zasluhuje zvláštní pozornost, protože tajemnice hned, jak skončili prohlídku domku sem oba manžele zavedla.

"Tato místnost je součástí konferenčního sálu Galaktické rady. Rada nemá stálé sídlo. Její členové bydlí v podobných domech jako je tento a žijí svým životem. K jejich práci slouží tato místnost. Je v ní kompletní komunikační centrum ke spojení po celé galaxii. Každý člen Galaktické rady má svůj osobní kód, kterému jsou přidělena příslušná přístupová práva do jednotlivých sekcí. Zasedání rady probíhá ve virtuálním zasedacím paláci. Právě je prázdný a je mou povinností vás s ním seznámit. Tajemnice se naklonila k ovládacímu panelu a za okamžik místnost kolem nich zmizela. Zjistili, že stojí na malém pódiu v obrovském amfiteátru. Kolem jsou řady křesel či lóží, dlouhé lavice a to vše obklopeno řadou světél na stěnách.

"Jak vidíte, každá konferenční místnost, ležící kdekoli na planetě, je zde zastoupena. Toto virtuální prostředí dovoluje svolat libovolnou konferenci kdykoliv je to třeba. Velikost zasedacího sálu je proměnlivá podle počtu účastníků konference. Vždy je sál zaplněn, protože neobsazená místa jsou automaticky odstraněna. To umožňuje efektivní projednávání jakékoliv záležitosti." Zazněl melodický měkký tón. Obraz se lehce zachvěl a u předsednického stolu se rozsvítilo jasné světlo, které hned pohaslo. Za předsednickým stolem seděl důstojně vyhlížející Qhean.

"Vítejte u nás," zazněl jeho hlas a současně překlad jeho slov zazněl v mozku všech přítomných.

"Ctím tě Versane," odvětila tajemnice. "Vedu ti pozemšťana Radima a jeho ženu, Qheanku Grae. Sud'

sám." Předseda Galaktické rady je Qhean. Jeho vlasy nejsou zlaté ale šedivé. Jeho tvář je plná vrásek, prozrazujících, že muž je pokročilého věku. Stiskl před sebou nějaké tlačítko. Konferenční sál zmizel a všichni najednou stojí vedle sebe v nevelké místnosti. Předseda stojí naproti oběma hostům, jeho tajemnice o krok ustoupila, stejně jako koordinátor Aron.

Předseda stál a upřeně si beze slova prohlížel Radimovu tvář. Po dlouhé minutě mlčení se na Radima usmál.

"Tak takhle vypadají pozemšťané. Musím přiznat, že jsem mile překvapen. Obrazy, které jsem až dosud viděl nebyly tak přívětivé jako vy." Obrátil se ke Grae.

"Kdybych nevěděl kdo jste, mohl bych si myslet, že jste přelud. Jste velmi půvabná na ženu narozenou a vyrostlou na Zemi. Vidím, že naše experimenty mají skvělé výsledky. A nečekané," dodal při pohledu na její břicho. Radim i Grae stáli mlčky. Jednak už věděli, že bez vyzvání nesmějí promluvit a jednak si uvědomovali, že jsou jen pokusnými králíky v gigantické hře vyšších zájmů.

"Viděl jsem vás."

Předseda se naklonil nad ovládací panel a jeho obraz zmizel. Spojení se přerušilo a oni stáli zpátky ve svém bytě v konferenční místnosti. Toto očima Radima a Grae zdánlivě neuctivé chování je jen projevem zažitého rituálu při audiencích u předsedy Galaktické rady. Je to přece představitel vlády, která vládne tisícům miliard lidských bytostí. Na názoru předsedy a stovky dalších členů nejvyššího vedení rady teď závisí jejich další osud.

Tajemnice se obrátila k nim: "Dnešní den zde strávím ještě s vámi a postupně vám předvedu jak se používají zařízení domu. Zítřka už budete mít k dispozici domovní obsluhu, jak je to u nás zvykem. Jídlo vám připraví automat v jídelně. Je už naprogramován, aby poskytoval jídla, jaká znáte.

Zatím nejezte nic jiného, než pozemskou stravu, i když automat vám může vyrobit cokoli. Vy Grae, musíte svou životosprávu podřídit lékařským radám. Lékař vás bude až do porodu navštěvovat každý den. Já se k vám vrátím v den vaší audience u Galaktické rady. Máte týden na přípravu. Teď vás nechám chvíli se porozhlédnout a pak se pustíme do prohlídky domu a okolí."

...

Týden v novém domově uběhl velmi rychle. Kolem domu se rozprostírá krásný park, v němž rostou spousty neznámých rostlin a velké množství nádherných květin. Vzduch se jim na konci tohoto týdne zdál nádherně svěží a voňavý. Po zápachu, který cítili první den nezbylo ani stopy. Jejich čich se už přizpůsobil. V uplynulém týdnu se Grae naučila zacházet s kuchyňským automatem na přípravu potravin. Všechna jídla, která jim připravoval musela postupně doladit. Přece jen data, získaná na dálku, nejsou zárukou kvality. Teprve postupnými zásahy do programu dosáhla správné chuti pokrmů. Kromě vaření se učili oba používat komunikační centrálu. Mohli si vyhledávat v knihovnách co je jen napadlo. Už druhý den pobytu pochopili, že okolí domku je vhodné jen k procházkám nebo tělocviku, jinak neposkytuje dostatek podnětů k uspokojení. Všechno na této planetě je obsaženo v knihovnách. Mohli si vytvořit virtuální prostředí podle své fantazie a prožívat příběhy z dávných legend nebo současnosti, či cestovat lodí, letadlem, nebo "pěšky" po kterékoliv známé planetě. "Na to si nikdy nezvyknu," říkala co chvíli Grae a Radim jí přizvukoval. "Není nad volnou přírodu na Zemi." Našli několik málo zachovalých planet, na kterých by stálo za to žít, ale s rozvojem kosmického spojení a technologií budou i tyto planety záhy tak přetechizované, že přírodní prostředí bude jen v holografických projekcích. "Když si představím, že něco podobného čeká i Zemi... nevím co s tím počít.

Zastavit to už nejde."

...

Každý den dopoledne přistál před domem letoun a přivezl skupinku lékařů, kteří Grae téměř hodinu prohlíželi. Přitom jí stále odebírali nějaké vzorky z těla.

"Ti mě brzy rozeberou na kousky," stěžovala si pokaždé. "Když si představím, že to tak bude trvat celý rok, je to k zbláznění." "Neboj se, to vydržíš. Raději mi řekni, co říkají doktoři na dítě?" "Neříkají nic. Jenom mě prohlédnou a odletí. Žádný z nich mi nechce nic říkat. Ptala jsem se, jestli to bude chlapec nebo děvče, ale ani to mi nechtějí říci. Jeden mi pošeptal, že bez svolení Galaktické rady mě nesmějí informovat. Připadám si jak noblesní zajatec." "To víme oba už od začátku. Na Zemi to vypadalo trochu jinak. Ale tady si připadám zcela ztracený. Ty jsi přece jen původem odtud a máš potřebné vzdělání. Proti tobě jsem jenom nevzdělaný neandrtálec." "Z toho si nic nedělej. Ještě na Zemi mi Oor řekl, že vzniká implantát, který ti pomůže rychleji chápat naše technologie a rozšířit rychle tvé vědomosti. Isra Oaris, když jsem byla poprvé na Marsu na prohlídce mi to vysvětlil. Našinci dostávají implantát ještě v děloze matky a ten nám pak pomáhá zvětšovat po celé dětství až do dospělosti naši mozkovou kapacitu.

Isra mi vysvětlil, že Qheané a Rrqeové využívají kapacitu mozku téměř na třicet procent, zatímco pozemšťané jenom na tři procenta. Říkal, že vyvíjejí specializovaný implantát pro dospělé, který by mohl zvýšit využívání tvého mozku až na deset procent. Oor slíbil, že ho přednostně dají tobě, jen co dokončí vývoj. Prý to už nebude dlouho trvat."

Kapitola 49.

Galaktická rada

Jak se blížil den v němž mají předstoupit před Galaktickou radu, jejich nervozita se zvyšovala. Předposlední den ráno přiletěl Aors Io, kterého od přiletu na planetu, kdy od nich odešel spolu s tajemnicí, vůbec neviděli.

"Musel jsem zařizovat spoustu věcí. Naši kamarádi na Marsu mi dali hromadu instrukcí koho navštívit a s kým hovořit. Musel jsem uskutečnit hodně tajných návštěv a přesvědčovat poslance, aby podpořili naši věc."

"Myslíte, že to pomůže?"

"To nevím. Víte, existuje řada tajných spolků, které potají usilují o změny v Galaktické radě, hlavně o její omlazení. Víte že předsedovi je sto šedesát let?"

"Tak starý mi rozhodně nepřipadal."

"Jak jsem říkal, jsou tady skryté síly a za jejich představiteli jsem zašel a informoval jsem je podrobně o vaší situaci. Vědí už nyní daleko víc, než co se mohou dozvědět zítra při hlavním jednání. To je jejich výhoda proti ostatním. Věřme, že jsem udělal vše co jsem mohl a že to pomůže." Odpoledne přiletěla tajemnice, tentokrát oblečená v šedivých šatech, které jí nadmíru slušely. Se širokým úsměvem políbila Grae a pohladila po tváři Radima.

"Všechno je připraveno. Zítra dopoledne se sejde nejvyšší vedení Galaktické rady, které na tajném

zasedání rozhodne, jestli váš případ zůstane v tajnosti, nebo připustí jeho zveřejnění. Také rozhodne o návrhu hlavního analytika z Marsu, aby byl přezkoumán celý projekt asimilace Země a provedeny korekce plánu."

"Co se stane, když to nezveřejní?"

"Pokud vím, nechají vás zde na planetě až do porodu. Pak se znovu sejdou a znovu budou rozhodovat."

"A v opačném případě?" ptal se Radim.

"Představí váš příběh novinářům a ti jej roztroubí po celé galaxii. Natočí o vás filmy, napíší knihy. Bude to obrovská událost, budou velkolepé slavnosti a všichni politici, propagující další rozšiřování vlivu Galaktické říše si na tom založí svou kariéru." "A jaký praktický význam to bude mít pro nás?" Grae neskrývala obavy. "Domnívám se, že tak jako tak budete rodit zde. Vědci zcela určitě prosadí, aby mohli narození dítěte a první rok jeho života podrobně zkoumat. Taký si potřebují ověřit, proč je vaše těhotenství tak dlouhé. Víím, že se rovněž nemohou shodnout na tom, zda dítěti voperovat implantát před narozením, nebo až po něm." "Já se z toho všeho asi zblázním... Ještě celý rok do porodu!... A ti otravní doktoři!" Grae byla stále nervóznější.

"Jenom klid. Zítřek je sice důležitý, ale na váš konkrétní život nebude mít žádný vliv. Všechno závisí na porodu a všem co nastane po něm. A na to máte ještě rok času."

...

Nejvyšší výbor Galaktické rady se sešel dopoledne v obvyklou hodinu, na Zemi by to bylo v deset hodin. Zdejší dělení času je pro pozemšťany poněkud složité a nepřehledné.

Předseda zahájil zasedání stručným úvodem. Pak udělil slovo podpředsedovi, aby přednesl program zasedání.

"Ctím vás Versané," zahájil svou řeč oficiálním oslovením. "Jak všichni víte, již devadesát šest let probíhá náš plán průzkumu planety Země ve vzdálené galaxii, který znáte pod pracovním názvem Renda. Jak jste si mohli prostudovat, akce Renda podle plánu měla trvat dvě stě padesát let. Až dosud jsme neměli navazovat s původním obyvatelstvem zkoumané planety žádné otevřené styky. Zkoumání mělo být jen dálkové. Na planetu měly být vysazeny jen vybrané skupinky jedinců, které měly ověřit životaschopnost našinců na této planetě. Planeta měla být postupně technologicky přeměněna tak, aby se stala závislou na naší říši a teprve pak měly být zahájeny přímé kontakty s jejími obyvateli. Díky některým příliš ambiciózním vědcům a neukázněnosti průzkumníků byly prováděny utajované experimenty na obyvatelích planety Země. Dokonce šli tak daleko, že dovolili našincům rodit na planetě děti a nechávali je vyrůstat na této planetě. Výsledek jednoho takového experimentu uvidíte za chvíli. Představím vám ženu, která je obětí nezodpovědných pokusů. Nejenže se narodila na Zemi, nejenže zde vyrůstala, ale dokonce jí po celý život implantovali virtuální osobnost. Tato žena celých třicet let netušila kým je a odkud pochází. Žila v nevědomosti, v domnění, že je pozemšťankou. V této své nevědomosti se stala obětí domorodce, který ji oplodnil. Nesvědomitost těch, kteří zapříčinili tento stav je trestuhodná. Veškerá lidskost šla stranou. Tato žena se stala nedobrovolným pokusným králíkem našich vědců. Nyní je těhotná a čeká na svůj další osud. Co na tom, že mezitím získala zpět svou identitu Qheanky, když nemůže zvrátit svůj osud. Muž, který ji oplodnil se na planetě Zemi podle tamních zákonů stal jejím manželem a žijí spolu. Spolu také přiletěli sem na tuto planetu aby předstoupili před vás. Vaším úkolem je rozhodnout o osudu těchto dvou lidí a také rozhodnout o dalším osudu planety Země. Všechny informace naleznete v jednacích databancích. Vyhlašuji přestávku."

Hodinu po poledni jednání pokračuje."

...

"Nastal náš čas."

Aron Io ve slavnostní uniformě povstal a postavil se vedle tajemnice, která také ve slavnostním oblečení už stála u ovládacího panelu. Grae a Radim, kteří až dosud napjatě seděli, rovněž povstali a postavili se dva kroky za oba představitele.

Až do této chvíle všichni sledovali na velké obrazovce dění v zasedací místnosti. Dopolední projev podpředsedy nesledovali, zato odpolední jednání sledovali od samého počátku.

Nejprve vystoupil vědecký poradce projektu Renda. Tvrdil, ohánějíc se hlášením ze základny na Marsu, že plán je přesně dodržován a prováděn koordinovaně. Nějaké bláboly o těhotenství Qheanky s pozemšťanem jsou jen politickým trikem, jak docílit sesazení jeho a jeho příznivců z vedení projektu Renda.

Proti němu vzápětí prudce zaútočil poslanec o němž všichni ví, že je členem tajné organizace usilující o získání moci ve čtvrtém sektoru galaxie, v němž je soustředěna většina planet soupeřících mezi sebou o získání převahy v tomto sektoru. Tvrdil, že plán Renda je jenom mrháním prostředků kdesi v neprobádaném koutu vesmíru. "Jako by nám nestačila vlastní galaxie. Máme zde dostatek vlastních problémů a nepotřebujeme létat k jiným galaxiím. Jaký z toho můžeme mít užitek, když se tam letí tak dlouho. Pokud vím tak nákladní lodě schopné cestovat na takovou vzdálenost máme v celé galaxii jenom čtyři. Co mohou přivést? Pár vzorků z jakési planety! V naší říši je stále dost planet, které ještě můžeme zkoumat. Nepotřebujeme k tomu žádné projekty Renda." Podobných vášnivých projevů byla celá řada. Všechny však měly jedno společné. Svědčily o tom, že členové rady se nenamáhali prostudovat si předložené materiály a neměli představu o problému, který měli rozhodnout.

To si zřejmě uvědomil i předseda rady. Proto ukončil diskusi a oznámil:

"Slovo má hlavní koordinátor projektu Renda, Aron Io. Představí nám ho moje tajemnice Gerna Mae." Stiskl tlačítko před sebou. Na pódiu se zjevily čtyři osoby. Tajemnice poodstoupila a paži ukázala na Arona Io, který vedle její vysoké postavy vypadal jako trpaslík. Aron Io se obrátil směrem k předsedovi. "Ctím tě, Versane," obrátil se do publika, "ctím vás Versané. Představuji vám naše hosty. Jsou obyvateli planety Země, která je předmětem zkoumání projektu Renda. Tato žena je původem z planety Qhea. Její rodiče před třiceti lety byli vysazeni na planetu Zemi, kde žili dvacet let. Tam se jim narodila tato žena. Na Zemi ji vychovali a po dovršení jejích dvaceti let planetu opustili a vrátili se do Galaktické říše. Tato žena pak dalších deset let žila na planetě aniž tušila, že není pozemšťankou. Tak se stalo, že se spojila zde s tímto mužem." Uchopil Radima za loket a vystrčil ho krok před sebe. Pak pokračoval:

"Tento muž pochází z planety Země. Je to planeta pro nás zcela neznámá a cizí. Zatímco v naší říši jsou obyvatelé všech planet navzájem už po staletí promícháni a genetické kódy našich ras jsou dokonale probádány a uspořádány, tento muž vnesl svým počinem do tohoto řádu prvek nejistoty. O pozemských tvorech máme jen nepatrné poznatky, nevíme jak dalece mohou jejich geny ohrozit stabilitu života v naší říši." Jeho slova vyvolala šum v řadách poslanců. Někteří teprve nyní horečně začali prohlížet informační materiály, které obdrželi. "Tito dva jedinci se spojili a výsledkem jejich spojení je těhotenství této ženy, jak ostatně sami můžete vidět. V podmínkách naší říše nic neobvyklého. Avšak toto těhotenství vzniklo spojením biologicky zcela neznámého tvora z velmi vzdálené galaxie a naší, Qearranské příslušnice. Že je to jev riskantní dokazuje skutečnost, že tato žena, ač vyhlíží tak, jako by byla těhotná sedmý měsíc, je ve skutečnosti těhotná již třicet dva měsíců a má porodit až za rok!" Po těchto slovech vypukla v jednací síni

úplná vřava. Poslanci se navzájem překřikovali a všichni o překot se hlásili o slovo. Teprve nyní přítomným došlo, jaký problém mají řešit. Když se předsedovi podařilo všechny utišit, Aron Io pokračoval: "Abych vnesl jasno do celé záležitosti, musím uvést na pravou míru tvrzení, že projekt Renda pokračuje podle plánu a koordinovaně. Není tomu tak. Jako hlavní koordinátor projektu pracuji na základně z níž je projekt realizován. Základna je na planetě sousedící se zkoumanou planetou. Již nejméně padesát let probíhají na základně utajované genetické a biologické pokusy, jejichž cílem je spojení obyvatel Země s vybranými rasami z naší říše." Opět vypukla vřava, ještě delší a hlučnější než předtím. "Říkám vám tato slova s plným vědomím, že za tyto tajné pokusy budu nepochybně potrestán spolu s dalšími, kteří rozhodovali spolu se mnou. To však nic nemění na skutečnosti, že naše výzkumy prokazují, že v biologickém spojení vybraných ras z naší Galaktické říše a pozemšťanů není žádné riziko. Tato žena je původem Qheanka. Jejími rodiči jsou Qheané. Jediné, čím se od ostatních Qheanů liší je fakt, že se narodila a vyrůstala na Zemi. Tím, že vyrůstala na Zemi přicházela do styku se všemi mikroorganismy, které se na Zemi vyskytují. Samotný fakt, že přežila a úspěšně se vyvíjela dokazuje, že tato planeta není pro nás nebezpečná. Od třetího měsíce těhotenství je pod neustálým dohledem lékařů. Zatím je zcela zdravá a jak vám bude později referovat šéflékař, i její plod je zdravý a vyvíjí se normálně. Zatím nepochopeným zůstává fakt, že toto těhotenství je čtyřikrát pomalejší, než je normální. To je také jediná anomálie, kterou jsme objevili a kterou se nám, bohužel, nepodařilo vysvětlit. Žádné jiné odchylky od normálu jsme nezjistili." Zasedání trvalo dlouho do noci. Postupně se všichni uklidnili a vyslechli odborné zprávy lékařů. Po nich následovala diskuse, která měla vyjasnit názorové rozdíly. Všichni pak vyslovili svůj názor v závěrečném hlasování, v němž měli rozhodnout o dalším osudu Ergy a jejího dítěte a o dalším osudu projektu Renda.

"Ctím vás Versané," zahájil závěrečný projev předseda Galaktické rady.

"Svým hlasováním jste rozhodli takto:"

...

Jakmile se konferenční místnost odpojila od zasedání, Grae si s výdechem úlevy sedla do křesla a zavřela oči. Radim udělal totéž. Aron Io s tajemnicí vyšli před dům.

"Myslím, že jim to pořádně pocuchalo nervy. Raději zavolám lékaře, ať se na ně podívají," prohlásila tajemnice a odběhla ke svému letadlu. Aron Io se začal procházet a přemýšlel. Rada sice vydala rozhodnutí, ale jak to v politice bývá, je velmi obecné a nedává žádné konkrétní návody na další postup. Rada nařídila vytvořit komisi, která odletí na Mars a provede důkladnou kontrolu, aby zjistila skutečný stav věcí. To pokud jde o projekt Renda. Případ těhotenství Grae byl ponechán otevřený až do porodu. Pokud se nestane nic mimořádného, rada se jím bude zabývat až v dalším roce, půl roku po uskutečněném porodu. Do té doby je osud manželů Houbových jasný. Co bude dál, nikdo neví. Mají je přestěhovat na planetu Qhea. Rada nařídila, aby byli vyhledáni rodiče Grae a ti se až do porodu mají o svou dceru starat. O Radima nikdo neprojevoval zájem, je brán jen jako přívažek k případu.

Aron Io uvažuje o jiném problému. Až dosud vystačil s polopravdami a smyšlenkami, protože nikdo se neobtěžoval prověřováním detailů. Proto také totožnost Grae Houbové, dříve Rodnelinové nikdo nepřezkoumával. Erga Lindnerová je úředně mrtvá. Protože však rada nařídila najít rodiče Ergy, nezbyvá, než prozradit dosud pečlivě ukrývanou pravdu. Aron si klade otázku, jestli je existence jejich tajné skupiny ještě potřebná. Odpověděl si, že ne. Jak ale zajistit, aby nikdo z členů skupiny neutrpěl újmu. Za trest budou všichni nepochybně odvoláni ze svých míst a navíc jim hrozí, že ztratí i svá postavení. Jedinou nadějí vidí Aron Io v tom, že rada bude považovat za důležitější odbornou kvalifikaci jeho přátel a ponechá je ve funkcích. Další problém spočívá v komunikačních schopnostech série BK64, kterou mají v držení. Jedná se o unikátní sadu, kterou není možné vystopovat. Musí za každou cenu zabránit vyzrazení existence těchto komunikátorů. V budoucnu je ještě mohou potřebovat. Aron nakonec

došel k závěru. Rozhodl se, že na Mars pošle svým přátelům podrobnou zprávu co všechno se zde odehrálo a co hodlá udělat. Jejich úkolem bude zabránit na Marsu vyzrazení jejich předchozí činnosti. Kontrolní komisi je třeba přesvědčit o té "pravdě", kterou Aron přizná Galaktické radě. Takto rozhodnut se vrátil do domku.

"Přátelé, vidím, že jste se už z té hrůzy vzpamatovali. Mám pro vás zprávu: Vaše totožnost se vrací. Zítra oznámím Galaktické radě jak to s vámi doopravdy bylo. Samozřejmě to bude pravda upravená tak, aby splnila svůj účel, ale nebylo prozrazeno všechno." "K čemu to bude dobré," unaveně se ozvala Erga, "stejně zůstanu pokusným králíkem." "Nebud'te pesimistická. Nic není tak zlé, jak to vypadá. Protože musíme splnit příkaz, aby jste žila u svých rodičů, musíme je najít. A abychom je mohli najít, musíme přiznat, že jste Erga Lindnerová a vy Petr Horn. Proto jdu vymyslet pravděpodobnou historku, proč jsme vás přejmenovali. Až to vymyslím, vrátím se sem a seznámím vás s tou historkou. Pak ji budeme opakovat tak dlouho, až jí všichni uvěří. A hned pozítří můžete hovořit s rodiči. Už jsem zjistil, že žijí na Qheu." Erga po těchto slovech ožila a do tváře se jí vrátil úsměv.

"Petře!...slyšíš?... To zní jinak než Radim."

"Máš pravdu....Ergo.... to zní lépe. A nebudeme Houbovi ale Hornovi." Petr radostí zaskotačil po místnosti a objal Ergu.

"Tak honem, pospíchejte vymýšlet tu historku, ať nemusíme dlouho čekat."

Kapitola 50.

Dítě

Erga zasténala silněji, rychle několikrát za sebou a vzápětí vydechla úlevou. Dítě je na světě. V porodním sále panuje šero a ticho. Asistentka vylovila dítě z vody a rychle a zručně je ošetřila. Pak je položila matce na prsa.

"Máte krásného syna, gratuluji. Jaké mu dáte jméno?" Unavená Erga zvedla hlavu.

"Přece Erg, po dědečkovi."

Oběma rukama objímala a hladila drobné tělíčko. Přitiskla si jeho hlavu k tváři. Přestože je porodem značně unavená, tvář jí září štěstím. "Proč nepláče?" Erga zvedla oči k lékaři. "Nemá důvod, je spokojený. Podívejte," vzal chlapce a obrátil ho tváří k matce. Erga hledí do malé svraštělé tvářičky. Chlapec má zavřené oči, ale na rtech má úsměv. Pojednou oči pomalu otevírá a dívá se na Ergu. Oba na sebe dlouho hledí. Pak se stalo něco naprosto nečekaného. "Ty jsi moje maminka?" ozvalo se z úst novorozeněte. Erga vydechla překvapením: "Ergu?!....chlapečku můj, ty mluvíš??" "Maminko," opakovalo novorozeně.

...

Tato slova vyvolala obrovský rozruch. Všichni kolem najednou začali vzrušeně pobíhat a polohlasně opakovali: mluví!... mluví!..." Porod sledovala spousta kamer, které jej snímaly ze všech stran a přenášely ke všem lékařům na tisíce míst v celé Galaktické říši. Ve chvíli kdy malý Erg promluvil se strhla v komunikační síti bouře. Všichni se překotně zapojovali do konferencí a chtěli hovořit se všemi ostatními. Jedna linka vedla i do kanceláře šéfa Galaktické informační služby. Ten informaci ihned zařadil do

všeobecného vysílání. Krátce nato už tisíce miliard lidí věděly, že pozemské novorozeně, které přicházelo na svět celé tři roky a šest měsíců je zdravý chlapec a MLUVÍ!

...

Erga vyčerpaná porodem a šokovaná tím, že její malý Petříček umí mluvit a že je zcela zdravý, upadla do tvrdého spánku. Lékaři překontrolovali její stav a po potřebném ošetření se rozhodli udržovat její spánek nejméně do příštího dne.

Dítě rovněž usnulo. Aby je mohli řádně vyšetřit, použili lékaři nejmodernější techniku. Podrobili organismus dítěte všem dostupným zkouškám. Provedli odběry všech tělních tekutin a pod mikroskopy pátrali po anomáliích. Jak se postupně v hlavním počítači kliniky sbíhaly výsledky rozborů, začínal se rýsovat celkový obraz stavu organismu dítěte. Všechny vzorky vykazují zvýšenou životaschopnost a překotný růst. Závěrečná zpráva zní: Dítě je zcela zdravé, ale vykazuje známky nadměrného růstu. Hrozí nebezpečí, že během dalšího růstu může dojít ke komplikacím.

...

"Maminko, je čas kojení," hlas asistentky probudil Ergu z lehkého spánku.

Uplynul týden. Erga se rychle zotavila a malý Erg projevuje vytrvalý hlad. Mléko matky mu nestačí, a proto dostává další příděl mléka vyrobeného synteticky, které ale je svým složením shodné s mlékem Ergy. Galaktická technologie takové zázraky umí běžně. Erga prožívá šťastné období svého života. Malý Erg nepronesl už ani jedno slovo. Je jako každé jiné dítě. Jen lékaři se chmuří stále víc.

"Příliš rychle roste. Jeho denní přírůstek na váze je čtyřikrát větší, než je normální." Pečlivě dítě sledují, ale Erga stále nic netuší. Na konci prvního týdne se jí zdál Erg nějak těžší, ale myslela si, že je to tak normální. Neví, jak rychle mají děti přibývat na váze a tak se neznepokojuje. Když se ale Erg na konci druhého týdne pokoušel při krmení posadit, znepokojila se a zavolala lékaře.

Podívejte se co dělá. Snaží se sedět. Dvoutýdenní dítě by to asi dělat nemělo." "My víme. Musíme si promluvit," lékař si k ní přisedl a pověděl jí o rychlém růstu malého Erga. Už nyní váží tolik jako dvouměsíční dítě a jí zrovna tolik. Zatím jsme vás nechtěli znepokojovat, ale chlapce musíme od narození přikrmovat. Teď už jí i kašičky." "Doktore, taky vůbec nepláče jako jiné děti, ještě ani jednou nezaplakal.

Jenom se pořád usmívá nebo spí."

"Také jsme si toho všimli. Zajímavé je, že ani nevydává zvuky, jako jiné děti. Při narození řekl dvě věty a od té doby nevydal žádný zvuk."

"Ale ano, když ho kojím tak vrní jako kočka."

"Jako kočka? To je co?"

"Pozemské domácí zvíře, velice přítulné a milé. Vždycky když je spokojené, tak vrní."

"Aha!"

...

Uplynul měsíc od narození Erga. Petr navštěvuje Ergu v jejím pokoji každý den. Erg dělá obrovské pokroky. Jeho růst se zrychluje. Jestliže za první dva týdny vyrostl jako za dva měsíce, za další dva týdny vyrostl jako za šest měsíců. Batolí se nyní po zemi a vesele si pobrukuje. O hračky neprojevuje zájem, zato rád listuje v papírové obrázkové knížce, kterou mu vyrobili na přání jeho otce. Petr ji našel v galaktické knihovně. Je to obrázková knížka z tvrdého papíru s výjevy z pohádek a krátkými veršiky. Podle dokumentace v knihovně knížku vyrobili a Petr ji přinesl ukázat Erze. Pak zavolal na chlapce: "Ergu, podívej, co jsem ti přinesl." Chlapec zvedl hlavu a když uviděl knížku, radostí mu zazářily oči a hned se po ní natahoval. Petr mu ji podal a nestačil žasnout. Chlapec si ji položil na podlahu, ale vzhůru nohama a lící stranou dolů. Sedl si k ní a pak ji otočil správným směrem a navíc k úžasu Petra ji i obrátil lícem nahoru a začal listovat.

"Ergo, viděla jsi to?"

"Co jsem měla vidět?"

"No jak Erg vzal tu knížku. Měl ji otočenou a poznal jak správně patří."

"To byla asi náhoda."

...

Erg vypadá už jako dvouleté dítě. Umí dobře chodit, ale až do dneška nepromluvil ani slovo. Jenom ve chvílích kdy je sám a myslí si, že ho nikdo nepozoruje, si pobrukuje.

Jednou Erga byla ve vedlejší místnosti a četla si knihu. Najednou zaslechla z pokoje, jak si Petřík něco pobrukuje. Tiše se přiblížila ke dveřím a slyšela, jak si brouká melodii známé písničky. Napřed se domnívala, že ji asi někde pochytil, ale najednou si uvědomila, že to je česká lidová, kterou slýchávala oknem od sousedů, když bydleli v Praze. Když si to uvědomila, celá strnula. To dítě zná písničku, kterou nikdy nemohlo slyšet. Vlastně mohlo! Vždyť v té době, kdy ji slýchávala, už byla těhotná!

Erga si to nechala pro sebe, ale její podezření, že Erg není obyčejné dítě stále sílilo. Začala si v duchu promítat uplynulé týdny. Tak napřed to mluvení hned po narození. To přece není normální. K tomu ten rychlý růst. Že by doháněl co zameškal? Měl se narodit skoro před třemi roky. Kdyby se narodil normálně po devíti měsících, uměl by už dnes mluvit. Nenaučil se to během těhotenství? Vždyť nenarozené dítě slyší všechno co matka, to vím ze školy. Ta písnička by to potvrzovala. Mohl ji slyšet, když jsem ji slýchávala i já, a mohl se ji naučit. Vždyť soused ji zpíval skoro každý den.

"Maminko, mám tě moc rád," těmito slovy překvapil Erg ve čtvrtém měsíci života. Běhal už jako čtyřletý, ale dosud stále nevydával kromě pobrukování žádné zvuky. Ani nežvatlal, jako ostatní děti.

"Ergu, ty umíš mluvit?"

"Ano maminko, už dávno."

"A proč jsi nemluvil?"

"Já nevím."

Erga nevěděla vzrušením co dělat. Začala ze sebe chrlit otázky. "Jaké mám oči?" "Černé", "A ty?" "Taky černé, jako ty." "A co je tohle?" "Palec", "A tohle?" "Nos." Tak pokračovala až do chvíle kdy Petřík prohlásil: "Už mě to nebaví," a odešel do sousedního pokoje.

Erga okamžitě zavolala Petra, který seděl od rána v knihovně a pořád něco pilně studoval. Když mu vyličila, co se přihodilo, rozhodl Petr, že musí ihned někoho zavolat. "Babičku s dědou, honem," přikazovala Erga, "a Arona Io."

...

Senzace vyvolaná zjištěním, že Erg začal mluvit zakrátko utichla. V impériu Qearran se děje tolik věcí, že jedna událost překrývá druhou tak rychle, že se na každou, sebevětší událost zapomíná velmi rychle. Jen odpovědní činitelé a zasvěcenci měli plno starostí. Nejdříve bylo třeba zjistit, jak to s malým Ergem doopravdy je. Za pomoci Ergy se Ergovi začali věnovat psychologové, genetici i biologové. Poměrně brzo došli k závěru, že tak dlouhé těhotenství, jaké prodělala Erga je zřejmě nějakou formou mutace, která způsobila, že dítě, namísto aby přišlo na svět v devátém měsíci, zůstalo v těle matky tak dlouho, až se jeho mozek zcela vyvinul. Během nitroděložního života vnímalo všechny podněty zvenci a tak se naučilo mluvit, rozpoznávat podle hlasu všechny osoby, se kterými matka hovořila a mentálně dospělo jako čtyřleté dítě. Po narození se tělesné funkce urychlily tak, aby dohnaly opožděný fyzický vývoj. Tak se stalo, že rok po narození je malý Erg Horn zdravým čtyřletým chlapcem. Všechny tyto závěry podpořil také rozbor záznamů v paměti implantátu, který byl chlapci voperován den po narození.

Kapitola 51.

Epilog

Na přistávací plošinu dosedl letoun, a vystoupil z něj Aron Io. Erga s Petrem byli na jeho přilet předem upozornění a tak na něho čekali. "Přijel jsem vám oznámit, že se uskutečnilo tajné zasedání Galaktické rady, které mělo na programu projekt Renda. Hlavní lékař kolegia, které sledovalo vývoj vašeho těhotenství a růst vašeho syna, přednesl hlavní referát. Podle lékařů je váš syn počátkem nové genetické řady, která s vysokou pravděpodobností vyústí ve vznik zcela nové lidské rasy.

Genetici s určitostí tvrdí, že každý potomek, který od něj vzejde, bude mít stejné vlastnosti jako on. Jde o dlouhodobou záležitost, která potrvá mnoho generací. Galaktická rada proto rozhodla, že projekt Renda bude přerušen na tisíc pozemských let. Nařídili zrušit u všech dětí, které se na Zemi narodily za stejných podmínek jako vy Ergo, jejich virtuální osobnosti a vrátit jim plnou identitu. Mají zůstat na Zemi a žít normálním pozemským životem. V rámci projektu Renda se uskuteční výstavba zdravotnického centra, v němž se před ostatními pozemšťany mají ukrývat těhotné ženy se svým mnohaletým těhotenstvím. Stejně jako se nyní vy dva i s malým Ergem vrátíte na Zem, budou po mnoho příštích pokolení toto zdravotnické centrum opouštět a zařazovat se do života další takové děti."

"Je takových dětí, co se jako já narodily na Zemi, mnoho?" zeptala se Erga.

"Podle toho co vím, je jich na Zemi už asi dvacet tisíc." "Tolik? Takový počet bych nikdy nepředpokládala." "To víte, i když jste byla členkou spiklenecké skupiny, nebyla jste sama. Jiní pracovali jinde a jinak, ale výsledek je stejný. Dá se předpokládat, že odstranění bariér u všech dvaceti tisíc vyvolá menší populační explozi.

A to mne přivádí k otázce, kterou vám musím položit."

"Jaké otázce?"

"Galaktická rada od vás obou očekává, že se stanete poradci v tomto zdravotnickém centru. Budete radit novým maminkám, jak si mají počínat během tak dlouhého těhotenství. Kdo jiný by to měl lépe znát

než vy."

"Velice ráda se toho ujmu. A kde má toto středisko vzniknout?"

V Sydney v Austrálii. Vláda tam zahájila nedávno stavbu velké moderní polikliniky. Tak jsme rozhodli převzít celou stavbu do naší péče. Na Marsu už chystají dokumenty a stahují z celé Země odborníky. Hádejte, kdo bude vaším novým šéfem?"

"Nemám tušení."

"Váš starý dobrý známý Quin!"

"No to je trefa!" zasmála se Erga, "tak já vstanu z mrtvých. Ten se bude divit!"

"Už se divil."

"Kdy?"

"Je to pár týdnů. To víte, čas letí, je třeba spěchat. Quina totiž odvolali hned po tom zasedání rady, na kterém jste se tak zapotili."

Kontrolní komise ho potřebovala a tak ho přivezli zpátky do impéria. Teď je na Galeně⁷ a poletí zpátky na Zem zároveň s Vámi."

"A co Ioor a Oor? Co bude s nimi?"

"Přímo o nich nic nevím, ale instrukce říká, že každý, kdo je na Zemi už delší dobu tam také zůstane a má se stát pomocníkem. Všichni ostatní odjedou. Také se ruší celá pozemská pozorovací síť. Všechny komunikační budovy vypnuty. Stane se tak přibližně za dva roky, kdy bude zastavena činnost základny na Marsu. Všechno usne na celých tisících let. Pak teprve naši potomci zjistí, jestli na Zemi už existuje nová, zatím neznámá civilizace. Třeba by se na vaši počest mohli jmenovat Petrergové."

... ..

"Milí žáci. Vítám vás v novém školním roce. Usedněte!"

Dvacetiletý Erg Horn usedl k učitelskému stolu a rozhlédl se po své třídě.

Hleděly na něho oči dvanácti šestiletých chlapců a dívek.

"Jak je naším dobrým zvykem, nebudeme marnit čas a začneme se učit."

Nasad'te si čelenky... začínáme!..."

...další den nové generace započal.

Kapitola 52.

Prolog 3062

"Za chvíli přistaneme," říká Hudra, "podívejte, jak je Mars krásný." Mateřská loď QR18, doprovázená třemi talíři se přibližuje k povrchu planety. Všichni cestující jsou shromážděni v hlavní kajutě a na obří obrazovce sledují přistání.

Celý let trval necelé dvě hodiny. Všichni jsou napjatí, nikdo neví co se v následující chvíli stane. Lod' velmi zvolna klesá a asi půl kilometru nad povrchem zůstává stát.

"Podívejte...! Tam dole..., něco se tam děje!"

Na rudém povrchu planety se objevují zvláštní květy, které se zvedají do výšky a do stran. "Proboha, vždyť to jsou výbuchy!" zazní čísi výkřik. Opravdu, povrch pod nimi víří v mračnech zvířeného písku a kamení. Není nic vidět.

"Už to vidím," říká kdosi, "vidíte... tam na okraji... nahoře." Objevuje se jehlanovitá stavba, která vyrůstá do výšky. Pak se otvírá a užaslým očím se objevuje lesklá polokoule, zvolna se otáčející. Hornina v jejím okolí se opět zvedá. Tentokrát je ale její víření usměřňované. Objevují se ještě čtyři polokoule a společně doslova zametají planinu. Z prachu a písku navátého za více jak tisíc let, se vynořuje oválná deska hlavního vchodu základny. Deska se velmi pomalu odsouvá a odkrývá ústí obrovského tunelu. Ten se najednou začíná přibližovat a pasažéři lodi si uvědomují, že míří přímo do něj. Několik minut napjatého očekávání... "Vítejte!" Ozývá se melodický hlas hlasatelky. "Jste první návštěvníci základny od roku 2038. Dnes je druhého dubna roku 3062. Je mou povinností seznámit vás s její historií a uvést vás do života na základně. Prosím aby jste se zaregistrovali. V přijímací hale vám automat vydá registrační náramek, který si prosím navlékněte na levé zápěstí. Pomocí náramku s vámi budu komunikovat a starat se o vás." Pět set dvacet lidí s vyjevenými obličejí pomalu postupuje po spojovacím můstku a sestupuje po schodech na dno centrální letištní haly. Šipky namalované na podlaze je spolu s hlasem hlasatelky vedou do vnitřních prostorů základny. Základna, po tisíc let spící, se nyní probouzí k životu. Všechny agregáty se zapínají, začíná se zlepšovat ovzduší, až dosud mírně páchnoucí, teplota se stabilizuje. Osvětlení přechází z tlumeného na plnou intenzitu.

Počítač operačního centra základny ověřuje zdravotní stav všech, kteří přiletěli. Náramky na jejich zápěstích bezbolestně vpravují do krevního oběhu každého z nich malé zrnko komunikátoru. To, řízené vlastním programem se přesouvá až do mozku, kde se zavrtává a začíná plnit funkci standardního implantátu Qearrana...

KONEC